

18  
'71

# FLACĂRA

ANUL XX  
NR. 830  
MAI 1971



# TRĂIASCĂ 1 MAI !

## ÎN CINSTEA GLORIOSULUI SEMICENTENAR



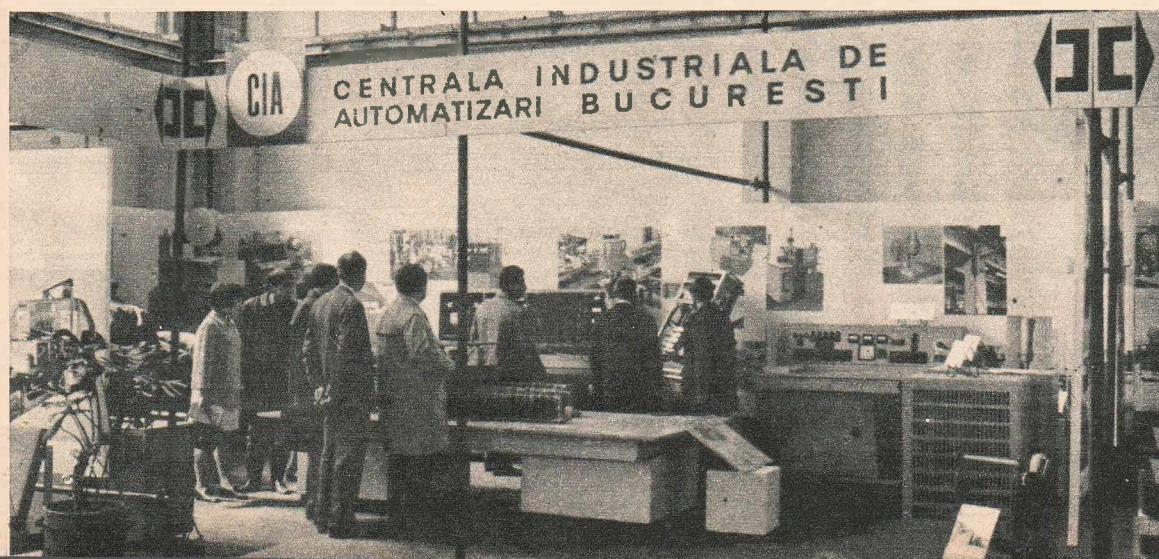
Aspect de la sesiunea științifică jubiliară consacrată aniversării semicentenarului P.C.R., organizată de Academia de științe sociale și politice, Academia Republicii Socialiste România, Institutul de studii istorice și social-politice de pe lângă C.C. al P.C.R., Academia de învățămînt social-politic «Ștefan Gheorghiu» de pe lângă C.C. al P.C.R.



În librăriile bucureștene, zilele cărții românești au fost organizate sub semnul apropiatului jubileu al partidului nostru. Cu acest prilej au avut loc întâlniri între cititori și scriitori, precum și prezentarea, cu concursul unor critici de specialitate, a noilor volume recent apărute. În fotografie, aspect de la librăria «Mihail Sadoveanu» din București, unde noile apariții sînt cercetate cu mult interes.

Sub egida Consiliului Politic Superior al Armatei recent a avut loc la Casa Centrală a Armatei o sesiune de comunicări științifice, organizată în cinstea semicentenarului partidului de către cadrele militare care activează pe tărîmul muncii de propagandă, al cercetării istoriei și teoriei militare, în activitatea editorială și în presa militară.

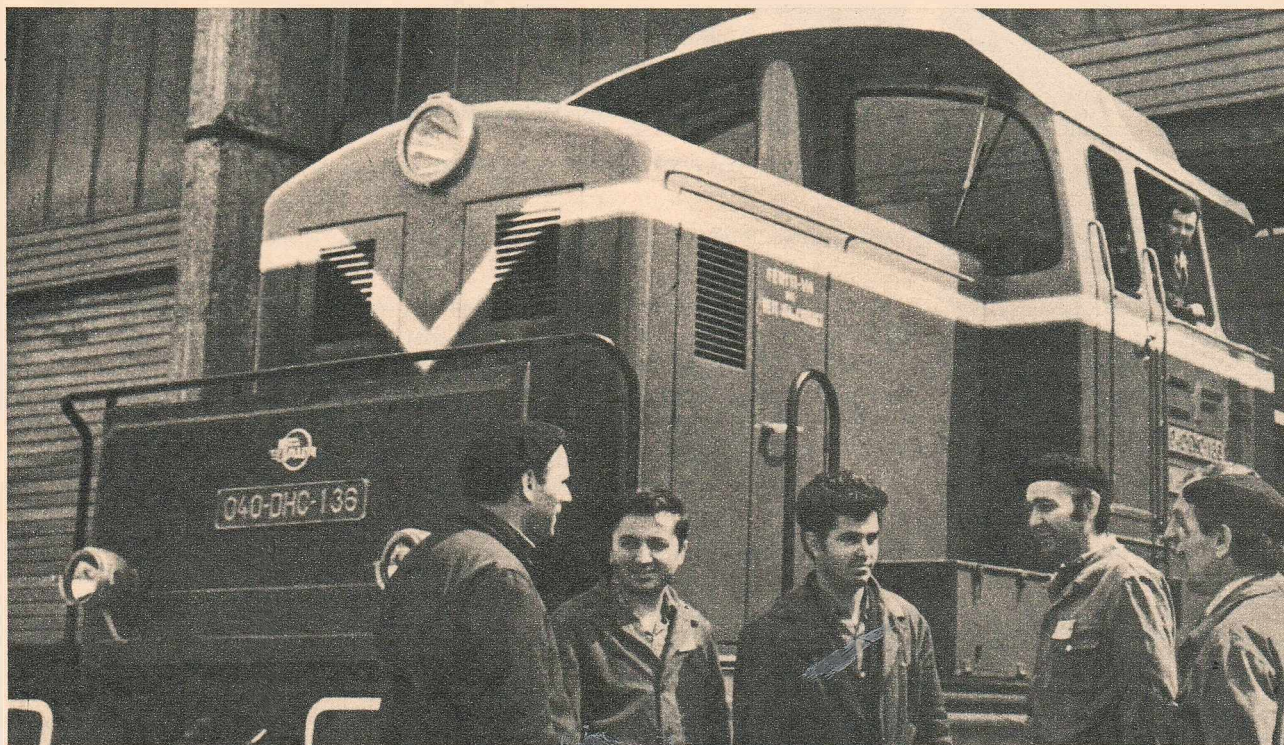
La sesiune au participat generali, ofițeri superiori și inferiori, salariați civili din garnizoana București. După cuvîntul de deschidere al tovarășului general-maior Constantin Antip, secretar-adjunct al Consiliului politic superior, care a subliniat entuziasmul cu care militarii forțelor armate întîmpină aniversarea partidului, au fost prezentate nouă comunicări, printre care: «Influența mișcării muncitorești și revoluționare asupra armatei române, în perioada 1918-1921, reflectată în documentele de arhivă militară» de general-maior Constantin Antip și colonel Victor Militaru; «Manifestări ale stării de spirit antihitleriste și antiantonesciene în rîndurile generalilor și ofițerilor români în perioada 1940-1944» de col. L. Loghin; «Lupta partidului — izvor de inspirație pentru literatura militantă» și «Cum a circulat în rîndurile armatei în 1940-1944 volumul antifascist „Juda“», amîndouă aparținînd scriitorului și publicistului Maria Arsene (în fotografie).



Multe uzine și întreprinderi din toată țara au organizat în cinstea semicentenarului P.C.R. expoziții de produse. Deosebit de interesantă se dovedește a fi expoziția întreprinderii «Automatica» din București, care expune mașini și utilaje prin autoutilare. Noile utilaje vor determina o substanțială ridicare a calității produselor și a productivității muncii.

Vineri, 23 aprilie, la Complexul expozițional din Piața Scintei, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, împreună cu tovarășii Manea Mănescu și Ilie Verdeț, a avut o întâlnire de lucru cu lucrători și cadre de conducere din ramura construcțiilor industriale, cu conducerea ministerului de resort și altor ministere, cu directori de centrale industriale și unități cu statut de centrală, specialiști din întreprinderi, cercetători.

Întâlnirea de lucru a tovarășului Nicolae Ceaușescu, indicațiile și soluțiile date cu acest prilej de către secretarul general al partidului, discuțiile purtate cu specialiști privind rezolvarea unor probleme curente și de perspectivă reprezintă un amplu și însufletitor program, un puternic imbold pentru activitatea oamenilor muncii din această ramură de activitate.

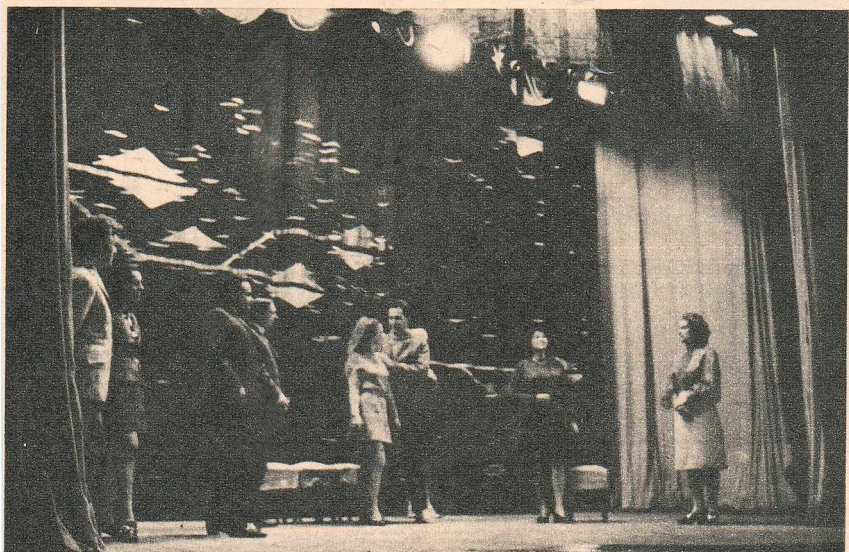


În cinstea apropiatului jubileu al partidului nostru, colectivul Uzinelor «23 August» s-a angajat să depășească producția globală cu 7 000 000 lei și să reducă consumul de materie primă la metale cu 150 tone, la combustibil cu 120 tone și la energia electrică cu 815 000 kWh.

În fotografie: un grup de muncitori discutând despre calitatea locomotivei de 1 250 CP, realizată în cinstea semicentenarului de către secția montaj-locomotive.

Cineștii de la Studioul de filme «Alexandru Sahia» întâmpină semicentenarul partidului cu mai multe filme consacrate acestui memorabil eveniment.

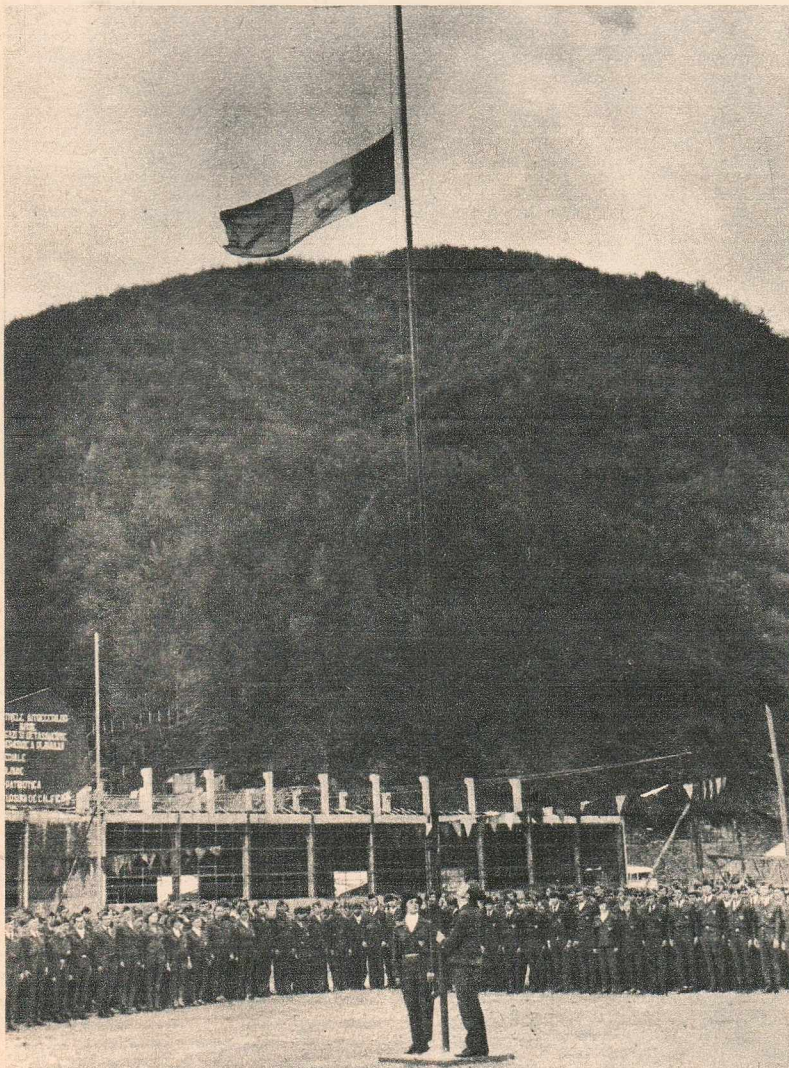
Între acestea menționăm: «Evocări», regizor Virgil Calotescu, operatori Paul Holban și V. Mănăstireanu, «Reîntâlnire cu vechii mei prieteni», regizor Mirela Ilieșiu, operator D. Segal, «Triunghiul de foc. Hunedoara. Oameni de oțel», regizor Al. Boiangiu, operatori St. Fischer și C. Kovacs, «Eroii anonimi ai marilor șantiere», regizor Felicia Cernăianu, operator D. Segal, «Anii electronici», regizor Eug. Popiță, operator W. Goldgraber și altele. În fotografie: regizorul I. Moscu lucrând la montarea filmului «Viitorul țării».



La Casa de cultură a sectorului 6 din București au avut loc, în cadrul Universității populare, cursuri consacrate trecutului mișcării muncitorești din țara noastră. Sîntem informați de asemenea că ansamblul folcloric «Balada» a prezentat spectacole închinare semicentenarului, iar membrii cercului de artă au organizat o expoziție de artă decorativă. În fotografie, o scenă din spectacolul e brigadă «Conștiința» de Alexandru Ciprian, prezentat de actorii ai Teatrului «Nottara» din București.



# ȘAPTE ZILE ÎN IMAGINI



## «hei-rup!» pe someș



Aspect din timpul festivității prilejuite de deschiderea noului șantier al tineretului de pe Someș.

### ◀ Moment solemn: brigadierii înalță drapelul ce le va străjuji rodnicia efortului.



O dimineață radioasă de sfârșit de aprilie în decorul magnific al Apusenilor. În față, masivul Gilău, acoperit cu păduri grele de cetină și curgerea repede a Someșului printre stînci și bolovani

acoperiți cu mușchi. Deodată liniștea este sfișiată de zeci, sute de glasuri tinere. Un murmur care crește contopindu-se în atît de familiarul «Hei-rup!». Într-adevăr, răsună valea, Valea Someșului Cald, unde peste 1.400 de băieți și fete au format șantierul național al tineretului. Cu entuziasmul, cu energia caracteristică vârstei, ei vor lua parte la construirea sistemului hidroenergetic de pe Someș. Nu ne îndoim că mințile și brațele lor tinere vor zăgăzui apele Someșului, vor contribui din plin ca la Târnița și Mărișelu unda să se preschimbe în lumină.

Tinerii constructori și-au

propus obiective prestigioase. În telegrama adresată C.C. al P.C.R., tovarășului Nicolae Ceaușescu, brigadierii s-au angajat să muncească cu entuziasm, să realizeze depășiri de 4 milioane de lei la producția globală, să obțină economii la prețul de cost în valoare de 500 000 lei, să reducă termenele de execuție cu 15 zile la barajul lacului de acumulare de la Gilău și cu 60 de zile la galeria de deviere a apei de la Fintinele. Așadar, obiective ce atestă că entuziasmul brigadierilor este dublat de hărnicia constructorului. Din nou într-un colț de țară inimi tinere fac să răsună valea!

## GASTRONOMICĂ

### CU ÎNTREBĂRI

Să fie vreo 200 și ceva de ani de-atunci. Domnul Beaumarchais era un berbant care abia împlinise 33 de ani și nu-l inventase încă pe Figaro; Zăra venerabilului Voltaire se juca mai mult ca o curiozitate; Mme de Pompadour făcea furori la curtea lui Ludovic al XV-lea; înghesuit într-o cămăruță, de-o nevastă zurbagioaică, Diderot scria capitol după capitol la Enciclopedie, în timp ce

blajinul Rousseau, educîndu-l pe Emil, zicea că «numai francezii nu știu să mănînce, fiindcă le trebuie o artă așa de iscusită pentru ca să facă bucatele bune de mîncare». Și, în timp ce Soufflot construia Panteonul, iar Lavoisier se chinuia cu analiza apei, țărani franțuji învățau să cultive cartofi, iar neguțătorii laudau parizienilor zahărul și cafeaua aduse tocmai din Antile.

Cam pe atunci, zice-se că era chiar anul de grație 1765, un zupagiu isteț din strada Paulies întorsese Parisul pe dos cu ale sale «restaurants divines». Pezevenghiul, prenume Boulanger, își agățase sub firmă și un înscris în latinească, la modă pe atunci, care glăsuia cam așa: «Venite ad me, vos qui stomacho labortis et ego restaurabo vos».

Mergîndu-i buhul pînă în societate — care după cum știm o așteptau zile grele — pen-

tru nemaipomenitele sale «pieds de mouton en sauce blanche», curteanul octogenar François Auguste Paradis de Moncrif — căruia nu-i scăpa nimic din cele la modă — i-a recomandat pînă și înălțimii sale regale, Ludovic al XV-lea, să se înfrupte din cioclejele de oaie înecate în zos alb. Pare-se că maiestatea, avînd gusturi mai subțiri, nu a fost prea entuziasmată de bucatele respective. Dar părerea mării-sale n-a redus clientela zupagiului nostru, ba, dimpotrivă. Cert-ii că locandei de «restaurants divines», parizienii au prins ai zice pur și simplu restaurant.

După cum ați constatat și dv., Boulanger a avut urmași prolifici, întrucît restaurantele au împînzit repede întreg mapamondul, stîrnind simpatia populației masculine și entuziasmul populației consoarte (mai ales

în zilele de chenzină, leafă sau ciubuc). Dacă judecăm drept, acum, cu toate că au trecut mai bine de două secole, știm precis cum, cînd și cît s-au născut și răspîndit restaurantele. Și știm de asemenea că succesul s-a datorat mai ales unui fel de mîncare oarecare. În mod firesc ne vine întrebarea ce s-ar fi întîmplat oare dacă printr-ale sale «restaurants divines», coșcarul de Boulanger ar fi știut să introducă: ciulamaua de pasăre, tuslamaua, ostropelul, momițele de la grătar, ciorba de ciocănele, ghiveciul măcelăresc și atîtea alte specialități de-ale noastre, cam uitate? Ei? Ce ziceți? Sau poate se oferă reprezentanții contemporani ai lui Boulanger să probeze felurile respective în restaurantele noastre?

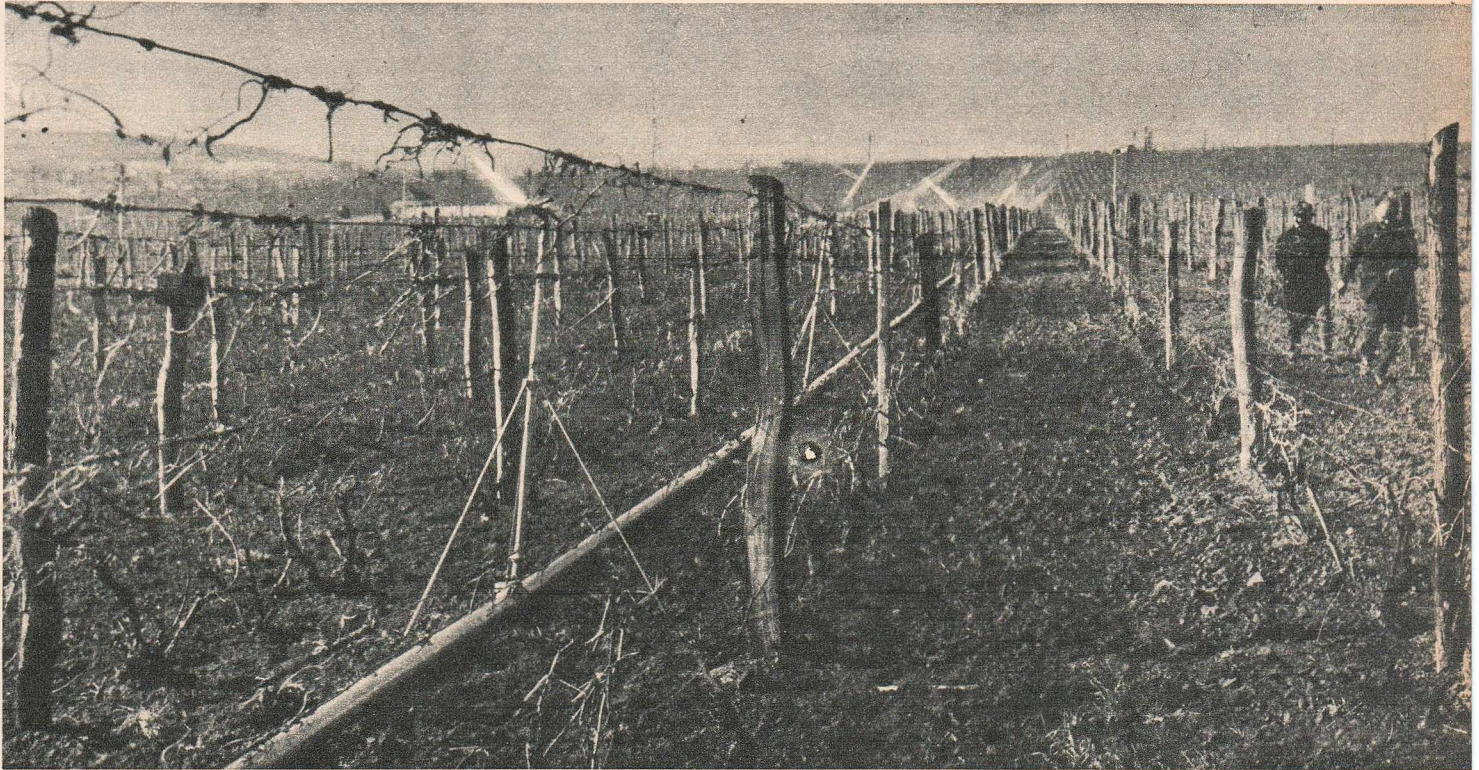
P.P. NAȘU

FLACĂRA. Redacția: București, Piața Școlii 1, Sectorul 1. Căsuța poștală 41 12.  
Of. 33. Telefon 17.60.10 — int. 1744. TIPARUL executat la Combinatul poligrafic  
«Casa Școlii».

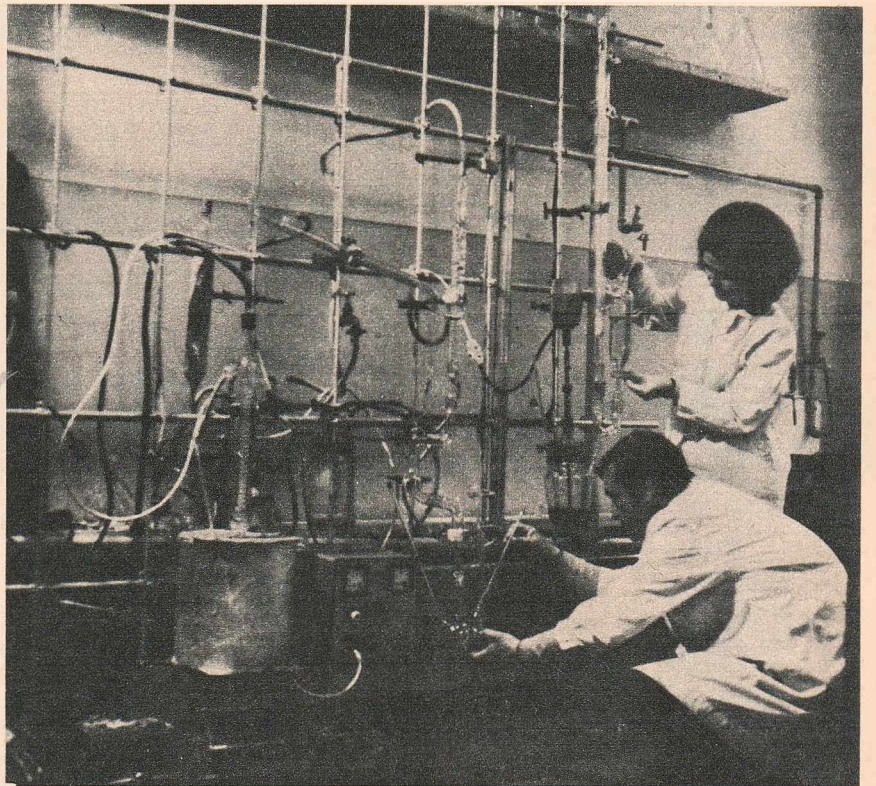
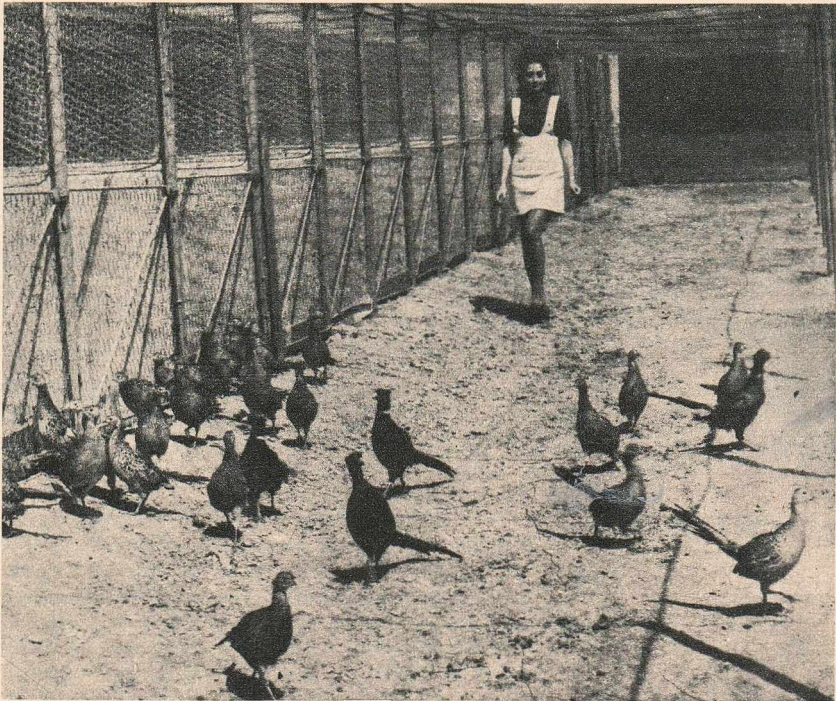


Prezentarea artistică:  
V. OLAC

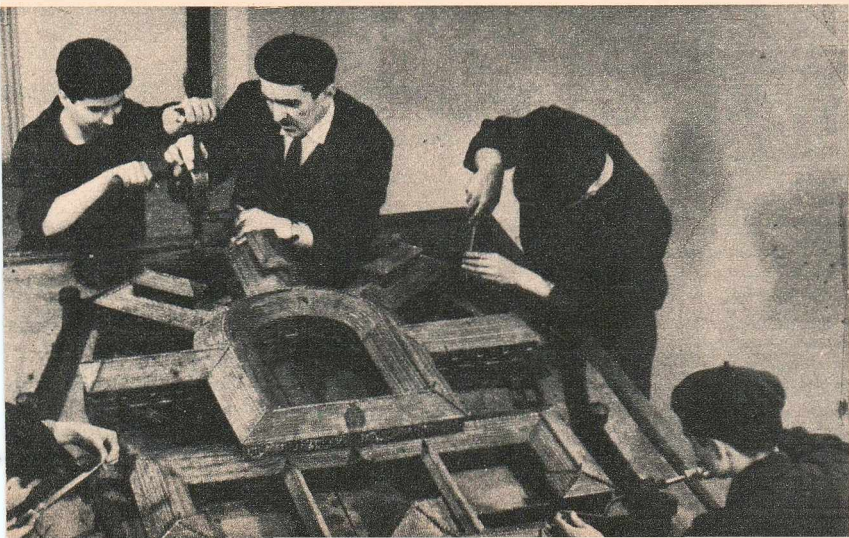
În această primăvară, pentru prima dată la noi în țară se aplică irigarea înainte de pornirea în vegetație a viței-de-vie. În acest fel peste 1 380 de ha cu viță-de-vie, din cadrul celor opt ferme de la I.A.S.-Murfatlar, primesc ploaia artificială a conductelor.



O știre de actualitate, pe cât de vinătorească pe atât de adevărată: Asociația județeană de vânătoare și pescuit sportiv-Constanța a înființat într-una din pădurile județului un centru de reproducție a fazanilor. Deocamdată sînt adăpostite aici 400 de fâzănițe de la care se scotează obținerea, încă în acest an, a circa 15 000 de ouă pentru incubație.



Pe baza cercetărilor efectuate la Institutul petrochimic din Ploiești, un colectiv format din Georgeta Csomontany, Vladimir Mociarov și Mihai Mihăilescu a elaborat, după o metodă originală, un procedeu de obținere a dietilbenzenului, material intermediar în sinteza rășinilor schimbătoare de ioni. Folosind materii prime petrochimice ieftine și ușor accesibile, procedeu se aplică în producția de schimbători de ioni de tip stiren — divinilbenzen. Acest produs a fost brevetat în Anglia, R.F.G., Franța, Belgia, S.U.A. etc., iar în cadrul celui de-al 20-lea Salon internațional de invenții de la Bruxelles din acest an a obținut medalia de aur. Fotografia vă prezintă un aspect de la laboratorul de sinteză a acizilor organici.



Un colectiv de elevi de la Grupul școlar «1 Mai»-Ploiești, sub conducerea maestrului instructor Tudor Manea (unul dintre cei mai vechi maeștri ai școlii), a executat macheta Muzeului Doftana. Această lucrare a fost confecționată în întregime din metal (tablă de oțel de 0,05 mm grosime), iar prin gravură s-au imitat piatra, zidăria, ferestrele, acoperișul de țiglă etc. Prin sablare și vopsire, s-au obținut culorile și diferitele tonuri. Macheta a fost realizată în cinstea celei de-a 50-a aniversări a P.C.R. și va fi prezentată la expoziția școlilor profesionale ce va avea loc la București.



# istoriile vechi, istoriile noi



culese de Nelu IONESCU — fotografiile de Eugen IAROVICI

1901. Începutul secolului. Publicația «Moniteur des intérêts pétrolifères roumains» nr. 5, din 18 iulie, cuprinde o notă informativă:

«Un puț de păcură... situat la Păcureți a făcut erupție. Lucrătorul Tudor Moise, surprins fiind de această erupție, a fost azvîrlit în sus la o înălțime considerabilă și a căzut mort».

O simplă notă despre cum se ciștiga o bucată de piine în Valea Prahovei, în valea bogăției, la începutul secolului, 1901.

Valea Prahovei, valea lui A. Nicolescu-Păcureți, cronicarul revoltat al vieții celor în mijlocul cărora s-a născut și a viețuit:

«Puțarii trăiesc pe lângă puțuri în bordeie infecte, mici, murdare, fără lumină. În ele se culcă, în ele își fac bucătăria, rufăria, tot menajul. Intrarea în puț se face, înfășurându-se puțarul între spete, numai în trențe de sac și o piele murdară, în cap cu o pălărie de fier, încît, scoborîndu-se, de multe ori

printr-o ploaie de apă cu păcură, fizicul și starea lui sufletească trebuie să treacă printr-o stare omoritoare. Nici locuință omenească, nici hrană, nici îmbrăcăminte impermeabilă, la scoborirea în puț. Fiecare exploatator ar fi dator să se îngrijească și de viața acestor sărmani muncitori».

Cronica este din 1912. Pînă în mai 1921 mai sînt nouă ani. Valea Prahovei devine valea oamenilor care nu mai rabdă. Într-o localitate din Vale, pe un petec de pămînt nenorocit, se zidește o închisoare. Localitatea se cheamă Doftana. Locul zidirii ajunge un loc al durerii. Dar și al demnității neîngenuncheate. Pămîntul Văii — însuși — se cutremură și surpă zidurile blestemate. Apoi, oamenii cei mulți — poporul Văii și al Țării — se cutremură și orînduirea veche și nedreaptă se surpă și ea.

Monitorul Oficial nr. 133 bis de vineri 11 iunie 1948, în partea I, publică «Legea pentru naționalizarea întreprinderilor industriale (inclusiv cele petroliere, n.n.), bancare, de asigurări, miniere și de transporturi».

Titluri din zierele Văii Prahovei a acelor zile:  
«În întreaga țară poporul muncitor își exprimă bucuria și mindria pentru marele act al naționalizării».

▲ Ceea ce vedeți în fotografie se chema «hecnă cu cal». Dați-mi voie, în loc de orice altă explicație, să vă amintesc că, numai în anii ultimului cincinal, constructorii Uzinelor de utilaj petrolier-«1 Mai» din Ploiești au realizat patru noi instalații de foraj: F 250-3DH, F 320-DE și F 400-3DH (pentru adîncimi, respectiv, de 5 000, 6 000 și 7 000 m), precum și instalația F 320-3DH care probabil v-a uluit și pe dv. la Tîrgul Internațional din București. Explicația mea pare fără legătură cu imaginea din fotografie, nu?

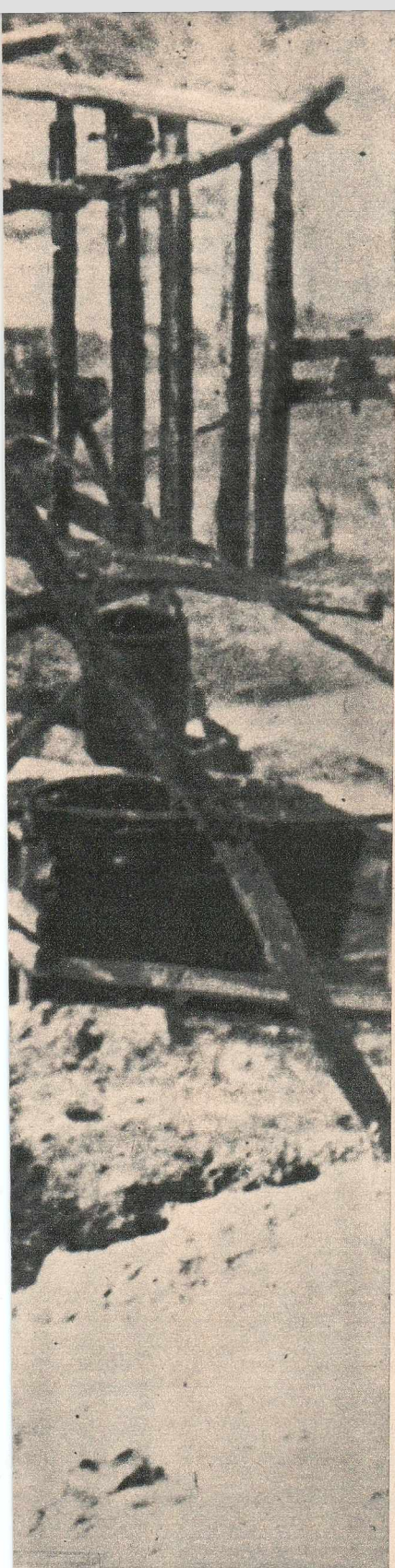
«Fabricile sînt ale poporului muncitor. Să le gospodărim chibzuit!»

«Să fim la înălțimea încrederii pe care ne-a arătat-o Partidul!»

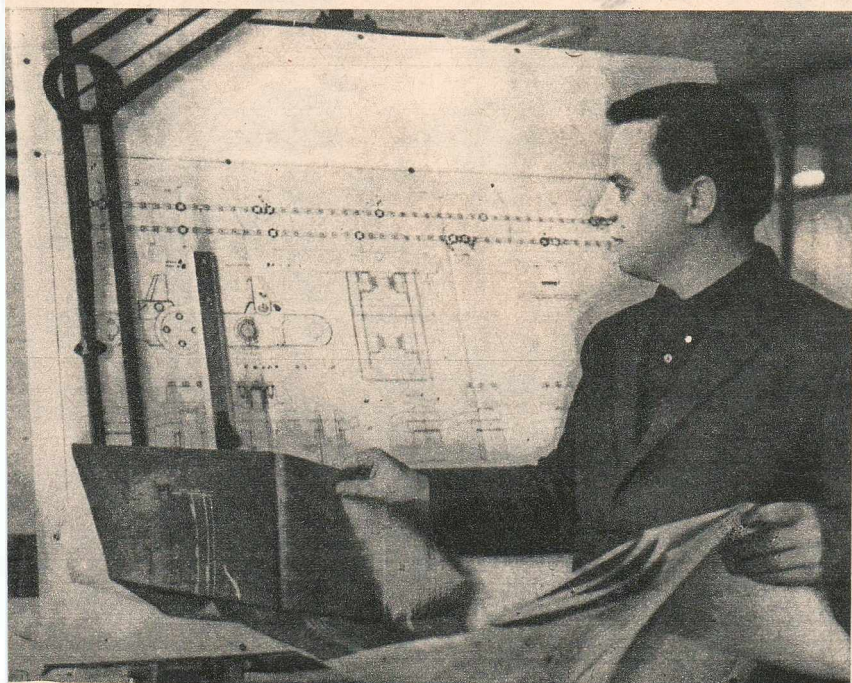
\* Firește, tot ce am notat eu aici aparține de istorie, o istorie binecunoscută de noi toți.

Și, dacă vă pasionează să aflați care este viața — cu bucurii și necazuri, cu împliniri și esecuri — care sînt idealurile și faptele unor comuniști de azi care trăiesc într-un vechi teritoriu, într-un vechi focar al luptei comuniste, atunci însoțiți-mă în Valea Prahovei.

Veți asculta mărturisirile — amintiri și confidențe împletite cu păreri personale — a cinci comuniști, a cinci membri de partid, constructorii de utilaj petrolier la Uzinele «1 Mai» din Ploiești.



◀ Membru de partid din '45, laureat al Premiului de Stat, capul unei familii de o extraordinară căldură, Iosif Lisowski, azi pensionar, se poate socoti un om care a făcut ceva în viața dumnealui.



▲ Așa-i munca de deputat. Trebuie să ții seama de interesele tuturor cetățenilor din circumscripție, chiar și de ale celor care încă n-au drept de vot. Pentru că și cei mici au probleme majore.

## DESPRE MUNCĂ, INVENȚIE, PREMIUL DE STAT ȘI... ÎNGERI

Cînd am intrat în fabrică, eram doar vreo 2 000 de muncitori și făceam munci mult mai puțin perfecționate. Mulți erau la transporturi. Pe atunci, făceam un granic de sondă pe an. Adică un simplu trolu. Azi, secția mecanică 1 face cinci instalații de foraj. Și cu o complexitate a utilajului de cinci ori mai mare. Înainte comanda era manuală, azi e automată. A nu, nu, e aproape imposibil de calculat: schimbarea e radicală!

Ca să ajungem pînă aici s-a depus o muncă extraordinară. Ani de-a rîndul! Bobocia era un copil cînd a venit aici. Acum e... copil cu părul alb.

Prin '52 eu am organizat secția sape cu role. Am început cu zecile, acum facem cu miile. Am avut dificultăți mari cu calitatea. Nu-i ușor să ajungi să stai alături de cei care au o tradiție de o sută de ani. Iar noi făceam sape cu oameni pe care îi luam «de-acasă», adică necalificați.

Acum se vorbește mult despre autodotări, problema e la modă. Noi — autodotările astea — le-am făcut încă

◀ Nicolae Necula. De la ucenic la inginer proiectant. Posibilitatea există, depinde de noi, de voința noastră, s-o transformăm în realitate.

(Continuare în pag. 10)



# avangarda succeselor: COMUNISTII

Vom sărbători în curând 50 de ani de la crearea Partidului Comunist Român, o jumătate de veac de cînd activitatea comuniștilor polarizează năzuințele, visurile, crezul și opțiunea unui întreg popor. Am ales fîgașul rațiunii, cucerindu-ne libertatea cu arma în mînă, am înfăptuit revoluția socialistă și construim noua orînduire, alegîndu-ne drept conducători pe cei mai buni dintre cei buni.

Apropiatul jubileu al partidului se impune inimii și cugetului nostru nu numai prin solemnitatea momentului sau prin largă și vibranta retrospectivă a trecutului național. Tabloul atît de cuprinzător al epocii de reînnoire istorică înseamnă deopotrivă mobilizarea întregului potențial uman pentru îndeplinirea cu cinste a mărețelor sarcini înscrise în Directivele celui de-al X-lea Congres al partidului; o prospectare lucidă și realistă a ceea ce va însemna pentru România viitorului o istorie făurită metodic prin armele rațiunii, ale științei și practicii sociale. Marile succese din industrie și agricultură, eflorescența științei, artei și literaturii, lupta continuă cu inerția și necunoscutul, cercetarea atentă și temeinică a fenomenului social prin fructificarea experienței și inițiativei maselor, întreaga dezvoltare multilaterală a patriei socialiste sînt legate nemijlocit de forța, inițiativa, curajul și abnegația comuniștilor. Toate succesele de prestigiu prin care o națiune întreagă cinstește în aceste zile apropiatul jubileu al partidului ne evocă, prin graiul concis al cifrelor, forța și dinamismul comuniștilor noștri, capacitatea acestora de a transforma în fapte vocația și vigoarea unui întreg popor, prin ridicarea la scara realității a celor mai nobile virtuți ale socialismului.

Spicium la întîmplare din bogata corespondență sosită pe adresa redacției noastre: «La Tg. Jiu, în cinstea apropiatului semicentenar al partidului nostru, echipele de mineri au extras cel de-al doilea milion tone lignit. Ei au realizat, cu alte cuvinte, numai în primele trei luni ale anului o producție de lignit mai mare decît întreaga producție a anului 1966 și aproape egală cu întreaga cantitate extrasă în România anulului 1938».

«În cinstea semicentenarului partidului și la chemarea comitetului de partid, constructorii de nave de la șantiierul din Galați au lansat cu 20 de zile mai devreme cel de-al 5-lea cargou mineralier de 12 500 tone».

«Întreprinderile industriale din județul Prahova anunță îndeplinirea angajamentelor luate în cinstea semicentenarului partidului. Calculele estimative dovedesc că, pînă la 8 mai, industria prahoveană va consemna în bilanțul său o depășire de peste 100 milioane lei».

«Cu o producție suplimentară de 35 milioane lei față de planul la zi, Uzinele chimico-metalurgice din Baia Mare și-au îndeplinit încă de pe acum angajamentele asumate în cinstea semicentenarului partidului nostru».

«Știrile sosite în ultimele zile demonstrează de asemenea și interesul deosebit pentru oferta românească a unor numeroși beneficiari externi».

Succese de prestigiu care dovedesc cu prisosință amplul demaraj declanșat de puterea novatoare a unei întregi națiuni. Cîstind apropiatul jubileu al partidului nostru, țara întreagă a luat act de sine, cu o nestrămutată sete de adevăr, cu întreaga sa capacitate de dăruire, într-o totală adevărată pentru procesul dinamic al viitorului.

*O activitate febrilă de cîteva luni încheiată cu soluții ingenioase și practice. Acestea sînt atributele tînărului colectiv de la IPROCHIM ce reușește în cinstea sărbătorii partidului, prin proiectele realizate, să reducă importurile cu milioane de lei valută.*

## ferestrele de argint..

...au fost un vis, cu ochii în stare de trezie, nu numai al esteților, ci al multor oameni care au drept însemn profesional rigla de calcul. Visul are acum contururi palpabile. Și, din istoricul acestei deveniri, un fragment este datorat unui grup de meseriași care își spun, pe scurt, S.D.V.-iști.

În spatele Halelor Obor, la Uzina de mecanică fină, comunistul Ion Podgoreanu, maestru principal, a aflat nu demult că la alcătuirea acelor ferestre minunate trebuie să participe și el, împreună cu matrișterii și strungarii din secția sculărie. Abia ieșiseră cu toții dintr-un examen hotărîtor. Trecut în chip strălucit, e drept: pentru executarea siguranțelor fuzibile, necesare furnalelor de la Combinatul siderurgic Galați, beneficiarul (C.S.G.) căutase, îndelung, o adresă. (Pînă acum, siguranțele amintite erau procurate din import.) Și adresa mult rîvnită s-a dovedit, pe măsură, tot Uzina de mecanică fină. Căutarea a durat ani, iar matriștele pentru siguranțe fuzibile s-au executat în numai cinci luni, cu toată noutatea produsului. Un succes remarcabil, nici vorbă. Comunistul Ion Podgoreanu retriăște, o clipă, îngrijorarea și mobilul zorului, abia trecut: «Vă închipuiți că nu era de glumă; unul dintre furnale se oprise pentru că nu mai avea siguranțe. Cum să ne lăsăm pe tînjală?!»

Ei bine, abia scosese din impas furnalul gălățean și S.D.V.-iștilor de lîngă Obor li se punea iar dinainte o problemă nouă de delegat: matriște pentru ferestre și uși de aluminiu, solicitate cu precizarea «urgent» de către uzina din Slatina.

S-au elaborat fără zăbavă proiectele de rigoare. Dar cînd a început producția matriștelor, calculele din proiect s-au dovedit, dintîi, încalcite. La sculăria generală au fost și dintre aceia care, după o investiție oarecare de răbdare, aruncau cît colo formele imperfecte ale viitoarelor ferestre de argint. Maistrul Ion Podgoreanu mă roagă să menționez pe caiet că, dacă pînă la urmă au fost biruite dificultățile începutului, asta se datorește stăruinței cu care au lucrat matrișterii Petru Popescu, Iordan Băcanu, Ion Andrei, Constantin Gherman sau strungarii Gh. Costache și Dumitru Glodu. Sigur, ai zice că matriștele sînt matriște (cîntărind zeci sau sute de kilograme) și dacă asta fac ei de-o viață întreagă, atunci unde stă greutatea? Pentru un preșcolar aparatul de radio, bunăoară, este o cutie simplă care cîntă. Resorturile interioare nu există. Așa și cu o matrișă, din punctul de vedere al unui neavizat...

În ziua cînd am fost la Uzina de mecanică fină, camionul venit din Slatina aștepta să încarce un nou lot de matriște. L-am auzit pe maistrul că o bucușă de coloană (parte componentă din matrișă) s-a strîns cu două sutimi și trebuie degrabă reglată. Două sutimi — adică a cincizecea parte dintr-un milimetru. Pentru mine, acest amănunt a fost revelator și sper să aibă aceeași valoare în ochii cititorilor nespecialiști.

Pe scurt, 68 de matriște pentru Slatina s-au executat în 20 de zile, față de două luni, cît este, practic, timpul normat pentru această operație. Alt lot de 70 matriște (între 20 și 60 kg) s-a expedit pe 22 aprilie. Maistrul Ion Podgoreanu a fost la Slatina ca să asiste montarea matriștelor pe prese și să-i instruiască pe cei care elaborează profilurile

de uși și ferestre din aluminiu. Întors «acasă» ar merita să-l audă oricine cu ce înflăcărare de poet inspirat vorbește despre argintul coloanelor suple, care vor constitui elementul decorativ fără egal... Între uzina de prelucrare a aluminiului românesc și Uzina de mecanică fină-București s-au statornicit, în această primăvară, legături de prietenie. O prietenie fundată pe împlinirea unui punct esențial din programul elaborat de partid, împlinire dăruită, cu toată emoția inimii, partidului — la sărbătoarea celor 50 de ani de viață.

V. COSTEA

## invenții de prestigiu

Inginerul Gheorghe Bercaru, cercetător șef științific la Institutul de proiectări și cercetări utilaj petrolier, ilustrează în modul cel mai convingător necesitatea legăturii muncii de cercetare cu practica. După ce a lucrat mai bine de 20 de ani aproape pe toate șantierele petroliere din țară și a condus forajul la peste o mie de sonde, a devenit unul dintre cei mai apreciați specialiști în problema sapelor de foraj.





«Începînd cu anul 1963 — ne mărturisește comunistul Bercaru — nu am avut o preocupare mai de preț. Eu știu cît e de necesară industriei petroliere continua perfecționare a tehnologiei forajului. Tocmai de aceea mi-am intensificat cercetările și am reușit ca în 1965 să brevetez în țară dispozitivul pentru ungerea și etajarea lagărelor la sapele cu conuri». Doi ani mai tîrziu invenția a fost recunoscută în S.U.A. și R.F. a Germaniei. Astăzi e brevetată în 12 țări ale lumii, dintre care nu lipsesc Franța, Anglia, Austria, Italia, Canada etc. Invenția a fost realizată la Uzinele «1 Mai»-Ploiești fiind sprijinită de inginerii Dorin Constantinescu și Nicolae Mereanu. Faptul a avut drept urmare prelungirea duratei de funcționare a lagărelor. În felul acesta, și durata de funcționare a sapelelor a crescut cu 30-40% față de sapele din fabricația de serie fără etanșare. Aportul economic va atinge valoarea maximă anul acesta cînd se va trece la construcția acestui tip de sape în serii mari.

Inginerul Bercaru a ținut să precizeze tot timpul discuției sprijinul pe care l-a primit din partea colectivului, al organizației de partid din institut și din Uzinele «1 Mai»-Ploiești, fiind îndrumat în mod efectiv de directorul institutului, ing. Alciabiade Mihăilescu și de directorul tehnic, Al. Rădulescu. De altfel, un colectiv format din cercetători de la Institut și de la Uzinele «1 Mai», condus de inginerul Dorin Constantinescu, și din care fac parte, în afară

(Continuare în pag. 10)

Și în județul Prahova apropiatul jubileu al partidului nostru este întîmpinat cu importante realizări în producție. Calculele estimate dovedesc că, pînă la 8 mai, industria prahoveană va consemna în bilanțul său o depășire de peste 100 milioane lei. Pe unul din primele locuri, Uzinele «I.C. Frimu» din Sinaia.



Inginerul Gheorghe Bercaru: „Institutul nostru, împreună cu Uzinele «1 Mai»-Ploiești, a creat această sape cu performanțe la nivelul tehnicii mondiale“

de interlocutorul nostru, specialiștii Nicolae Mereanu, Marin Marinescu, Sever Cruceanu, Pompeia Cristel și Alexandru Simion, a creat sapa originală, cu o eficiență economică de ordinul zecilor de milioane lei anual. La începutul lunii martie, intensificându-și efortul în cinstea mării aniversări a partidului, petroliștii de la sonda 239 Serdanu—I.F. București, folosind sapa aceasta, au realizat un avansament de 845 m, obținând un record național. Să apelăm la o comparație: cu sapele obișnuite în această regiune metrajul maxim este de 500 metri.

«Vreau să precizez — ne-a spus calm și sigur inginerul Bercaru, vechi petrolișt — că întreaga muncă pe care o depun o închin cinstitii țării și partidului nostru».

## valoarea lucrării: 300 milioane lei valută

Poate nicăieri în altă parte cuvântul colectiv nu mi s-a părut că exprimă o realitate mai obiectivă ca aici. Ambianța trebuie să existe obligatoriu, altfel nu s-ar putea realiza obiectivul final — proiectarea acelor imense platforme, impunătoare, oricât le-am privi de superficial—Combinatele chimice de la Craiova, Pitești, Borzești, Râmnicu Vilcea și multe altele cu care ne-a obișnuit dezvoltarea armonioasă și în ritm impetuos a industriei chimice. O ramură nouă, lipsită de tradiție, fără posibilitatea referirii la trecut, dar tocmai de aceea fascinantă chiar pentru specialist.

Asemănător cu vîrsta domeniului însuși de activitate e și colectivul la care mă refer, bărbați și femei abia trecuți de prima tinerețe dar deveniți pe nesimțite maturi, serioși, capabili de lucruri mari. Aproape toți s-au născut o dată cu renașterea țării și și-au împletit la un loc destinele. Ingera Adriana Dinescu a crescut în IPROCHIM în sensul cel mai propriu al cuvîntului. A fost la început desenatoare, apoi simplă ingineră (dacă poți fi simplă ingineră în domeniul acesta!) și iată acum proiectantă principală. Exemplu clasic, devenit obișnuit doar prin posibilitatea repetării, de ceea ce a făcut partidul în anii puterii cu cetățenii țării. Săvineștiul, Craiova, Râmnicu Vilcea — traiectorii ale vieții ei, dar și puncte de repere ale destinului patriei. Să presupunem prin absurd că nu am cunoaște din istoria țării decît industria chimică. Ar fi de ajuns să poposim pentru un ceas în aceste cetăți ale tehnicii moderne și să ascultăm asemenea cuvinte, aparent banale: «Pe platforma de la Râmnicu Vilcea, cînd m-am dus eu în '66, creștea porumb».

Perspectivile? «Lucrez la etapa a doua de dezvoltare a combinatului Râmnicu Vilcea, etapă ce va dubla actuala capacitate». La rîndul său, comunistul Valentin Socolov, constructor de aproape 20 de ani, poate ilustra cel mai bine modul în care instituțiile centrale — mai ales în urma indicațiilor recente ale secretarului general al partidului — țin legătura cu șantierul. Detașat pe platformele chimice, el a coordonat an de an lucrările de la diferite combinate asigurînd asistență tehnică. Același lucru se poate spune și despre șeful de proiect Victor Safta, care a reușit să se afirme printre colegii de generație prin soluțiile propuse în lucrările de specialitate. Notez succint și o altă declarație semnificativă: «Noi sîntem chemați să transformăm deșeurile energetice de pe platformele chimice și pentru aceasta avem nevoie de o amplă documentare la fața locului» (inginer Radu Jalbă).

...Un colectiv tînăr, crescut și sudat în anii de glorie ai partidului și care își arată recunoștința prin fapte. Un exemplu e edificator. În cinstea semicentenarului, colectivul de proiectanți și-a propus asimilarea și executarea în țară a unor norme de utilaje care să conducă la reducerea substanțială a importului. Numai pentru instalațiile de frig oxigen-azot se vor reduce 300 milioane lei valută anual.

Petre ANGHEL

din '58. Ne făceam planul de producție dar aveam și o muncă de concepție. Munceam, gîndeam, căutam. Așa se face că în '49 am primit Medalia Muncii, în '50 Ordinul Muncii clasa a III-a, iar în 1963 Premiul de Stat pentru niște mașini-agregate necesare prelucrării pieselor grele.

Totul e să faci în așa fel încît piesa să-ți bucure ochii. Să pară că n-a făcut-o o mînă de om, ci un înger. Asta le-am spus-o și copiilor mei.

Am trei băieți și o fată: Iosif e inginer-șef la secția de carotaj și perforare la UZUC; Mircea e asistent la Institutul de educație fizică și sport, îl puteți vedea la televizor; Luiza e contabilă la Industrial Export; iar Mihai e lăcătuș-mecanic la noi, la «1 Mai», la reparații de mașini. În familia noastră datele vieții personale se amestecă cu cele ale întreprinderii.

Iosif LISOWSKI

## DESPRE RECICLARE ȘI DESPRE ACTIVITATEA OBȘTEASCĂ

Sînt în uzină din '38. Am fost șef de atelier la secția sape. Am fost ucenicul unui ilegalist. Am făcut războiul în uzină. Războiul, bombardamente...

Pe mine, de pildă, mă rugau unii să fac schimburi de noapte pentru ei, că cîcă aveau alte treburi. Eu le făceam schimbul ca să am, la rîndul meu, o zi liberă, să mă mai odihnesc. De unde să știu eu că «treburile» pe care le aveau erau acțiuni de luptă ilegală. Abia după 23 August am aflat.

După aceea, a început refacerea uzinei. Doamne, cît moloz am mai cărat! Și eram rupti ca vai de noi. Acum sîntem domni.

Eram tînăr, muncitor, utecist și într-o zi, prin '49, maistrul Lisowski mi-a spus:

— Ungurene, hai că te luăm să faci o secție, a treia. — Și mai departe ce să spun? Am muncit, am muncit! Am vreo 35 de inovații și raționalizări, care au adus vreo 3-4 milioane lei economii. Am fost prin străinătate după utilaj. Elveția, Belgia, Italia... În '52 am luat Premiul de stat, împreună cu un colectiv, pentru punerea în aplicare a sapelor de foraj. Am fost asesor popular la tribunal. Din '50 sînt deputat municipal și județean. Am făcut și liceul la seral. L-am terminat prin '59 și despre mine și Bobocea se spunea că sîntem carieristi. Așa era pe atunci. Acum reciclarea e obligatorie. Am progresat și pe linie de căsnicie. M-am însurat, mi-am făcut casă, am doi copii; pe unul l-am băgat în uzină și e și la Academia de studii economice, la fără frecvență.

Ion UNGUREANU

## DESPRE VIRTUȚILE PRACTICII ÎN PRODUCȚIE, DESPRE CHEMAREA COLECTIVULUI DIN CARE AI FĂCUT PARTE ȘI DESPRE PERFECTIONARE

Am 32 de ani, lucrez în uzină din 1956. Terminasem școala profesională, tot din uzină, și am fost angajat ca lăcătuș-mecanic. Mi-am făcut armata, am revenit în uzină, apoi, în 1961, am intrat la Institutul de petrol, gaze și geologie din București. Împreună cu alți colegi de-aici: Alexandru Tenea, Mihai Crivăț, Ilie Radu și alții. În timpul studiilor mi-a fost de mare folos practica în producție pe care o aveam.

După absolvire, puteam să plec în altă parte. Mă chema însă colectivul, oamenii cu care am lucrat. M-am întors în aceeași secție — mecanică 1 — dar ca inginer-tehnolog. Se schimbaseră multe în acești cinci ani: dotare, organizare...

Apoi am trecut ca șef la secția aparataj; iar acum lucrez în proiectare.

Am fost martorul primelor succese ale instalațiilor de foraj românesc: 4 LD-150. Era de necrezut, prin 1958, să vezi cum instalația se ridică în picioare, într-un singur minut!

Am contribuit și eu la realizarea noilor instalații.

N-aș putea să plec nici din uzină, nici din oraș. Și orașul s-a schimbat enorm în bine.

# istorii vechi, istorii noi

Acum singura grijă e perfecționarea; de ea depinde viitorul. De trei ani studiez engleza la Palatul culturii. Mă ajută să consult literatura de specialitate.

Nicolae NECULA

## DESPRE DESTINUL PROFESIONAL ȘI CEL POLITIC

Din '43! Aveam 16 ani, acum am 44. Socotiți și dumneavoastră! Au trecut mulți ani, nu-mi vine să cred. Am trăit din plin. Unul care a plecat numai de 15 ani din uzină, dacă s-ar reîntoarce, nu s-ar mai descurca pe aici.

În '54, cu încă doi tovarăși, am făcut prima inovație. Am introdus metoda de turnare a pieselor din otel cu maselote oarbe. Azi se aplică pe scară națională, dar atunci era un început. După aia au urmat alte inovații. Și acum fac parte dintr-un colectiv... Am fost și stimulați: Medalia Muncii în '54, Ordinul Muncii în '64.

Totodată am dus și o muncă obștească. Și m-au ales: în comitetul U.T.C., secretar al organizației de bază a P.C.R., membru în comitetul de partid pe uzină...

Ce să vă mai spun? Fiul meu lucrează la secția forje, pe fată o preocupă electronica. Trăim ca toată lumea.

Gheorghe APOSTOL

## DESPRE BĂIEȚII NOȘTRI ȘI DESPRE «REBUTURI LA OAMENI»

Anul acesta împlinesc 31 de ani de meserie. Am început aici și de atunci, tot aici. Am lipsit doar doi ani, ca să-mi fac armata. Ucenicia am făcut-o ca pe atunci: cu bătaie, cu injurături, meseria trebuia s-o fur. Și în secție nu era decît un singur lucrător în meserie, un ardelean.

Apoi am urmat școala profesională. La examen, zece pe un loc. Voiam să mă fac mecanic. M-au trimis la călătorie. Am plîns. Apoi mi-a plăcut, s-a lipit meseria de mine. Am fost unul dintre primii trei ucenici pe țară la meseria de călitor. Acum se zice termist. Ceilalți doi, unul e maistrul principal tot la «1 Mai» — Nicolae Mihai; al doilea e adjunct de secție la Reșița. În '44 am devenit lucrător, șefi de echipă.

La început trăgeam nădejde să ajung un lucrător bun. Astea mi-eră perspectivele. Nici nu visam să ajung șef de secție la tratamente termice. O secție cu 140 de oameni și cu o tehnică care pe atunci era de nebănuț.

Am avut un șef deosebit, inginerul Glava. A avut cap și bun-simt. Pe noi trei ne-a plimbat peste tot: atelier, laborator, birouri, să știm de toate, să știm să conducem.

În '46 am intrat în partid.

În '49 a luat ființă brigada de tineret. Toți băieții excepționali, toți au promovat. Unul e colonel, altul activist de partid, altul e recunoscut ca cel mai bun șef de echipă...

Și acum băieții care pleacă de la noi ne fac cinste. Au venit de la țară, i-am învățat meserie, pe unii i-am împins să facă liceul, și unde se duc sînt primii. Noi avem rebuturi foarte puține la oameni.

Mihail BOBOCEA

## CÎTEVA CUVINTE DE ÎNCHEIERE

Mai scriu aici ceva, pentru că vă sînt dator cu o explicație. Atunci cînd e vorba despre oamenii unei «vîi a petrolului» s-ar părea că nu este tocmai potrivit să apelezi la niște interlocutori care sînt constructorii de mașini, fie ele și petroliere.

Și totuși, lucrurile stau alt fel. E o chestiune care, mărturisesc, pe mine m-a șocat. În structura industriei județului Prahova, «combustibili» nu sînt pe primul loc, cum cel puțin credeam eu. Întîietatea o au «construcțiile de mașini». Pă locul trei figurînd «chimia». Sînt niște noi raporturi care au semnificații ce nu mai trebuie comentate.

Și, ascultîndu-i, urmărindu-i, pe cei cinci — aleși cu totul la întîmplare — vorbind despre ei, nu ați avut și dumneavoastră, asemeni mie, o revelație: că în istoriile lor ne regăsim — desigur în esență — istoriile noastre și implicit Istoria noastră marcată de gîndirea Partidului?



Instantanee surprinse pe pelicula fotografică în Vietnam de reporterul de la «Life» — Larry Burrows: un soldat rănit este copleșit de momentul în care-l vede pe camaradul său dându-și duhul; chipurile altor «G.I.'s.» răniți, care exprimă gândul: «voi scăpa oare?», «mă voi întoarce acasă?» Să mai mire oare că, de pildă, un locotenent din Compania A a brigăzii 196 de infanterie ușoară, Eugen Schultz, trimitea, într-una din zile, comandantului său de batalion aceste rânduri: «Sînt dezolat, dar oamenii mei refuză să avanseze. Nu putem continua»? Iar la răspunsul locotenent-colonelului Robert Bacon, care-i cerea să-i avertizeze pe soldați de ceea ce-i poate aștepta, Schultz i-a răspuns: «Cred că ei știu, dar sînt oboșiți, le e frică și pur și simplu le e destul... Nu vor să se reîntoarcă acasă în bucăți...» Și cazul citat nu e cîtusi de puțin un element izolat... «N-a existat niciodată, înainte, ceva asemănător în forțele armate. Opoziția față de războiul din Vietnam a atins pînă și rangurile ofițerești» — scria săptămînalul american «World Magazine».



«Vă chemăm să participați la manifestațiile pentru pace de la 24 aprilie. Noi am dori să fim prezenți acolo, dar ne aflăm în Vietnam». Dedesubtul acestor cuvinte, întinse pe toate cele șase coloane ale unei întregi pagini din «New York Times» și precedind alt apel — «Faceți să fie readuși acasă G.I.'s», «Puneți capăt războiului acum!» — se aflau semnăturile a cincizeci de militari americani din divizia I de cavalerie aeropurtată americană din Vietnam care, cu cîteva zile înaintea marilor demonstrații de la Washington și San Francisco, îndemneau la un cît mai larg sprijin pentru acestea. La rîndul lor, foștii combatanți din Vietnam declarau în timpul acestor manifestații prin glasul unuia dintre liderii organizației lor, «Veteranii războiului din Vietnam cer pace»: «Noi, veteranii de război, care am fost în Vietnam și știm mai bine ca oricine ce se petrece în Indochina, avem datoria să mobilizăm opinia publică împotriva războiului din Indochina, căruia poate și trebuie să i se pună capăt...»

Așadar, iată-i pe înșiși soldații parte integrantă a campaniei pentru încetarea războiului în Indochina, desfășurată de tot mai numeroși oameni politici, de părinții care cer: «aduceți-ne fiii acasă!», de cercurile largi ale opiniei publice din S.U.A. și din întreaga lume. Și nu mai este vorba de cei care nu vor să fie luați la război și pentru aceasta dau foc ordinelor de încorporare. Este vorba de cei ce se află pe front și nu mai vor să ia parte la acest război și își manifestă această opoziție nu numai prin îndemnuri la demonstrații. De ce? Mai grăitor decît cuvintele, răspunsul îl dau, credem,

## CÎND EUFEMISMELE NU MAI POT TRANSFORMA ÎNFRÎNGERILE ÎN VICTORII



# CÎND EUFEMISMELE NU MAI POT TRANSFORMA ÎNFRÎNGERILE ÎN VICTORII

imaginile din aceste pagini, dintre care unele au fost realizate de către un corespondent de presă american, Larry Burrows, mort și el în Laos, în februarie a.c., iar altele au ocupat pagini întregi în revistele occidentale de mare tiraj. Faptele sînt implacabile și nici un fel de eufemisme, provenite din partea cercurilor oficiale, nu pot transforma în victorie o înfringere, mai ales pentru cei care au trăit-o, fie ei americani sau saigonezi.

Forța riposteii unităților guvernului Revoluționar Provizoriu al Republicii Vietnamului de Sud a demonstrat faptul că nu poate exista o soluție militară a conflictului din Indochina. Sînt deosebit de revelatoare aceste imagini înfățișînd un grup de «rangers» așteptînd să înceteze atacul forțelor patriotice pentru a-și putea face apariția salvoarele elicoptere la baza Khe Sanh, care, a trebuit să fie evacuată de două ori pînă acum.

«Otrava care curge în vinele armatei americane se numește Vietnam. Soldații americani nu mai vor» — transmitea corespondentul lui «France Soir» la Washington. Aceeași concluzie se desprinde și din relatările din revista «Army» —



oficios al armatei terestre americane — ale generalului în retragere Hamilton Howze. Potrivit afirmațiilor acestuia, procentajul dezertărilor și absențelor neautorizate este deosebit de ridicat, ziare clandestine care propovăduiesc sfidarea autorităților militare sînt distribuite aproape fățiș de către soldați la bazele importante, s-au înmulțit actele de violență comise împotriva ofițerilor sau subofițerilor — fiind practicat în mod curent ceea ce este denumit «fragging»: lansarea unei grenade cu titlu de avertisment sau represalii într-un local ocupat de ofițeri sau subofițeri. Într-o declarație făcută în plenul Senatului, liderul majorității democratice, Mike Mansfield, evocînd creșterea îngrijorătoare a unei astfel de acțiuni, sublinia că toate acestea sînt «o consecință firească a acestui tragic conflict».

Corespondenții de presă ce au asistat la sfîrșitul operațiunii «Lam Son-719» — care trebuia să dovedească succesul «vietnamizării» — au fost martorii unor scene teribile, ai căror «eroi» erau soldații sud-vietnamezi ce se retrăgeau de pe teritoriul laotian năpustindu-se epuizați, înfricoșați, spre elicopterele arhiaglomerate, se agățau de patinele acestora, sau pur și simplu se grăbeau să ajungă cît mai repede pe teritoriul sud-vietnamez pe propriile picioare sau, răniți, în circa altora. Toate acestea au determinat în rîndul soldaților saigonezi — menționează observatorii de presă — apariția sentimentului de a fi fost «păcăliți» de americani, au dus la o intensificare a stării de spirit antiamericane. Dezastrul militar s-a îmbinat așadar cu unul politic.



de Henri WALD



9, 7, 5, 3, 1 au fost, în decursul mileniilor, cifrele fatidice cele maienerate. Cele **nouă** muze ale artei grecești, cele **șapte** brațe ale candelabrului iudaic, a **cincea** esență medievală sau quintesența, sfânta **treime** creștină sau triada hegeliană, **unul** diverselor monisme... În «Cartea chineză a permutațiilor», scrisă cu aproximativ 1 100 de ani înaintea erei noastre, numerele impare sînt masculine și superioare, iar cele pare sînt feminine și inferioare. Cel mai adesea, numerele impare erau considerate faste, iar cele pare, nefaste.

Cum se poate explica prețuirea deosebită de care au avut parte numerele «fără soț»? Răspunsul pare să fie: **inegalitatea socială**. Oamenii nu pot cunoaște relațiile dintre lucruri decît prin intermediul relațiilor dintre oameni. Înainte de a ajunge să reflecte lumea, gîndirea se formează în limbaj și trebuie, deci, să străbată relațiile sociale.

În comuna primitivă, înainte ca egalitatea socială să se destrame, numărul principal era 2 și oamenii numărau prin multiplicarea lui 2. Numărul 1 a apărut mai tîrziu și a permis, astfel, formarea numărului 3 și așa mai departe. Paul Lafargue subliniază că «extinderea numărării dincolo de numărul 2 a fost unul dintre cele mai grele eforturi herculeene pe care și le-a impus mintea umană». Rămășițe ale acelor vremuri au ajuns pînă în zilele noastre. În limba vorbită de tribul Pitta-Pitta din Queensland cifra 5 poartă numele de «pâkoula-pâkoula-ng-ouro», în care pâkoula înseamnă 2, ouro înseamnă 1, iar ng are o funcție eufonică. Numerele pare își mai păstrează încă o oarecare superioritate.

În cele din urmă, inegalitatea socială a înălțat la loc de cinste numerele fără soț. Puterea stăpînului, a regelui, a împăratului presupune neapărat existența unei ființe «fără pereche». A șaptea zi a săptămîinii este superioară celorlalte șase, a cincea esență este superioară celorlalte patru, Tatăl este superior Fiului și Sfîntului Duh...

Ori de cîte ori se restabilește o oarecare egalitate socială, cifra 2 tinde să-și recucerească locul de cinste. Dialogul, dialectica, teoriile binare sînt din nou la preț. Însă cu cît egalitatea socială este mai restrînsă la clasa stăpînului, cu atît este mai inegal dialogul, cu atît sînt mai inegale cele două elemente ale unității dialectice.

În dialectica lui Aristotel, esența este superioară fenomenului și rațiunea este superioară sensibilității, deoarece, într-o societate sclavagistă, stăpînul care gîndește este superior robului care muncește. Între spiritul pur al stăpînului și truda penibilă a sclavilor nu poate exista un dialog de la egal la egal. În «raiul lui Platon» esențele nu sînt pîngărite de fenomene, ca pe pămînt. În dualitatea dintre materie și spirit, dintre sensibilitate și rațiune, dintre gîndire și muncă, materia, sensibilitatea și munca au reprezentat, milenii de-a rîndul, blestemul.

Extinderea egalității sociale asupra unui număr din ce în ce mai mare de oameni duce, în mod firesc, la o concepție din ce în ce mai autentic dialectică despre lume. În materialismul dialectic, primordialitatea materiei, a sensibilității și a practicii nu reduce spiritul, rațiunea și teoria la niște elemente **secundare**, ci doar **secunde**, determinate, dar nu de mai puțină importanță.

Binaritatea matematicii, biologiei, lingvisticii și antropologiei din zilele noastre nu este nici ea lipsită de legătură cu dezvoltarea contemporană a democrației. Deși nici democrația nu poate funcționa fără respectarea majorității, a jumătății plus unu, totuși dialogul democratic înlesnește înțelegerea celui alt punct de vedere și a celui alt aspect al lucrurilor.

Neurofiziologia a descoperit «al doilea sistem de semnalizare», lingvistica a descoperit «a doua articulație a vorbirii», antropologia a descoperit «a doua unealtă a muncii»...

Se pare că cifra «fatidică» a veacului 20 devine «2».



# teatrul

## în sărbătoare

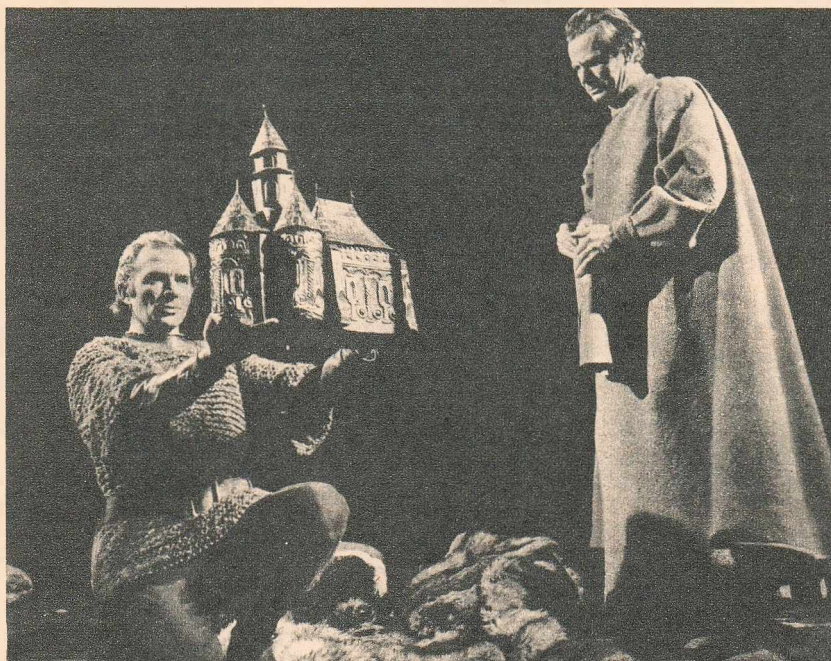
Concursul național de creație și interpretare teatrală, închinat aniversării semicentenarului P.C.R., desfășurat pe o perioadă de aproape o lună și jumătate, a luat sfârșit. Manifestare de o amploare singulară în peisajul teatrului contemporan, concursul organizat de **Comitetul de Stat pentru Cultură și Artă** a constituit prilejul unei confruntări creatoare. Acum, când cele 29 de spectacole din finala bucureșteană și-au dat replica ideologică și artistică în fața publicului și a juriului, vom încerca să cuprindem o parte din bogăția atât de semnificativă a reprezentațiilor prezentate. Căutărilor dramaturgilor (de acum cu renume) de a fixa sau de a propune opiniei publice o anumită problematică (morală, socială sau politică), de a schița caractere și tipuri care să corespundă omului contemporan, li se alătură textele altor scriitori dramatici, unii cunoscuți, alții la debut, la fel de dornici în a descifra sensurile majore ale epocii, în a fixa reprezentativ momente ale luptei comunistilor sau de a dezbate problemele familiei sau ale tinerei generații. Spectacolele nu au fost lipsite de surprize prin propunerea unor viziuni interesante, prin interpretări deosebite ale aceleiași piese sau prin realizări superioare regizorale.

### REGIZORII ȘI ACTORII ȘI-AU GĂSIT AUTORII

Ultima piesă a lui D.R. Popescu, «Pisica în noaptea Anului nou», radiografie complexă a moralei individului participant la evenimentul social și istoric, a permis, grație bogăției sensurilor existente, câteva interpretări regizorale deosebite. Este vorba de viziunea lui Horea Popescu la Teatrul Național din București, a lui Vlad Mugur la Teatrul Național din Cluj, a lui Eugen Mercus la Teatrul dramatic-Brașov și de cea a lui Gheorghe Harag la Teatrul din Tîrgu Mureș (secția română). De altfel, este semnificativ faptul că primele trei au participat la faza finală. Premiera bucureșteană, care de altfel a și deschis etapa finală, a permis un spectacol de ținută în care regizorul transpune scenic, cu un deosebit simț al realului, relațiile complexe dintre personaje. Fiecare din grupul de interpreți realizează adevărate compoziții, dar reținem în mod special interpretul remarcabil, care se dovedește încă o dată a fi Victor Rebengiuc, în dificila partitură, punctată și de accente tragice, a lui Aurel. De asemenea, cu totul deosebit de creațiile sale anterioare, Colea Răutu impresionează prin prezența plină de demnitate și de dramatism interior. În scenografia Elenei Pătrășcanu-Veakis evoluează dîndu-și replica, uneori cu nuanțe grotestice, Ileana Stana Ionescu și Draga Olteanu.

Versiunea clujeană, în interpretarea lui Vlad Mugur, a fost o demonstrație unitară, clară, despre necesitatea căutărilor perpetue a unei soluții de dincolo de soluții, cu participarea unui grup actoricesc de valoare, subordonat însă ideii regizorale (despre acest spectacol s-a vorbit în revista noastră).

Un spectacol de atmosferă construit cu puternică forță realistă a detaliului și gestului nuanțat sugestiv, realizat într-un cadru scenografic (semnat de Z. Kőlőnte) extrem de izbit, a fost cel pe care ni l-a propus



Teatrul Național din București a fost prezent în faza finală și cu «Săptămîna patimilor» de Paul Anghel, în regia lui George Teodorescu și scenografia lui Ion Popescu-Udriște. Spectacolul, de o remarcabilă ținută artistică, beneficiază de un excelent interpret în rolul principal: Gh. Cozorici, pe care îl puteți vedea în fotografie alături de Emil Liptac.

Gh. Harag și care, chiar dacă nu a participat la faza finală, merită atenție.

Tot teatrul din Tîrgu Mureș (secția maghiară) a obținut un real succes impunînd atenției noastre un text mai vechi al lui Nagy Istvan, «Înainte de potop». Același înzestrat regizor, Gh. Harag, a descifrat în această dramă a prăbușirii unei familii burgheze profunde sensuri contemporane, izbutind să creeze, în decorul sugestiv al Floricăi Mălureanu și conducînd o distribuție valoroasă (Lohinszky Lorand, Illyes Kinga, Tanai Bella, Bacs Ferenc, Victor Strengaru), un spectacol de autentic fior tragic.

Teatrul dramatic Baia Mare, care de cîțiva ani cunoaște o adevărată efervescentă artistică, și-a întărit cu acest prilej încrederea în propriile resurse creatoare. Conduc de regizorul Petre Popescu, colectivul actoricesc (îi amintim pe Sandu Popa, Vasile Prisăcaru, Vasile Constantinescu) a confirmat încărcătura plină de sensuri actuale a piesei lui Sergiu Fărcășan, «Lovitura», accentuînd prin regie și interpretare aspectul moral al dramei, necesitatea participării conștiente, autentice comuniste, la viața socială.

Pe ideea modernă a creșterii gradului de participare a publicului la spectacol a fost conceput și realizat de către Teatrul Național din Iași «Marele drum al încrederii», pe un scenariu de Paul Cornel Chitic, regizat de Cătălina Buzoianu și în scenografia semnată de G. Dorosenco. Un spectacol manifest-politic al tinerei generații, adeziune conștientă la «mitologia» plină de sensuri umaniste a revoluției socialiste, care capătă echivalențele limbajului teatral prin metafore și simboluri încărcate de poezie și

semnificații și mai ales prin trăirea sinceră, plină de credință a entuziasmului creator. Un grup de actori tineri se comportă sub îndrumarea regizoarei ca o trupă bine sudată. (Îi amintim pe Papil Panduru și Violeta Popescu.) Tot Teatrului Național din Iași îi aparține un alt moment ce vorbește despre poziția tineretului față de lume și societate, realizat însă în alt registru cu mijloacele tradiționale atât ale piesei «Duet», plină de umor, scrisă de Andi Andrieș, cît și ale spectacolului, care subliniază uneori excesiv efectele comice (regia, V.I. Popa, scenografia, T. Th. Ciuppe). Actorii Domnița Mărculescu, Petre Ciubotaru, Liana Mărgineanu, Adrian Tuca. Costel Popa își arată încă o dată o deosebită ținută profesională. Aceleiași echipe de creație, Popa-Ciuppe, îi revine meritul montării în premieră pe țară a piesei lui M.R. Iacoban. «Fără cascadori» (la Teatrul «G. Bacovia» din Bacău). Anca Aleksandra, Stelian Preda, Puiu Burnea, Valeriu Pascu, Gh. Serbina întruhidează cu real talent personajele acestei dezbateri etice (tratată scenic din nou în registrul comic) despre relația omului cu societatea. Actorul surprinde o interesantă și inedită idee, cea a lanțului desfășurării cauzale, care scapă controlului celui care l-a declanșat, mai ales atunci cînd acesta nu este integru și conștient, idee pe care o îmbibă însă cu prea multe înșiriri factice, adeseori luate din arsenalul melodramei.

R.S. POP





◀ Angela Falk, Josef Jochum, Irmgard Schabi, Julius Volmer, Raimund Binder, Hans Pomarius, Luise Pelger — interpreții spectacolului «Oameni care tac» de Al. Voitin, în regia lui Dan Radu Ionescu, scenografia lui Kovács Terencs la Teatrul german de stat-Timișoara

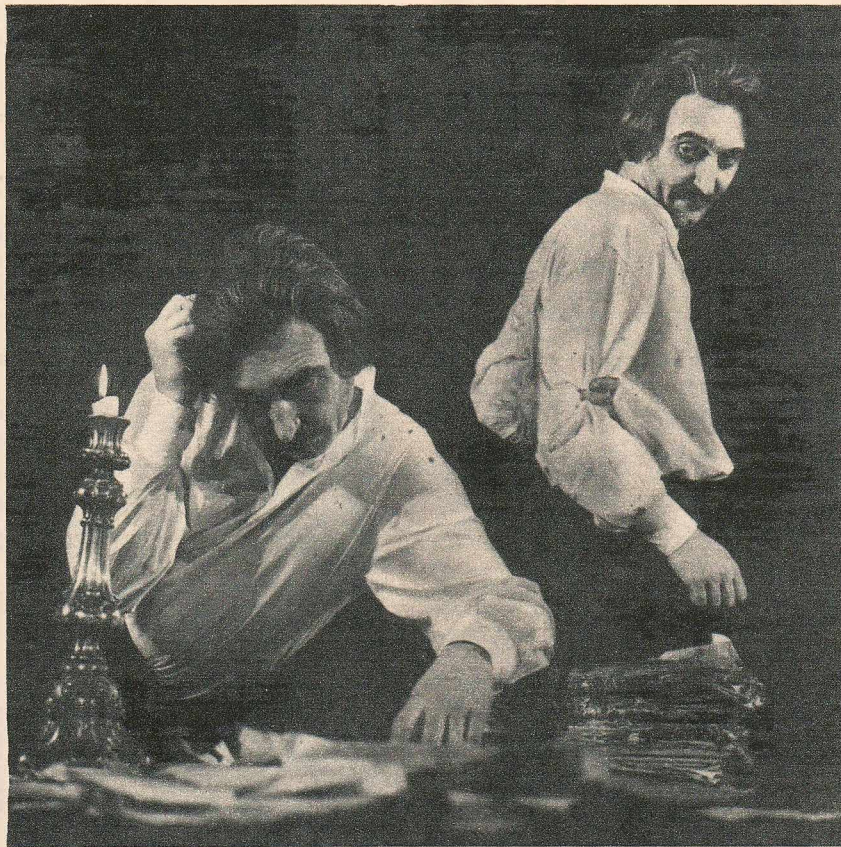
Teatrul de Nord din Satu Mare, secția maghiară, a prezentat un interesant spectacol cu monodrama lui Kocsis Istvan, «Amurgul lui Bolyai Janos», în regia lui Gyöscsöny Lajos. Iată-l pe Zsoldos Árpád, în dramatica confruntare cu sine însuși.

## TEATRUL POLITIC

Inedite în contextul întregului festival, nu atât prin originalitatea sau valoarea în sine a textelor reprezentate, cât prin formula puțin obișnuită a montărilor, au fost spectacolele pe care le-aș intitula de teatru politic (doar Teatrul Național din Iași a mai avut o tentativă asemănătoare prin «Marele drum al încrederii», amintit mai sus), constituite fie pornind de la scenariu specific genului, fie de la piese cu structuri clasice însă rescrise scenic de regizori și interpreți.

O primă mostră ar putea fi «Diluviul», prezentat de teatrul din Arad, spectacol pe un scenariu de Vasile Nicorovici, pus în scenă de Dan Alecsandrescu. Important mi s-a părut faptul că evenimente reale, de un dramatism extraordinar (inundațiile din mai, anul trecut), au fost reluate cu promptitudine, cu probitate reportericească și cu pasiunea rememorării. Sentimentul de demnitate, de solidaritate umană manifestat în lunile mai și iunie a fost reversul luminos al acelor clipe dramatice.

Iată dramaticul moment al stăpînirii apelor dezlănțuite așa cum apare în spectacolul ieșean «Marele drum al încrederii», realizat de Cătălina Buzoianu pe un scenariu dramatic al lui Paul-Cornel Chitic.



Spectacolul arădea prin suta de scenete evocatoare, pe care o propune, este un spectacol politic, tocmai pornind de la relevarea acestui sentiment.

Cu totul altceva, în esență, este spectacolul lui Ion Taub, de la Teatrul maghiar din Timișoara, cu piesa lui Hajdu Győző, «Fidelitate». Formula este însă ușor comparabilă. «Fidelitate» are o construcție clasică: pe fundalul activităților ilegale se țese o poveste de dragoste. Spunem că regizorul Ion Taub a «rescris» piesa și termenul nu este nepotrivit, cu toate că este mai mult vorba de o deplasare de accente: intriga sentimentală l-a interesat mai puțin pe regizor; supradimensionând fundalul, el a făcut dintr-o masă imensă de figuranți — conștiința publică — un adevărat cor al spectacolului. În această prezență intensă a elementului cetățenesc s-a făcut evidentă politicizarea efectuată de Taub, iar dacă ar fi să operăm cu disocierea și mai nuanțate atunci aș numi spectacolul «politico-agitatoric».

S-ar cuveni să discutăm desigur în alt context și despre meritele celor două spectacole prezentate de Teatrul de Nord din Satu Mare (secția maghiară): «Amurgul lui

Bolyai Janos» de Kocsis Istvan și «Casa festivităților» de Kanyadi Șandor, montări remarcabile prin superioara lor ținută artistică, la fel prin textul demn de tot interesul; după cum s-ar cuveni să amintim mai ales reușitele actoricești din spectacolul Teatrului Național din Timișoara cu «Fereastra de mărgean» de Constantin Banu, în regia Nicolettei Toia, sau despre «Oameni care tac» de Al. Voitin, într-o versiune prescurtată de regizorul Dan Radu Ionescu, la Teatrul german din Timișoara. Dar discuția despre toate aceste spectacole, reușite într-o proporție mai mică sau mai mare, presupune analiza unei idei mult dezbătute și pînă acum: raportul dintre textul original și transpunerea regizorală. De altfel, în fața zonală a concursului de la Timișoara, acesta a fost și subiectul unui foarte atractiv simpozion desfășurat în fiecare zi, sub titlul generic de «Teatrul și cultura». La ediția din acest an, numeroși oameni de teatru din toată țara au dezbătut în controverse susținute tocmai acest subiect atât de fertil; sub semnul lui, evident, punctele de vedere se pot înșira la nesfârșit.

Dinu KIVU

După cum vedem, încărcata agendă de lucru a finalei desfășurate în Capitală (asupra celorlalte momente importante neamintite aici vom mai reveni) a certificat maturitatea artistică atât a dramaturgiei noastre originale, cât și a posibilităților de exprimare estetică a unor colective teatrale, consacrate sau în curs de afirmare. Prezența în concurs a teatrelor din întreaga țară demonstrează capacitatea scenei românești de a-și îndeplini misiunea la desăvîrșirea unei conștiințe noi, socialiste, prin înaltul mesaj estetic și ideologic pe care poate și trebuie să-l transmită publicului.

## literare

de Traian STOICA

Vasile ZAMFIR:

## LA MARGINEA LUMII

Încă de la debut — petrecut în anul 1965 cu placheta *Sufletul copacilor* — Vasile Zamfir ne-a dezvăluit natura temperamentului său liric. Poetul ni se arăta atunci ca un confesiv ce vibra, cu autenticitate, în mărturisirile sale directe, iscate nemijlocit de datele biografice și actul trăit. Existau, fără îndoială, în cea primă carte de poezie, versuri stingace, naive, unele dintre ele vădînd influența destul de accentuată a confrăților săi mai vîrstnici, dar toate acestea lăsuau, nu de puține ori, ivirea unui sunet propriu, care justifica debutul. În oglinda poeziei sale ușor atinse de boarea melancoliei se răsfîrgeau chipuri și priveliști ce însoțeau, familiar și cotidian, pașii poetului. Cu toți și cu toate autorul trăia în permanență și senință împăcare. Cărțile, iubita, copacii, firul de iarbă, steaua pe care o simte aproape, pînă la îmbrățișare, lucrurile toate se constituie într-un univers de intimă comuniune cu poetul. La fel sînt înregistrate și trăite înnoirile patriei. Șantierul fremătător, constructorii vieții noi: «bunii ei ziditori», blocul ca «o corabie albă», sînt exultate tot în lumina blîndă a unei calde familiarități, sau cum fericit spune un comentator al poeziei lui Vasile Zamfir, Victor Crăciun, într-o atmosferă de «un bucolism urbanizat». Cea de-a doua carte, *Dimineață cu fluturi* (1967), vine să confirme tonalitatea afectivă aflată în prima. Și aici lucrurile nu sînt străine sau inamice; comuniunea cu ele e continuată tot astfel de strîns și organic. E ceea ce se întîmplă și în a treia carte recent apărută: *La marginea lumii* (Editura Eminescu).

Lipsită de surprize în ordinea interioară, poezia progresează însă în ordinea expresiei. Și progresează acolo unde poetul e consecvent cu sine, adică, atunci cînd el, în virtutea naturii sale confesive, își declară propriile trăiri din contactul nemijlocit cu realul. Procedînd astfel, poetul realizează deplin impresia spontanului. Ca, de pildă, în această poezie («Nu te-am zidit») generată de un moment «întimplat» și în care izul de «romantă», departe de a fi stingheritor, dă candoare patetismului: «Tot dragă mi-ai rămas și acum ca-n seară/ Cînd se stinge orașu-n vilvătăi./ Cînd pe peron luceau doar ochii tăi./ De parcă înflorise toată gara/ Mă adunam din drumuri lungi, răzlețe./ Să cresc un vis al meu și un umbrar./ Să te cuprind setos, tentacular./ Robit de pămîntea-ți frumusețe/ De ce n-am fost eu Meșterul Manole./ Să fi clădit în jurul tău un zid./ În var și cărămidă să te-nchid./ Sub arcuiri de bolți și de cupole?/ Și-ntr-un tirziu, înzăpezit de vremei./ Cînd toate ar fi fost de mult uitate./ Eu să ascult din ziduri blestemate/ Cum plîngi înnebunită și mă chemi».

Cînd însă poetul se îndepărtează de sursele sale ferești, exprimarea devine exterioră, retorică. Ca în bucata «Excelsior», din care emoția e absentă. În ultima sa carte însă astfel de producții sînt accidentale.

Ceea ce se lăsa observat încă de la a doua carte, poetul se prezintă astăzi într-o evidentă stăpînire a mijloacelor de expresie. Versul e mulat cu suplețe și congruent stărilor de suflet, metafora e insolită fără ostentație, poemul are o muzică discret învăluitoare. Pentru edificare, mai transcriem următoarea «Noapte albă»: «Ascult cum hurezii și bufnița nocturnă/ Pîdesc din întuneric cu ochii globulari./ Și-mi amintesc, deodată, în seara taciturnă/ Cum mă priveau, pe vremuri, bătrînii anticari./ Citește, și-n juru-mi curge o noapte citadină./ În scuar îndrăgostii spun băncilor povești; / A rar se mai aude prin scrișnete de șină/ Tirziul care-și stinge lumina în ferești./ Apoi orașul cade în somn. Măturătorii/ Șterg străzile de noapte. O aripă de vînt/ Se cuibărește tainic într-un castan — și zorii/ Aduc al dimineții suav deznoadămint».

PE ECRANE



## DOCUMENTARUL ZILEI

Recentele creații ale cineaștilor-documentariști înscriu o cronică aparte a anilor din urmă pe care acum, în preajma gloriosului semicentenar, îi rememorăm cu legitimă mândrie. Ne-am oprit în numărul de față asupra a două dintre filmele de curând terminate.

**TREPTE.** Ideea, simplă dar făgăduitoare, aparține lui Slavomir Popovici: doi dintre președinții celor mai puternice cooperative agricole de producție din țară, Gheorghe Goina de la Sîntana și Dumitru Tudose din Stoicănești, se vizitează reciproc; reporteurul-cineast îi însoțește și confruntă ceea ce văd cei doi bărbați cu imaginile consemnate pe peliculă acum 10, 15 sau 20 de ani. Scenaristul și regizorul Octav Ioniță, a cărui pricipere de a nu se pierde în notații de suprafață am remarcat-o și cu alte prilejuri, concentrează în câteva minute două micromonografii emoționante, două destine ale unor colective umane ce au devenit exemplare pentru istoria ultimilor ani. Filmul nu inventariază realizările unei etape lăsate în urmă, ci convinge prin forța unui amănunt, în spațiile cărui se află un lung șir de eforturi și acumulări. Oamenii dintr-o sală de spectacol din Stoicănești arată alt fel decât acum zece ani, sînt mai bine îmbrăcați, străzile încep să semene cu cele ale orașelor, locuitorii nu se mai duc după nici un fel de cumpărături la Caracal, au tot ce le trebuie acolo, la ei acasă. Ar fi greu să găsim noi un nume mai potrivit pentru hărnicia, voința și inteligența oamenilor decât o face cel mai vechi comunist din Stoicănești, pe care îl invidiem pentru puterea lui de sinteză: «Comuna este ascultătoare, muncește și noaptea dacă trebuie... aici se lucrează în toate anotimpurile».

**Secretul Sintanei**, a cărei avere obștească a atins în 1971 37 milioane, care are astăzi 5 școli generale, un liceu teoretic, o școală profesională, spital, magazine cu autoservire, restaurant, ni-l spune tot un înțelept descoperit de cineast: «Facem tot ce ne stă în puteri ca să fie bine». Mari trebuie să fie puterile acestor oameni care, de la incubatorul cit un cuprtor de acum 20 de ani, au ajuns la instalații industriale impunătoare, perfect integrate în economia comunei.

Dar toate acestea nu sînt decît trepte, cum bine sugerează titlul, lor li se vor adăuga altele («Toate merg înspre creștere» — zice omul din mulțime) Filmul de acum va putea fi, peste alți cîțiva ani, un bun punct de pornire pentru o nouă confruntare.

**TRIUNGHIIUL DE FOC. HUNEDOARA. OAMENI DE OȚEL.** «Hunedoara — dragostea mea» și-ar putea intitula Alexandru Boianglu un viitor film (poate chiar și pe cel de față) dacă i-ar plăcea citatele sau dacă sentimentalismul l-ar prinde într-un moment de slăbiciune. Este limpede că acest documentarist cunoaște sufletul, pulsul Hunedoarei, că pentru el este un loc unde trebuie să revii. Fără îndoială, și oamenii de acolo îl consideră unul de-al lor, drept care dialogul dintre cineast și ei va purta semnul unei totale înțelegeri și sincerități, neatins de umbra nici unei convenții. Stînd de vorbă cu Ion Lungu și Cornel Covaliu, doi dintre comuniștii care lucrează în combinat de peste 20 de ani, Alexandru Boianglu reconstituie, doar din amintirile acestor oameni, o Hunedoară cu băltoace și găini în plin centru, cu bărbații trimiși la întimplare în cutare sau cutare loc de muncă, cu o uzină ce putea fi parcursă de la un cap la altul într-un ceas. Astăzi îți trebuie «trei zile bune» ca să cunoști combinatul, astăzi orașul are o personalitate pentru a cărei desăvîrșire au muncit «cu modestie, cu pasiune, acești oameni harnici ce duc pe umerii lor mari răspunderi», cărora le este închinat filmul.

Autorul nu ocolește acele adevăruri cărora unii le spun mici dar pe lîngă care nu se poate trece în fugă. Hunedoreanul care vrea să-și facă un cămin sau care, pur și simplu, vrea să aibă o iubită, ca tot omul, nu se poate descurca prea lesne căci orașul tînde să devină o cetate a bărbaților, absența femeilor fiind o problemă mai veche. «Era bună o fabrică unde să lucreze femei, era necesar» — spune unul dintre interlocutori, convins că astăzi, mai mult decât oricînd, nimic din ceea ce este omenească nu ne poate fi străin. Apropiindu-se cu delicatețe de oameni, insistînd cu tact, Boianglu a izbutit un moment de autenticitate.

Magda MIHĂILESCU

## POIENILE ROȘII

Există în cinematograful sovietic o tendință a povestirii baladești. Tînărul regizor din R.S.S. Moldovenească, Emil Loteanu, a semeni lui Grigori Ciuhrai (*Balada soldatului*, *A fost odată un moș și o babă*), Andrei Tarkovski (*Copilaria lui Ivan*), Lev Paradjanov (*Umbrele strămoșilor uitați*), Vadim Derbenev (*Ultima lună de toamnă*), are un deosebit simț al baladei-legendă care se trăiește acum pentru mai tîrziu. De data aceasta e vorba de o legendă izvorîtă din legătura directă a omului cu nemărginirea, motiv existent în tradiția folclorică a fiecărui popor. Poate de aceea trama filmului — drumul unui grup de ciobani cu oile spre mînoasele poieni roșii — este un simplu pretext epic, relativ verosimil, pentru a-i permite regizorului o poetică și dramatică incursiune în fertilul sol al mitologiei păstorești. Căci personajul principal este de fapt cosmosul în care se integrează — cu o aspri-

bătută de vînt, invadează amenințător ecranul; nu mai puțin dramatic este vîntul cu nisip care murdărește fețele și trupurile ciobanilor însetați, la fel arbuștii sau copacii surprinși în forme ciudate.

Gîndite și construite cu un deosebit simț al autenticului, frust, brutal uneori dar neînduplecat, dîrz, personajele create de acest grup talentat de actori (Svetlana Toma, Viktor Ciutak, Nodar Margvelașvili, Mihail Badikanu, Dumitru Skiper) se impun prin senzația de adevăr nemijlocit, surprins pe viu și spontan. Se creează o adevărată tipologie care, nelipsită de accente dramatice, se integrează structurilor de baladă ale povestirii filmice: bătrînul pustiit de o dragoste tragică; fata sprinteră, șăgalnică, maturizată

de prima ei poveste de iubire; tînărul orgolios, setos de dragoste, de putere și bărbatul matur, dur, aprig și neînduplecat cu el și cu viața; comentatorii comici. Dialogul, una dintre marile reușite ale filmului, îi folosește regizorului pentru a-l caracteriza pe orășean, intrus, cel puțin la început, în acest mediu plin de firesc.

Muzica (Serghei Lunkevici și Isidor Burdin) comentînd liric sau contrapunctînd violent un univers de legendă, ca și imaginea semnată de Vlad Gruia și Ion Bolboceanu (copla pe care ne-a oferit-o D.R.C.D.F.-ul nu a fost prea generoasă în redarea culorilor) vin să întregască reușita acestui poem cinematografic.

Juliana POP

Svetlana Toma — o cunoștință mai veche (Cadavrul viu).



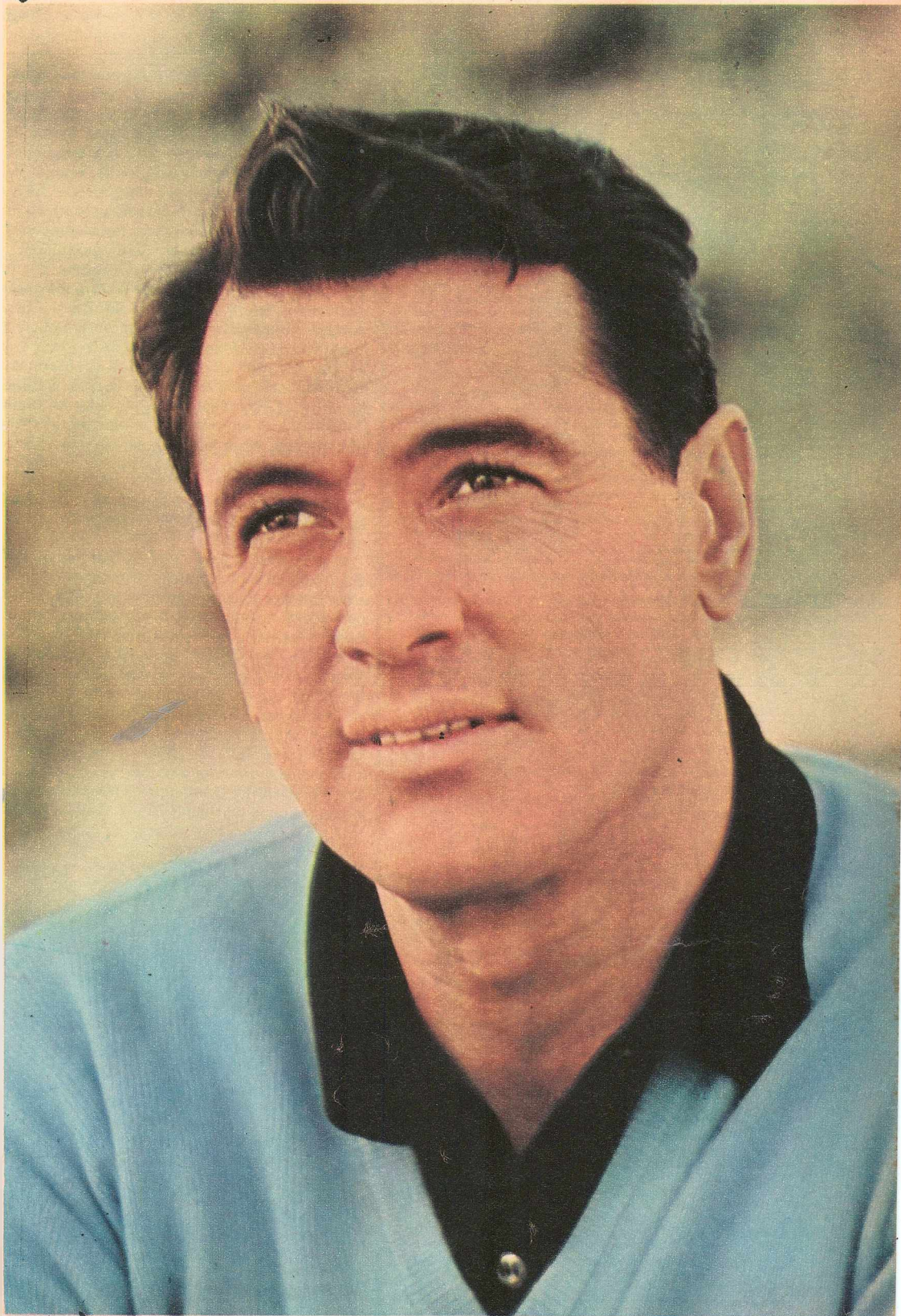




## ACTORI ȘI ROLURI

▶ **Emmanuèle Riva.** Cu *Thérèse Desqueyroux* ne-a convins —  
dacă mai era nevoie —  
că este una dintre marile actrițe ale ecranului european.

Dacă n-ar fi fost televiziunea,  
**Rock Hudson** ar fi rămas pentru noi un nume prea puțin cunoscut  
(pe marele ecran l-am văzut  
cu câțiva ani în urmă în «*Marilyn*» ).  
Comedioarele «*Confidențele unei perne*» (cu *Doris Day*)  
și «*Cu ochii legați*» (parteneră — *Claudia Cardinale*)  
ni l-au apropiat pe acest actor cu statură de uriaș și stângăcii adolescente.  
Bineînțeles că, pretențioși cum ne știm, am dori să-l vedem  
în filmul ce se cheamă chiar «*Uriasul*» (*The Giant*) al lui *George Stevens*.  
Cu atât mai mult cu cât există acolo și un *James Dean*,  
absolut magnific, și o *Elizabeth Taylor*,  
subțirică precum o trestie.



▶ **Lee Remick și James Coburn** —  
parteneri într-o poveste polițisto-sentimentală: «*Contract dificil*».

de Constantin POPESCU



## COURTENAY Tom

Actor britanic de teatru, film și TV, născut la Hull, la 25 februarie 1937, dintr-o familie de lucrători. Capătind o bursă pentru studii, urmează cursurile Universității din Londra, unde-și ia licența în limba și literatura engleză. Desfășoară paralel o vie activitate teatrală în echipa universității și, după terminarea facultății, optează definitiv pentru teatru, de astă dată ca profesionist. Între 1958 și 1960 frecvențează cursurile Academiei de artă dramatică cu rezultate strălucite, fapt pentru care este ales să joace rolul principal din *Pescărușul de Cehov* în cadrul festivalului de la Edinburgh (1960). Remarcat în mod special, este angajat în compania Old Vic, unde joacă mult Shakespeare. După un mare succes la TV în piesa *Private Potter*, dublează pe Albert Finney în spectacolul cu *Billy minciinosul* și obține un asemenea succes încît e chemat să-l joace și în film. Tony Richardson îl descoperă ca interpret ideal pentru eroul său din *Singurătatea alergătorului de cursă lungă* (1962) după nuela lui A. Sillitoe. Era exact tipul de încăpăținat și rebel, căruia regizorul avea să-i încredințeze mesajul său de sfidare a tradiției și suficienței burgheze britanice. Personajele sale ulterioare vor avea în mare parte trăsăturile acestui erou nonconformist, mai ales cele din filmele cu subiect militar: *Private Potter* (1962); *Pentru țară și rege* (1964); *Operația Crossbow* (1965); *Noaptea generalilor* (1966). T.C. este actorul făcut pentru rolurile dificile, complexe, de oameni cu o bogată viață interioară, ciudați, vizitatori, inabordabili: *Doctor Jivago* (1965); *Ziua cînd vin peștii* (1967); *A Dandy in Aspic*; *Otley* (1968). A obținut mai multe premii de interpretare la Veneția, Mar del Plata etc.



## COWARD Noel

Dramaturg, scenarist, regizor de teatru și film, actor de teatru și film, romancier și compozitor britanic, născut la Teddington (Anglia), la 16 decembrie 1899. Personalitate de uluitoare diversitate, N.C. nu este un dilectant scriitor, ci un om-orchestră, un artist multilateral, realizat în toate sectoarele. Stăpîn al unui rar meșteșug în arta dramaturgiei (teatru sau film), el știe să ne facă să ridăm cu mijloace spirituale și elegante, dar ne poate emoționa și neliniști, într-un climat de intens dramatism. Figură strălucită a teatrului londonez (mai tîrziu a filmului anglo-american), el debutează ca actor în 1911, iar ca autor dramatic în 1920. Scrie drame, comedii sofisticate, musical-uri și chiar reviste (texte și muzică). În cinema debutează ca actor, în 1918, în filmul lui Griffith *Inimile lumii* (S.U.A.), continuînd apoi ca scenarist (original) și adaptor al propriilor sale piese. Astfel în 1933 în epopeea familială *Caualcada* (r: Frank Lloyd), scrisă de el, aduce un emoționant omagiu patriotismului englez, pe care-l vom regăsi 10 ani mai tîrziu în *In Which We Serve* (Mai presus de toate) și *This Happy Breed*, scrise (și parțial regizate) de el, în timpul celui de-al doilea război mondial. A mai scris scenarii originale pentru: *Scurtă întîlnire* (1945); *The Astonished Heart* (1950); *Meet Me Tonight* (1952); *Pretty Polly* (1967). A adaptat pentru ecran o mare parte din piesele sale faimoase: *Easy Virtue* (Hitchock); *Intimități* (*Private Lives* — Sidney Franklin) cu Norma Shearer, R. Montgomery; *Tonight is Ours* (S. Walker) cu Fredric March, Claudette Colbert; *Trei și una* (*Design For Living* — E. Lubitsch) cu Gary Cooper, Fr. March, Miriam Hopkins; *Bitter Sweet*, vers. engleză de H. Wilcox, cu Anna Neagle, Fernand Gravey; vers. americană de W.S. Van Dyke, cu Jeannette Mac Donald, Nelson Eddy; *We Were Dancing* (Robert Leonard) cu Norma Shearer, Melvyn Douglas; *Abracadabra* (*Blithe Spirit* — David Lean) cu Rex Harrison. Ca actor s-a remarcat în special în *The Scoundrel*; *The Astonished Heart*; *Our Man in Havana*; *Boom*; *Bunny Lake is missing*.



## CRAIN Jeanne

Actriță americană de film, născută la Barstow la 25 mai 1925. Urmează cursul de artă dramatică din cadrul Universității din California și debutează în compania de amatori a studenților cu care face și turnee pe coasta Pacificului. În 1941 e aleasă «Miss Long Beach», iar anul următor «Camera Girls», model ideal pentru fotografii. E chemată la Hollywood pentru a interpreta roluri de ingenuă tradițională, de tip Pickford sau Gaynor. În 1944 debutează într-un western de H. Hathaway: *Home in Indiana*, apoi Walter Lang o distribuie într-un remake al celebrului *State Fair* (jucat pe vremuri de Janet Gaynor). Filmele ce o vor scoate din personajul șablon sînt: *Margie* (1946-r: Henry King), figură de fată anticonvențională modernă și *Pinky* (1949-r: Elia Kazan), rol dificil al unei fete persecutate din motive rasiale. Dar registrul actriței este destul de bogat și pe lîngă filme agreabile ca: *Centennial Summer* (Preminger); *You Were Meant For Me* (Bacon), găsim în filmografia sa opere ambițioase ca: *The Fan*, după Oscar Wilde (1949-r: Preminger), rolul lady-ei Windermere sau: *Winged Victory* și *The Marriage Broker* (Cukor); *A Letter To Three Wives* și *People Will Talk* (Mankiewicz); *Leave Her To Heaven* (John M. Stahl); *Man Without a Star* (King Vidor) etc. În ultimii ani, pare a se fi limitat la filme polițiste sau superproducții istorice italo-americane. Apare de asemenea tot mai des la televiziune.



## CRAWFORD Broderick

Actor american de teatru și film, născut la Philadelphia, la 9 decembrie 1911. Fiu al actriței Helen Broderick, alege și el teatrul, dobîndînd, printre altele, un mare succes în *Oameni și șoareci*. Din 1937 apare pe ecran ca actor de compoziție, jucînd de obicei roluri de brute, aventurieri și oameni duri. Dobîndește notorietatea de-abia în 1940 în *Șapte păcate*, în rolul marinarului bătăuș, cavalier servent al Marlenei Dietrich. Va fi consacrat star, abia peste 9 ani, în *All the King's Men*, film violent cu precise intenții polemice, datorat lui Robert Rossen, despre regimul dictatorial instaurat de un guvernator din Louisiana, Willie Stark, film pentru care B.C. obține Premiul Oscar pe 1949. Tot un politician corupt, dar la modul satiric, ne va oferi B.C. în comedia *M-am născut ieri* (1950-r: George Cukor) tu Judy Holliday. Continuă să intruchipeze personaje dure și gangsteri în filme ca: *The Mob*; *Scandal Sheet*; *Lone Star*; *Stop! You're Killing Me*; *New-York Confidential* etc. În *Human Desire*, versiune americană modernă a *Bestiei umane* (1954) realizată de Fritz Lang, reia, într-un alt stil și în altă conjunctură, rolul mecanicului deșinut de Jean Gabin în versiunea Renoir. O altă mare creație mai realizează el în 1955 în *Il bidone* (*Escroci*), filmul lui Fellini, unde redă, cu inteligență, umanitate și chiar o oarecare demnitate, jalnicul sfîrșit al unui «bidonist» (escroc de meserie) într-o sinistă solitudine. Un personaj la fel de dramatic, dar în alt registru, pe alte coordonate va juca B.C. în filmul *Violentă în piață*, în rolul unui doctor, partizan în timpul ocupației germane în Iugoslavia. Apare de peste 30 de ani într-un număr impresionant de filme, atît în S.U.A., cît și în Italia, țara care i-a adus celebritatea mondială.

PE ECRANE

## BUTCH CASSIDY ȘI SUNDANCE KID

De fapt, pe genericul unor filme ca acesta ar trebui să se scrie ceva în genul încheierii din Tristan și Isolda: «Domnilor, bunii trubaduri de altădată au spus această poveste pentru cei care iubesc, nu pentru alții». «Pentru cei care iubesc westernul — nu pentru alții», am propune noi. Pentru cei care îl iubesc atît de mult încît ori de cîte ori aud unul din acele cuvinte de bravură intelectuală ce circulă de la o vreme pe seama lui (dezeoierare, demitizare) se simt biciuiți. Pentru cei care îl iubesc atît de mult și de demult încît ajung să înțeleagă și singuri că filmele cu cow-boy bătrîni, cu eroi vulnerabili, în care s-a strecurat spaima, nu înseamnă «modernizarea westernului», ci ultimul gînd întors către legende de altădată. Asta este și *Butch Cassidy și Sundance Kid*: privirea tristă cu care ne despărțim de cei pentru care nu mai este loc în Vest și, mai rău, nișă în pămînt. Butch și Sundance, cei doi în-afara-le-gii (primul nu a omorît niciodată un om), au mai îmbătrînit, au apucat să vadă cu ochii lor «vehiculul viitorului — bicicleta», să întîlnească șerifi caraghioși, inutili, pe care nimeni nu-i mai ascultă; carajul de unul singur i-a cam lăsat («tu ce crezi»? întreabă mereu Butch) dar tot mai speră că vremea calului și a băncilor frumoase nu a trecut încă. Undeva, în Bolivia sau în altă parte, trebuie să se mai afle un loc sub soare pentru ei. Dar noi știm că un astfel de loc nu mai există. Iar regizorul știe și mai bine, de aceea George Roy Hill nu va arăta niciodată chipurile celor ce fugăresc eroii: ei sînt umbra permanentă a blestemului, amenințarea necontenită. Noaptea nu li se vîd decît torțele, ziua — sînt siluete pe cai și atît. «Cine or fi băieții acestia?» Dintr-o nedumerire și cîteva năluci — una dintre ele poartă o pălărie albă — cineastul a rezumat destinul tuturor celor născuți prea tîrziu pentru a se mai putea descurca în Vest.

M-am întrebant cum ar fi arătat filmul fără efectele vizuale rasipite cu dărnicie de către Roy Hill (lumini irizate, imagini flou, fotografii în sepie) și care i-au făcut pe unii să nu mai vadă nimic dincolo de ele. Cred că *Butch Cassidy și Sundance Kid* ar fi fost același: un film cu doi bărbați care își inchipuie că totul este bine atît timp cît în lume mai există undeva, departe, o țară cu cai, nu se poate să nu aibă suficientă putere de a rezista chiar și jupuît de poighița strălucitoare. Este de ajuns încrederea lor și scepticismul nostru de oameni care știm, de atîta vreme, că fericierea nu se mai află acolo «unde sînt cai mulți», pentru a se naște un film adevărat. O adăugire: încrederea trebuie să aibă neapărat ochii lui Paul Newman și ai lui Robert Redford.

M. MIHAIL



Ei mai cred în vremea calului (Robert Redford și Paul Newman).

de Felicia ANTIP

## dincolo de flori și stele

Soră mai mică a «Stelei fără nume», «Floarea din grădină» a răsărit fără nici un cusur, perfect conturată, matură chiar din clipa apariției ei pe răzorul Televiziunii. Cele două concursuri muzicale sînt organizate de aceeași echipă de realizatori și sînt prezentate cu același aplomb, același umor sec și același sugestiv joc de mimică, de același Dan Deșliu. Asemănările se opresc însă aici.

La capitolul — mult mai voluminos — al deosebirilor, e tentant să începi cu ceea ce sare în ochi: caracterul și atitudinea juriilor. Mereu alt fel structurat dar în general heteroclit, format din oameni aflați în relații diferite și uneori cel puțin incerte cu muzica ușoară, juriul «Stelei fără nume» ne contrariază adesea. Nu numai pentru că ne vine greu, citeodată, să fim de acord cu deciziile lui (de obicei, în asemenea cazuri, ne dăm seama că Dan Deșliu — care știe să ne-o arate printr-o grimasă elocventă — și Octav Enigărescu, președinte foarte energic, dar de fapt lipsit de puteri, sînt alături de noi), ci și pentru că nici membrii juriului nu prea reușesc să fie de acord unii cu alții. O demonstrează discrepanțele dintre note. Au fost închiși într-un fel de celule cu vedere spre noi ca să nu se consulte între ei, deși nimeni nu i-a bînuit vreodată că ar complota pentru propulsarea sau pentru trîntirea vreunui candidat la modesta glorie de «laureat al Stelei fără nume». Laolaltă sau separat, ei acționează tot oarecum la întîmplare, sînt zgîrciți la note cu unii candidați care par înzestrați și, în schimb, promovează cîntăreți fără personalitate și aproape fără voce. Mă întreb, de pildă, dacă a relua cu glas de «diseur» repertoriul lui Jan Moscopol este o performanță suficient de meritorie pentru ca un tînar să fie consacrat de Televiziune drept cîntăreț. Nu voi epuiza lista reproșurilor care ar putea fi aduse juriului. Căci și componența și celelalte slăbiciuni ale lui sînt factori derivați, reflectarea unei viziuni generale deficitare (sau poate inexistente).

La «Floarea din grădină», notele, mai totdeauna maxime sau aproape maxime, sînt perfect justificate, incontestabile. Înalta și pe deplin adecvata calificare a întregului juriu exclude greșelile de apreciere. Mai importantă este însă concepția pe care se bazează întregul concurs (și care determină, desigur, și alcătuirea juriului): severa selecție (din 1700 de veleitari au rămas, nu s-a spus, doar 16 candidați) urmărește nu doar depistarea unor voci acceptabile, ci descoperirea de folcloriști. Tinerilor li se pretinde să dovedească aderența lor la un univers artistic perfect definit. Culegător de cîntece populare, cunoscător al baladelor, legendelor și obiceiurilor dintr-o anumită regiune, familiarizat cu diferențele specifice între zonele folclorice din România, orice aspirant la trofeul «Floarea din grădină» îl va dobîndi în mod aproape cert. Cine iubește un anumit tip de muzică atît de mult încît nu se mulțumește s-o interpreteze, ci se consacră cu pasiune studierii ei, devine un adevărat specialist și este în stare să ne ofere «premiere pe țară», o va și cînta — faptele ne-au dovedit-o — cu farmec și cu personalitate.

Deosebirea dintre ceea ce se cere unui candidat la «Floarea din grădină» și programul de concurs al «Stelei fără nume» este de esență. În primul caz, mimetismul este exclus (nu se acceptă melodii cunoscute, din repertoriul Radioteleviziunii). În cel de-al doilea, e aproape o regulă, «Steaua fără nume» nepretinzînd decît interpretarea cît de cît corectă a unor cîntece arhicunoscute. Cunoștințele muzicale verificate la concursul «Steaua fără nume» au un caracter foarte elementar: reproducerea unei melodii scurte după pian, un solfegiu, un scurt exercițiu de ritm. Cu alte cuvinte, concurentul este obligat doar să arate că nu e nici aфон, nici analfabet. Cam puțin. Foarte puțin. Dacă vrei să te afirmi ca interpret al muzicii ușoare contemporane, ar trebui să dovedești mai întîi că o cunoști, că ești edificat asupra diverselor ei curente și stiluri și că, în deplină cunoștință de cauză, ai optat pentru unul dintre ele, care nu mai are secrete pentru tine. (Așa cum concurenții la «Floarea din grădină» sînt profilați pe o anume zonă folclorică) Și concurenții ar fi triați în prealabil cu mai mare severitate și după criterii mai precise, și concursul ar deveni mai interesant, și muzica ușoară românească ar fi ajutată să facă pasul pe care de atîta vreme nu reușește să-l facă pentru a intra în rînd cu lumea. Ar apărea poate și la noi interpreți-compozitori și interpreți-poeti, «Steaua fără nume» (și corolarul ei, «Cerbul de aur») și-ar pierde caracterul atemporal, bătrînesc, s-ar evita diletantismul, concursul deschis tineretului ar deveni un concurs îndrăgît mai ales de tineret. Evident, juriul unui asemenea concurs ar trebui să aibă o componență corespunzătoare, întrucît nu s-ar putea cere concurenților cunoștințe pe care nu le au cei chemați să avizeze asupra calităților lor. «Steaua fără nume» s-ar ridica atunci — păstrîndu-și specificul — la nivelul «Florii din grădină».

BARCELONA:

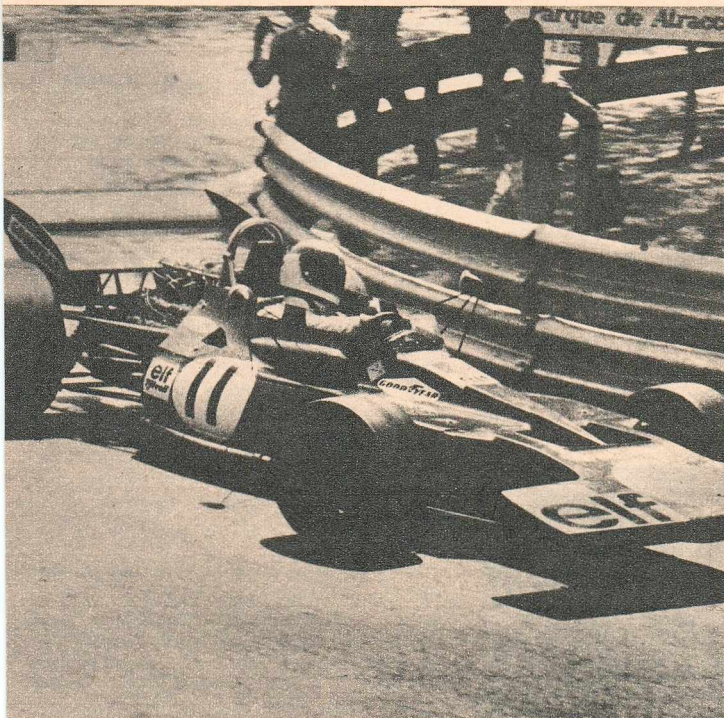
## MARELE PREMIU AUTOMOBILISTIC

Bună inițiativa televiziunii de a prelua, în direct, cursa automobilistică dotată cu Marele Premiu al Spaniei. Excelent și competent comentariul lui Andrei Bocalu, care a reușit să ne capteze atenția și să ne faciliteze înțelegerea marilor întreceri automobilistice.

Datorită lui am suferit împreună cu marele învins, Jackie Ickx, și am priceput cât de greu poți câștiga câteva sute de metri într-o cursă în care se aleargă cu o medie orară fantastică.

Ne-a fost teamă pentru viața concurenților ori de câte ori îi vedeam în linie dreaptă, în depășire ori atacând turnantele.

Totul e bine când se termină cu bine, drept care vă prezentăm pe pilotul mașinii cu numărul de concurs 11, Jackie Stewart, câștigătorul cursei, în timpul unei turnante (foto 1) și (foto 2) imediat după primirea premiului împreună cu soția sa și cu câștigătorul locului trei, Chris Amon (Noua Zeelandă).



## SE POATE, DECI!

de Emanuel VALERIU

De când aștept să scriu acest articol! De peste trei ani și jumătate de când încerc, prin rubrica «Flacării», să atrag atenția asupra unui sport aproape complet ignorat la noi: golful. Recent și televiziunea a semnalat existența la noi a acestui joc multiseclar și a unicului său susținător de aproape 4 decenii: Pavel Tomița.

Și iată că azi, în sfârșit, cu opt zile înainte de apariția revistei, am prilejul mult dorit. De aceea nu mai aștept ca evenimentul să se producă, încercând să-l devansez, măcar prin predarea articolului la secretariatul redacției cu o oră înainte începerii primului concurs internațional (open) de golf de acest gen din țara noastră. Ei bine, da! Azi, 24 aprilie, 1971 pe terenul Country Clubului de la Băneasa, la orele 13,30 crosa de golf va lovi prima minge marcând deschiderea unei competiții care reunește 40 de participanți. Echipa cea mai puternică (și numeric, și ca experiență) este cea a sportivilor cehoslovaci, iar printre cei care-și vor măsura calitățile cerute de golf se numără și câțiva diplomați acreditați în țara noastră și — bineînțeles — decanul de vîrstă al tuturor, profesorul Pavel Tomița. Mi se pare totuși bizar ca o întrecere, și încă una internațională, să aibă loc fără sprijinul sau măcar sub egida organului sportiv de specialitate, C.N.E.F.S. Este foarte adevărat că nu avem (încă) o federație de golf, dar asta nu justifică totala recuzare de la un asemenea eveniment. Profit de prilejul concursului de golf de la București, spre a-mi exprima o mai veche mirare: aceea de a nu vedea organizîndu-se și la noi viața unor sporturi moderne sau chiar foarte vechi, cum este golful. Nu-mi pot explica acest conservatorism și cred că tineretului nostru nu trebuie să i se refuze accesul la discipline sportive cum sînt, de pildă, slalomul nautic, schiul pe apă, badmintonul, cartingul și așa mai departe. Fiecare dintre ele se face într-un oarecare mod: slalomul nautic este luat în seamă fiindcă a devenit disciplină olimpică; pionierii fac la palatul lor curse de carting, turiștii joacă badminton, iar pe lacurile noastre sînt uneori văzuți și schiori. Adică în loc de sport — distracție. Mi se pare că astfel ne întoarcem cu foarte mulți ani în urmă, pe vremea cînd bunicii și străbunicii noștri se plimbau pe la șosea și se «distrau» privindu-i pe niște «nebuni» alergînd în chilofi după o bășică umflată.

Revenind la golf, iarăși mi se pare că se repetă niște istorii, și anume acelea care ne vorbesc despre cum au ajuns unele sporturi la noi, practicate mai întîi de străinii aflați în țară sau de românii întorși de la studiile făcute peste hotare. Dar asemenea referiri privind ziua de azi îmi par bizare căci — slavă Domnului — acum avem alte condiții decît cele de pe timpurile la care m-am referit. Sigur, cel mai important este ca un sport să pătrundă spre tineret, indiferent de căile prin care se face legătura, dar în același timp este de dorit ca stimulentele să aparțină unui for oficial și nu inițiativelor private, atîta vreme cît există astfel de foruri specializate.

Iată, de pildă, printre cei care scriu «Flacării» sînt unii, ca tînărul militar Mircea Cosma dintr-o unitate militară (cărui a ii cer scuze pentru întîrzierea cu care-i răspund), care ne cer să-i ajutăm în promovarea unor sporturi noi, inventate chiar de ei, cum ar fi «CAP-BAL»-ul în cazul nostru — cunoscut și sub numele de FEIEȘ — probabil în Ungaria — și Kopf — desigur în țările de limbă germană.

Aceste solicitări atestă că pe căile firești ale promovării noului sînt încă multe obstacole.

În privința golfului văd că a trebuit să ajungă în Lună spre a poposi și pe la noi. Nu e rău, dar poate pentru alte sporturi nu va trebui să așteptăm tot atît...

de H. DONA

Deoarece a trecut mai bine de o lună în care n-am mai reprodus cuvinte de laudă la adresa noastră, ne permitem, de data aceasta, să cităm câteva fragmente dintr-o scrisoare trimisă, din frumosul oraș bielorus Minsk, de către cititorul Emil Ungur, aflat acolo în interes de serviciu: „Nu cred că vă puteți imagina cum aici, la mii de kilometri de casă — în grup fiind — așteptăm lumina «Flacării», cum ne disputăm înțietatea de a o citi și — spre deosebire de felul cum o tratăm acasă — chiar de a o studia... Apreciem în mod deosebit alegerea subiectelor care sînt de actualitate, inedite și abordate în mod interesant... Partea artistică a revistei este probabil cauza că avem concurenți la obținerea revistei, oameni care nu cunosc limba noastră dar se mulțumesc cu partea grafică și au cuvinte de apreciere bună în limba lor. Acasă vom continua să citim cu drag «Flacăra». Mulțumim pentru cuvintele frumoase, pentru încurajare.

Cititorul Alex. Rusu din Brașov are o nemulțumire (nemulțumiri asemănătoare au fost exprimate de-a lungul anilor și de alții): unele produse cărora li se face reclamă în presă (inclusiv în «Flacăra») lipsesc din magazine sau se găsesc în cantități insuficiente. În mod concret, de astă dată, e vorba de fulgi de porumb, care au înregistrat, pare-se, la Brașov, o apariție meteorică. Am putea să trecem ușor pe lângă această critică, subliniind (ceea ce e și purul adevăr) că responsabilitatea reclamelor incumbă în primul rînd întreprinderilor care plătesc pentru inserarea lor în coloanele revistei și că, pînă la proba contrarie, sîntem datori să acordăm încredere afirmațiilor unei întreprinderi de-a noastră. De fapt, problema ne interesează și pe noi în cea mai mare măsură; fără teama de a folosi vorbe mari, considerăm că aici e vorba de stabilirea unor raporturi de încredere și de corectitudine între producător și consumator. În problema evocată de tov. Rusu, nu știm care ar fi metodele cele mai bune de acțiune; în ce ne privește, optăm însă pentru sesizarea imediată a oricărei inadvertențe, a oricărei deficiențe. Opinia publică trebuie să acționeze operativ și cu fermitate și în direcția unei informări complete, operative, cinstite a consumatorilor. În orice caz, semnalul critic primit de la Brașov a fost trimis de îndată celor în drept.

Din partea cititorului M. Teodorescu din Constanța primim îndemnul de a reveni asupra nocivității fumatului. Sîntem gata s-o facem (deși și în redacția noastră sînt destui fumători), dar mărturisim că nu prea știm ce noi argumente să aducem; toată lumea cunoaște doar că de pe urma nicotinei te poți alege cu cele mai păcătoase maladii, de la angină pectorală pînă la cancer pulmonar. Avem impresia că soluția problemei ar trebui căutată în găsirea unui înlocuitor corespunzător pentru fumat. A apela numai la eforturi de voință e mai greu; nu oricine poate da dovadă de atîta tărie de caracter ca, de pildă, vestitul actor american John Wayne care, îmbolnăvindu-se de cancer la plămîni și vindicîndu-se după un greu tratament (se mai întîmplă și asta!), a hotărît (și s-a ținut!) să reducă radical rația zilnică de otravă, astăzi nemaifumînd decît circa 50 de țigări pe zi.

După atîtea scrisori pro Margareta Pîslaru, am primit și una «anti», semnată M. Schiopu, din Sinaia. Ni se impută faptul că o considerăm pe Margareta Pîslaru «vedetă», cînd atîția alți cîntăreși au mai mult talent. Fără a intra în polemici cu privire la calitățile vocale și interpretative ale cunoscuții cîntărețe, credem că este necesară, totuși, o precizare. Rangul de «vedetă» nu exprimă treapta superioară pe o ipotetică scară a calității (de altfel, cum ar putea fi calitatea măsurată riguros și valabil pentru toată lumea?). Vedetă este acel actor (sau actriță) care, din diferite motive (între care cele artistice ocupă de obicei un loc foarte important), se bucură de o largă faoare din partea publicului, este înconjurat de afecțiunea și interesul unui foarte mare număr de admiratori. Așa stînd lucrurile (și doar acesta este sensul corect al termenului), indiferent de părerea unora sau altora, Margareta Pîslaru este în țara noastră o vedetă a muzicii ușoare. Toate statisticile, toate sondajele confirmă acest lucru.

Cititoarea Simona Otto din București ne întrebă dacă articolul dumisale «Muzica ușoară a generației electronice» este publicabil în revista noastră. Din păcate, nici un articol de nouă pagini, bătut la mașină la un rînd, nu este publicabil. În plus, articolul, care ni se pare serios documentat și destul de pertinent, are mai mult caracterul unei lecții. Poate ar fi mai bine ca autoarea să treacă într-o dimineață pe la redacția pentru a lua contact cu redactorul nostru de specialitate.

UN IMPORTANT ELEMENT CARACTERISTIC AL VIITORULUI PLAN CINCINAL, CARE REFLECTĂ PROCESUL DE MODERNIZARE A ACTIVITĂȚII NOASTRE ECONOMICE, ESTE TRECE-REA LA DOTAREA ECONOMIEI NAȚIONALE CU TEHNICA MODERNĂ DE CALCUL ȘI DEZVOLTAREA PROGRESIVĂ A SISTEMULUI NAȚIONAL DE PRELUCRARE A DATELOR. VA FI ASTFEL POSIBIL CA PÎNĂ ÎN ANUL 1975 SĂ SE REALIZEZE STRUCTURA DE BAZĂ A SISTEMULUI NAȚIONAL DE PRELUCRARE A DATELOR, ÎN ECONOMIE URMÎND SĂ FUNCȚIONEZE PESTE 20 DE CENTRE DE CALCUL DE IMPORTANȚĂ REPUBLICANĂ, PRECUM ȘI O SERIE DE CENTRE TERITORIALE, DOTATE CU CALCULATOARE DIN PRODUCȚIA INTERNĂ, PRECUM ȘI DIN IMPORT, LA CARE SE ADAUGĂ UN NUMĂR ÎNSEMNAT DE CALCULATOARE CU CARE VOR FI ÎNZESTRATE UNITĂȚILE ECONOMICE. REALIZAREA PROGRAMULUI DE DOTARE A ECONOMIEI CU TEHNICA DE CALCUL VA ASIGURA POSIBILITATEA UNEI CONDUCERI MODERNE, BAZATE PE CUCERIRILE INFORMATICII — CONDIȚIE ESENȚIALĂ PENTRU PLANIFICAREA CU ADEVĂRAT ȘTIINȚIFICĂ ȘI PENTRU ORGANIZAREA EFICIENTĂ A PROCESULUI DE PRODUCȚIE ȘI DESFACERE.

Din Expunerea tovarășului  
NICOLAE CEAUȘESCU  
la ședința Comitetului Executiv  
al C.C. al P.C.R. și a guvernului  
din 25 noiembrie 1970

S-au dat multe definiții veacului XX și, avînd în vedere ritmul tot mai accelerat al revoluției științifice și tehnice, nu este exclus ca pînă în anul 2000 altele să surprindă noi și noi trăsături caracteristice ale lumii contemporane în veșnica schimbare. Nu încap însă îndoială că în conștiința umanității secolul nostru va rămîne ca avînd drept atribut major — deși nu unic — «explozia informației».

Omenirea de azi este asaltată, în fiecare clipă, de valuri de informații. Valuri uriașe, care amintesc de uraganele tropicale și

care ar amenința s-o inunde, dacă nu ar fi canalizate, domesticate și folosite după voință.

Orice sistem de conducere, fie el biologic sau social, nu poate exista și nu se poate dezvolta fără a prelucra informații venite din afară. Cu alte cuvinte, orice conducere presupune informație. Broasca țestoasă care se grăbește încet pe cărarea colbită, construcția piramidelor sau programul «Apollo» sînt sisteme mai mult sau mai puțin complexe (și din cele trei, nu broasca țestoasă este cel mai simplu!) care au ca suport

prelucrarea corectă de informații. Subliniem: **corectă**, căci altfel broasca și-ar sfîrși prematur zilele sub roata unui car cu boi, blocurile de granit ale piramidelor nu s-ar fi îmbinat conform STAS-ului de pe timpul celei de-a patra dinastii, iar modulul lunar ar fi ajuns în Marte sau ar fi rătăcit în neștire în sistemul solar.

Limitîndu-ne la domeniul producției materiale, trebuie spus că actualmente trăim perioada înstăpînirii prelucrării **automate** a informației: activitatea economică, socială, culturală, cercetarea științifică au de-

venit atît de complexe încît doar pe această cale apare posibil progresul. Cu aceasta am ajuns la noțiunea de informatică, omniprezentă azi, și care implică tocmai această prelucrare **automată** a informației, indiferent de natura ei. Așadar, dacă pînă nu demult au fost cunoscute sumedenie de sisteme informaționale, doar în ultimii ani au apărut sisteme de informatică, care au, la rîndul lor, ca bază materială calculatorul electronic.

În țara noastră explozia informației, necesitatea stringentă pentru economia națională de a se trece la prelucrarea automată a datelor și a se asigura astfel o conducere pe deplin științifică, eficientă, își găsește materializarea în proiectarea și realizarea unor sisteme moderne de informatică pentru conducere.

Crearea unor asemenea sisteme la diferite niveluri ale economiei reprezintă o acțiune de o uriașă complexitate. Este suficient să amintim că în nici o țară din lume nu ființează un sistem de informatică încheat la scară națională. Dar tocmai pentru că problema este atît de complicată, și în același timp de vitală importanță, ea este abordată de pe acum în o serie de state, la diferite niveluri, ținîndu-se seama de necesitățile specifice și de structurile sociale.

Firește, și noi sîntem abia la început de drum; există totuși unele întrebări cu caracter general la care se poate răspunde de pe acum. Iată de ce am adresat, în numele cititorilor «Flacării», cîteva întrebări unui specialist în acest domeniu, ing. Valeriu Pescaru. Nu ne îndoim că cel puțin unele dintre aceste întrebări — poate alt fel formulate — au stăruit și în mintea celor care urmăresc în momentul de față aceste rînduri. Să dăm cuvîntul interlocutorului nostru.

#### DE CE ESTE NECESARĂ INFORMATICA PENTRU CONDUCERE?

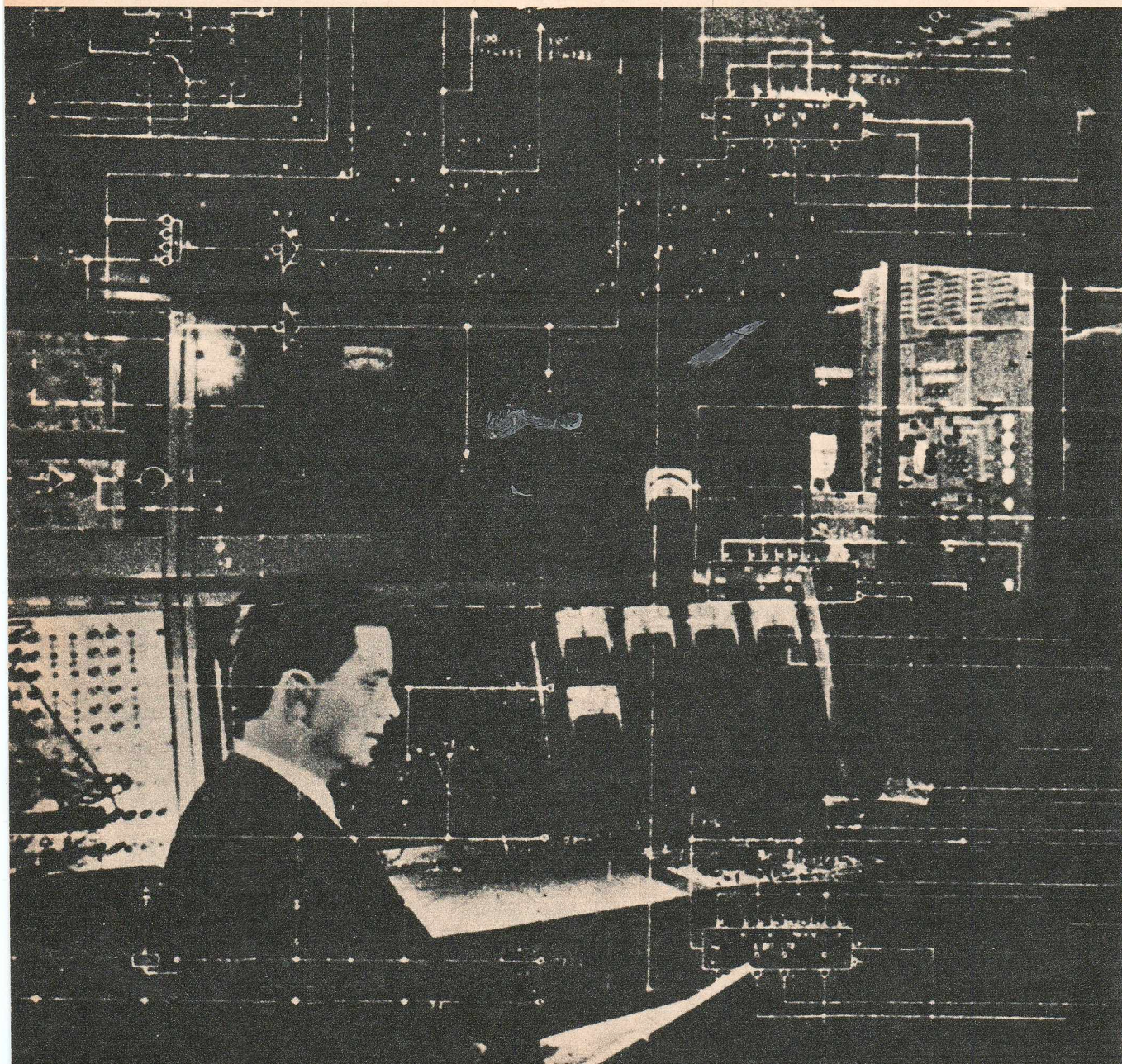
În conducerea proceselor economice actuale, caracterizate printr-o complexitate în permanentă creștere, este necesară cunoașterea exactă și rapidă a desfășurării acestor procese, a interdependenței lor, a proporțiilor și tendințelor, în vederea luării unor decizii care să asigure maximum de eficiență, în primul rînd a producției materiale. Această cunoaștere poate fi asigurată numai de o informație pe cît de sintetică, pe atît de atotcuprinzătoare, prelucrată și furnizată în timp util și la nivelurile de

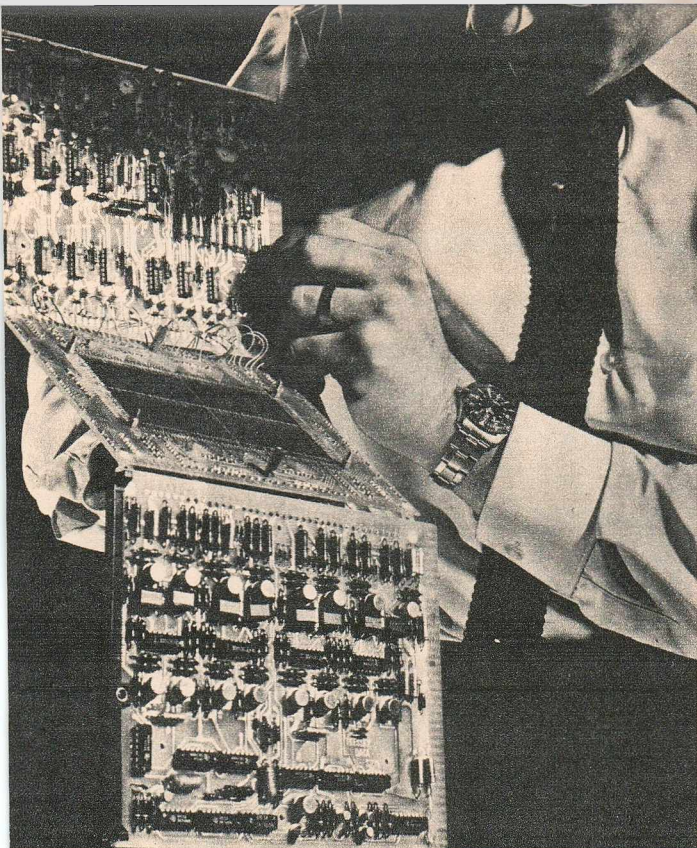
◀ În domeniul vital al prelucrării informației ne apropiem tot mai mult de o barieră: capacitatea limitată a intelectului nostru de a face față, în timp util, torentelor de informație pe care le revarsă asupra sa viața modernă. Doar calculatorul electronic și informatica fac posibilă trecerea acestei «bariere umane».

# ROMÂNIA LA ORA INFORMATICII

«EXPLOZIA INFORMAȚIEI» CARE CARACTERIZEAZĂ SECOLUL NOSTRU NU EXCLUDE, CI, ÎN MOD PARADOXAL, PRESUPUNE «FOAMEA» DE INFORMAȚIE. LA SCARA UNEI ȚĂRI, RĂSPUNSUL POATE FI UNUL SINGUR: SISTEMUL NAȚIONAL DE INFORMATICĂ PENTRU CONDUCERE.

de Lionel NIȚESCU





◀ Tendința către continua miniaturizare și ieftinului de cost — care este determinată de creșterea considerabilă a rolului informaticii în viața modernă — apare și în această ultramodernă și elegantă «memorie electronică» de construcție britanică.



## cronică satirică

de Teodor MAZILU

### uns cu toate alifiile

Că sînt oameni care, dintr-un motiv sau altul, se ung, pe față sau pe creier, pe tălpi sau pe suflet, cu cite o alifie, treacă-meargă... S-ar părea, susțin unii, că fără să te ungi măcar cu o alifie, viața nici nu e posibilă. Eu nu cred asta, dar, mă rog, treaba lor. Iată însă că apar niște monștri, niște fași care au rechiziționat toate alifiile din toate piețele posibile, din toate farmaciile posibile, absolut toate alifiile. Sînt așa-numiții indivizi «unși cu toate alifiile». O dată unșiei nu mai au nici o problemă, plutesc triumfători prin viață. Despre asemenea indivizi se vorbește c-un amestec bizar de teamă și respect. Ai impresia că un asemenea individ e absolut cu mare succes toate universitățile din lume. Deși n-are idei, și le schimbă mereu, asta e performanța lui. Uns cu toate alifiile, mereu auzeam această expresie sacră și mereu eram, recunosc, profund emoționat... Nu mi se spunea că omul din fața mea e un savant de mare prestigiu. Nu mi se spunea că omul din fața mea e un artist de geniu. Nu. Asta n-ar fi fost cine știe ce. Era ceva incomparabil mai mult. Mi se șoptea cu un aer foarte misterios: Vi-l prezint pe domnul X. E un domn uns cu toate alifiile... Curiozitatea mea atingea în acest caz apogeul. De cînd doream să am o asemenea experiență. Eram foarte dornic să văd cum arată, cum se mișcă, cum gîndește, cum mîncă un individ uns cu toate alifiile. Nu cu o alifie. Nu cu două-trei. Nu cu o duzină. Ci absolut cu toate alifiile. Vreau să mărturisesc că definiția, atît de laconică și de pitorească, chiar corespundea realității. Asta e adevărul crud. Din pricina consumului abuziv de alifii atît de variate, nu se mai distingeau nici ochii, nici zîmbetul, nici mișcarea, nici caracterul. Era într-adevăr îngrozitor de unsuros... Valoros, dar unsuros... N-avea nici o idee; unse cu atîtea binecuvîntate și bine studiate alifii, ideile, devenite prea unsuroase, nu se mai distingeau. Ideile se scurgeau așa, uleioase și impersonale. Zîmbetul chiar dacă în fața inițială a fost un fel de zîmbet, pe urmă se prelingea pe față ca o alifie menită să acopere o rană.

Domnul cu pricina nu era nimic, absolut nimic. Era gol și unsuros. În asta sta puterea lui. Dar și puterea asta se scurgea ca un lichid scîrbos, ducă-se pe pustiu.

conducere corespunzătoare. A devenit o realitate de necontestat faptul că cererea de prelucrare rapidă a unei cantități mari de informație, necesară fundamentării deciziilor optime, conduce la apropierea din ce în ce mai mult de așa-numita «barieră umană», care — oricît de erudit și cît de talentat ar fi omul — nu poate fi trecută prin utilizarea mijloacelor și metodelor clasice de culegere, transmitere, prelucrare și stocare a informației.

Așa după cum s-a subliniat și în cadrul întîlnirii din luna septembrie 1970 a tovarășului secretar general al Partidului Comunist Român cu specialiștii din domeniul informaticii, organizarea sistemelor de conducere bazate pe folosirea largă a metodelor matematice și a mijloacelor electronice de calcul în economie, poate fi considerată ca una din necesitățile obiective ale procesului de dezvoltare economică și socială în etapa actuală.

#### CUM SE POATE AJUNGE LA UN SISTEM NAȚIONAL DE INFORMATICĂ PENTRU CONDUCERE?

Un asemenea sistem înseamnă pur și simplu suma tuturor sistemelor și subsistemelor de informatică pentru conducere care funcționează după o schemă generală unică într-o anumită țară. În cazul României, dintr-un asemenea sistem național vor face parte sistemele de informatică din întreprinderile și centralele industriale, din unitățile agricole, precum și — la un nivel superior — cele din instituțiile centrale și din organele de sinteză economică. Vor fi înglobate și sisteme specifice, de pildă sistemul Direcției Centrale de Statistică, al comerțului exterior, al urmării circulației vagoanelor pe căile ferate, sistemul turistic și cel meteorologic, sistemul rețelei sanitare etc. Subliniem că, cu două-trei excepții, asemenea sisteme nu funcționează încă la noi, dar ele vor exista în structura finală.

La primul nivel al unui sistem național de informatică pentru conducere ar fi cuprinse întreprinderile și unitățile economice, grupurile de uzine și centralele industriale. Un început a și fost făcut în această direcție: calculatoarele electronice execută diverse operații de evidență și gestiune la Fabrica de mașini-unelte și agregate și la Combinatul de bumbac nr. 1 din București, la uzinele «Danubiana» și la alte cîteva mari uzine din țară.

Un al doilea nivel este cel teritorial. Se vor crea centre teritoriale de calcul destinate să prelucreză și să înmagazineze datele furnizate cu privire la activitatea diferitelor unități economice și uzine de pe teritoriul unui județ, pentru a fi folosite de conducerea de partid și de stat locală în urmărirea modului de îndeplinire a planurilor și în luarea deciziilor. Rolul sistemelor teritoriale județene va crește tot mai mult, în lumina indi-

cațiilor partidului privind atribuirea de sarcini sporite organelor puterii locale.

Asemenea centre de calcul se vor înființa în aproximativ o jumătate din județele țării în cursul actualului cincinal, urmînd ca pînă în 1980, în mod practic, toate județele să fie «acoperite». Desigur, termenele sînt doar estimative.

Pentru a concretiza funcționarea la nivelul superior să ne imaginăm de pildă un asemenea sistem în rețeaua sanitară. Aceasta ar însemna că toate spitalele și organele centrale din domeniul ocrotirii sănătății vor fi legate prin rețele informaționale și își vor desfășura parte din activitate prin intermediul calculatoarelor. Astfel s-ar ține operativ evidența locurilor disponibile la toate unitățile sanitare din țară, pe spitale, pe specialități și specialiști. Tot calculatoarele ar asigura «legătura» cu donatorii de sînge, ar lansa programările și invitațiile la donare de sînge, ar ține evidența grupelor sanguine, a disponibilului de sînge — date pe care le-ar furniza la cerere și ar fi extrem de necesare în caz de accidente. Întreaga problemă a ocrotirii sănătății din Republica Socialistă România ar fi cuprinsă în memoria calculatoarelor electronice, care ar oferi instantaneu date sintetice și ar ajuta pe această cale factorii de răspundere în luarea deciziilor. Firește, un asemenea sistem complex de informatică pentru conducere ca cel al sănătății publice nu poate fi realizat decît prin teleprelucrarea datelor și prin crearea unor bănci de date.

#### CE ÎNSEAMNĂ O BANCĂ DE DATE ?

Un sistem național de informatică pentru conducere nu poate fi conceput fără una sau mai multe așa-numite bănci de date. Și în țara noastră se preconizează înființarea unei asemenea bănci la nivelul întregii economii naționale. Firește, este prea devreme pentru a intra în detalii, dar se pot da unele lămuriri cu caracter general, aplicabile, în linii mari, și viitoarei noastre bănci de date.

Prin acest termen se înțelege un sistem care permite introducerea automată și memorarea organizată a unor programe sau elemente de programe, precum și a unei cantități mari de date într-o formă sistematizată, astfel încît diferitele date să poată fi prelucrate și extrase operativ la cerere («interogare») sub o formă ușor accesibilă, fie în forma inițială în care au fost memorate, fie în orice combinații sau îmbinări variate cu alte date înmagazinate. Băncile de date sînt organizate pe sisteme puternice și evoluate de calculatoare electronice.

Așa cum am mai arătat, creșterea complexității proceselor și fenomenelor social-economice din societatea contemporană conduce inevitabil la o creștere considerabilă a

Informatica la ea acasă... Un instantaneu surprinzînd «inimă electronică» a Facultății de calcul economic și cibernetică economică din cadrul Academiei de studii economice.

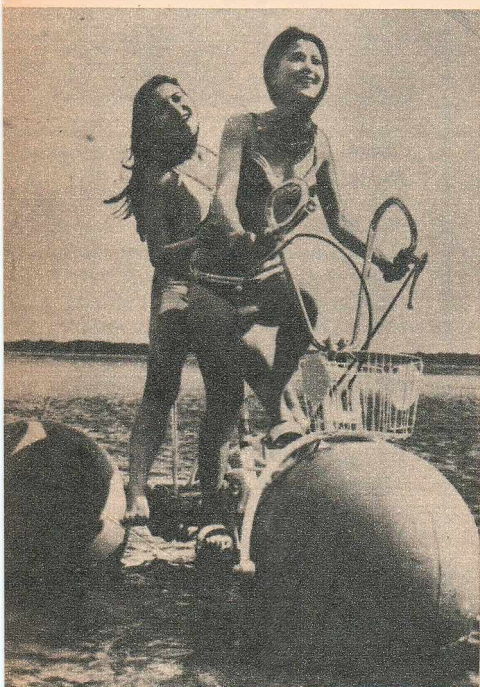
cerințelor de informare a organizațiilor și persoanelor, ca o condiție vitală pentru bunelor activități. Aceasta implică sporirea considerabilă a volumului de date ce trebuie culese, transmise și prelucrate. Dorința de a ajunge cît mai repede prin prelucrare la informațiile necesare face ca punctele de prelucrare a datelor să se dezvolte considerabil; totodată se înmulțesc cazurile de prelucrări paralele, de unde și eficiența scăzută a acestor activități. Frecvente sînt cazurile cînd greutățile create în căutarea și extragerea operativă a unor informații existente, la un grad corespunzător de prelucrare, obligă la reluarea proceselor de prelucrare. Iată, așadar, cîteva aspecte ale fenomenului denumit «foame de informație».

Banca de date, pe drept cuvînt, reprezintă răspunsul la această situație. Dat fiind volumul deosebit de mare al datelor, acestea nu mai pot fi organizate, prelucrate, memorate, regăsite operativ, respectiv eficient, decît în condițiile utilizării băncilor de date bazate pe calculatoarele electronice și pe sistemele complexe de teleprelucrare a datelor. Aci, factorul timp joacă un rol hotărîtor. Acest rol important al băncilor de date devine și mai evident atunci cînd este vorba de situațiile întîmplătoare și neprevăzute în care trebuie luate decizii pe baza unor elemente foarte numeroase. În acest context se impun o pregătire și o organizare riguroasă a datelor. «Banca» oferă, așadar, vaste posibilități, care nu sînt realizabile cu ajutorul mijloacelor și metodelor tradiționale — a subliniat în încheiere tov. ing. Valeriu Pescaru.

După cum spuneam, în domeniile mai sus-menționate, România se află încă la primii săi pași, și este normal ca să se poarte încă discuții asupra diverselor soluții și opțiuni. De altfel, în acest material n-au fost atinse asemenea probleme importante ca pregătirea cadrelor — element hotărîtor de care depinde succesul întregului program — și chestiunile legate de înzestrarea tehnică, ci s-au dat doar unele lămuriri cu caracter general. Vom reveni, cu alt prilej, la alte aspecte ale acestui vast program fără de care procesul de modernizare al activității noastre economice ar fi de neînchipuit. Există toate premisele ca nu peste mulți ani greutățile inerente «demarării» unui program de asemenea anvergură să fie biruite și ca România socialistă să devină o țară a calculatoarelor electronice, a băncilor de date, a ciberneticii economice, transpunînd în practica de zi cu zi marile promisiuni ale informaticii.

**precum  
pe apă,  
așa și pe  
uscat!**

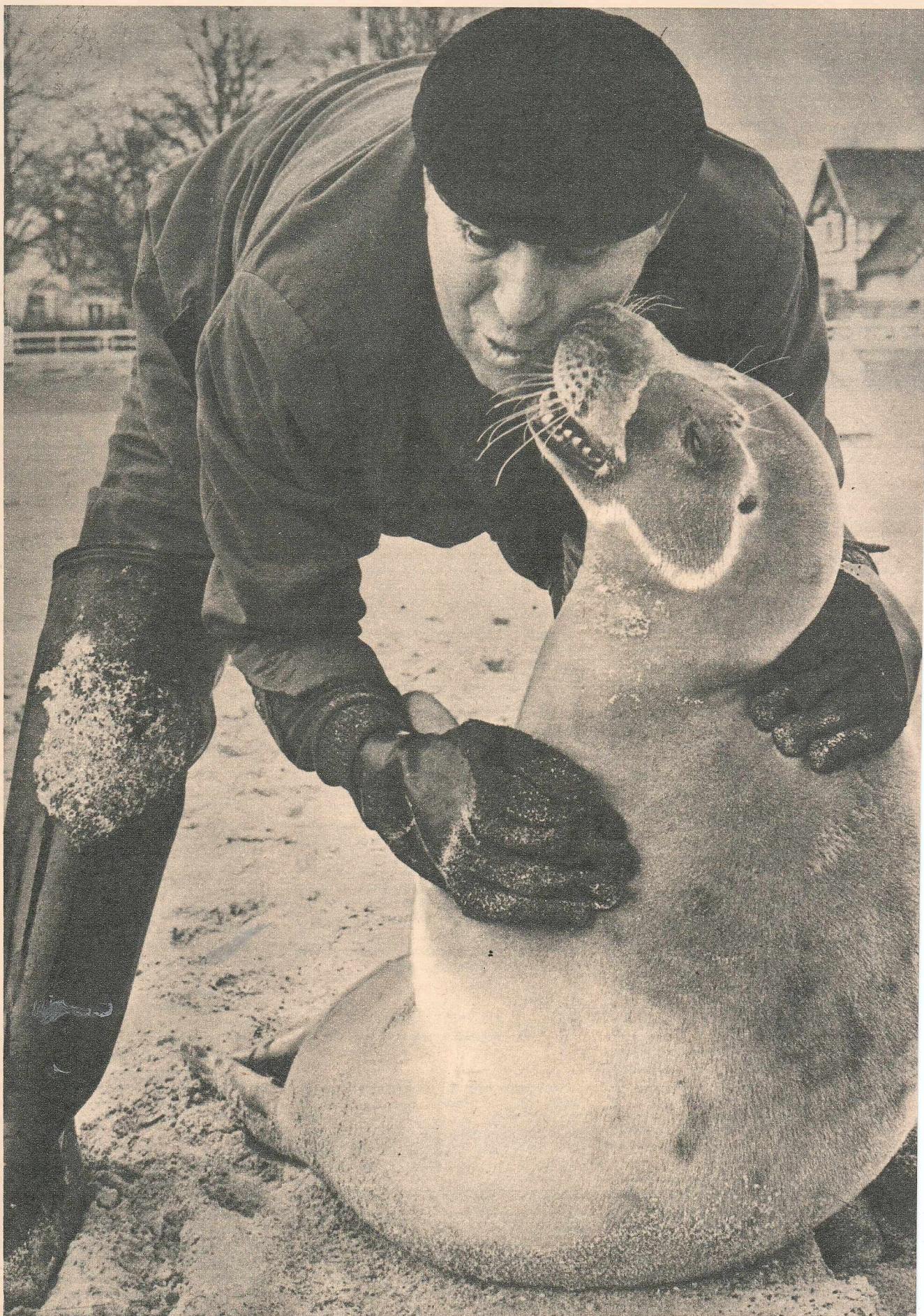
Greutate — 50 kilograme; lungime — 1,70 metri; lățime — idem; înălțime — 1,30 metri; viteză maximă — 4 kilometri pe oră pe apă și 10 kilometri pe oră pe uscat. Iată datele tehnice ale unei noi și ingenioase aplicații în materie de vehicule amfibii de agrement, invenția unui constructor japonez. Judecând după buna dispoziție a tinerelor fete din fotografie, se poate presupune că cicloamfibia s-a impus.



**slalom sportiv  
și... profesional**

Înainte de a-și lua rămas bun de la anotimpul alb, de la pîrtii, schiuri, săniuțe și chioțele vesele ale zilelor vacanței de iarnă, turiștii stațiilor de iarnă din Savoia franceză mai asistă la un ultim concurs de schi. Concurențele sînt cîteva tinere bîrmănițe care-și dispută, într-un inedit și hazliu slalom, îndeminarea sportivă deopotrivă cu cea profesională. Fiecare concurentă duce cu sine instrumentele de lucru: tavă, sticle, pahare. În același timp concurențele simbolizează cîte o floare (identificabilă în costumație) fiindcă, deși se schiază, în Savoia primăvara a sosit.

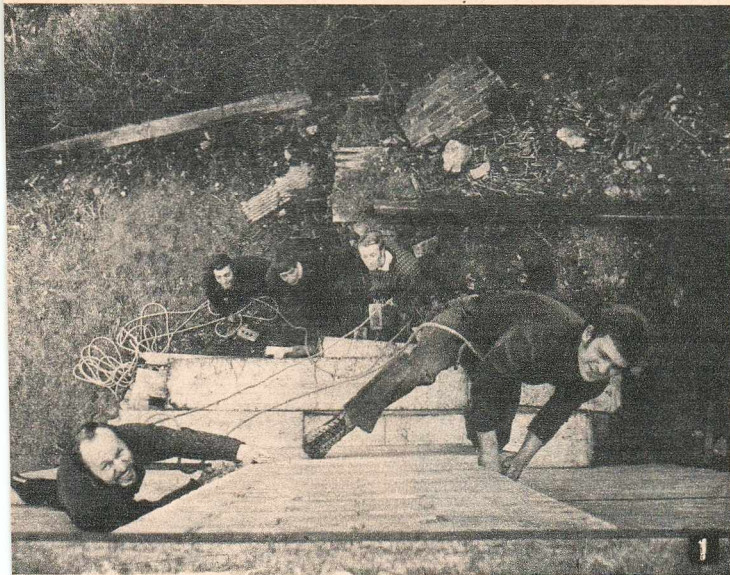
Poate că-l recunoașteți și pe starter. Dacă nu, vi-l recomandăm noi: e faimosul campion francez de schi Léo Lacroix.



**cu dragostea nu-i de glumit!**

Otto Buck, pescar din Travemünde, la Marea Baltică, are un prieten puțin obișnuit: pe Robby, de «profesie» focă albă! Între cei doi amici există o dragoste ca-n filme: de cîte ori se întîlnesc, sar unul de gîtul celuilalt și se sărută!

## de pe acoperișul casei, pe acoperișul lumii



Membrii unei noi și temerare expediții în Himalaya se află în frigurile pregătirilor. Originari din orașul britanic Sheffield, alpinistii noștri sînt oameni între 25 și 40 de ani de cele mai diverse ocupații: un medic, un profesor, un director de restaurant, iar conducătorul expediției, Don Morisson, este inginer constructor.

Să urmărim, deocamdată, grupul expediționar într-unul din ceea ce ei numesc principalele antrenamente:

1. Asigurați cu frînghiile, cățărătorii pornesc la drum pe peretele exterior al unui imobil din oraș considerat că ar prezenta analogii (????!) cu peretele vestic al masivului Karakeram din Himalaya, ținta expediției.

2. Sînt folosite cu pricepere toate denivelările, fisurile, surplombele și toate celelalte ce țin de o cățărare în munți.

3. Proba s-a terminat cu bine. Pe acoperișul casei escaladate se mai întinde încă o dată harta traseului din Himalaya, care, orice s-ar spune, e ceva mai complicat decît cel din Sheffield.

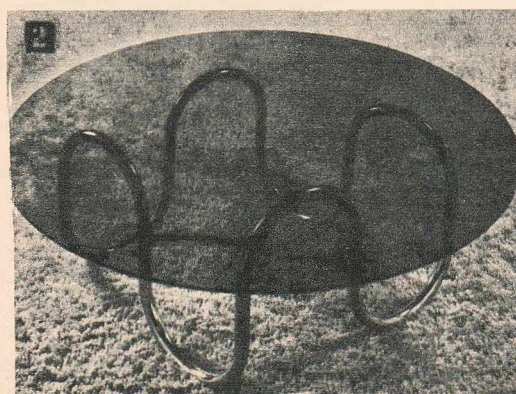


## anticipări

Rubrica noastră de «Varietăți» a mai avut prilejul să consemneze cîteva noutăți din expoziția londoneză, foarte frecventată, «Căminul ideal». Un nou set de fotografii recent primite ne îndeamnă să reluăm subiectul, prezentînd — pentru ineditul și elementele lor de anticipație — două exponate:

1) Sufrageria circulară, al cărei principal obiect, masa, se ridică, după folosință, la plafon unde va rămîne pînă la o nouă utilizare. A fost creată — în mod special, se spune, pentru locuințele cu spațiu restrîns — de către specialiștii marelui concern al oțelului, «British Steel Corporation» și, după cum se vede, obiectele de veselă — farfuriile, tăvi, pahare etc. — sînt fabricate tot din oțel.

2) «Ondulatoriul» devine un stil. Iată o aplicație a lui în realizarea unei măsuțe de salon, din sticlă și oțel. Pe cit de simplă, pe atît de frumoasă.



DIRECȚIA GENERALĂ  
**ADAS**  
STR. SMÎRDAN 5  
BUCUREȘTI

31

rubrică  
redactată de  
Aurel CRIȘAN

POSTA  
**ADAS**

lată-ne, stimați cititori, în plin sezon turistic. Ați mers în afara orașului dv.? Ați văzut ce intensă este circulația la sfîrșit de săptămînă? Toată lumea fuge de aglomerațiile urbane și ajunge în... supraaglomerările din stațiunile de odihnă, din parcuri și păduri.

Se înmulțesc, desigur, riscurile de accidente precum și cele de pagube la bunuri. Graba, neatenția pot duce la multe supărări. Acesta este, cred, motivul pentru care în scrisorile sosite în ultimele zile pe adresa Direcției generale ADAS (str. Smîrdan nr. 5) și a redacției revistei «Flacăra» (Piata Școlii nr. 1) sînt cuprinse multe întrebări privind asigurările de bunuri și de accidente. Iată cîteva:

ION BERCEA, Suceava. Dorește să afle dacă Asigurarea «Turist» este «bună» și în cazul unei excursii de mai scurtă durată: o zi, două, o săptămînă. Răspund afirmativ. Precizez că asigurarea respectivă este valabilă O LUNĂ, ceea ce înseamnă că poate constitui o măsură de prevedere pentru mai multe excursii, nu numai pentru una singură. Desigur, asigurarea este valabilă și ÎNTRE deplasări: acasă, la locul de muncă etc. Caracterul ei complex o face deosebit de utilă. Și — în încheiere — a nu se uita: prima de asigurare este de numai 15 lei.

Un argument în plus pentru o astfel de măsură de prevedere.

I. GABRIELA, București. De ce vă ascundeți adresa? Vă puteam răspunde pe larg, printr-o scrisoare, avînd în vedere multiplele probleme pe care le așterneți în corespondența dv. Mă obligați la o miniconfidență: nu totdeauna rîndurile ce apar la această rubrică pot lămuri o anumită nedumerire. În astfel de situații, pun într-un plic cîteva prospecte editate de ADAS și le trimit celor ce doresc o documentare mai amplă. Puteam face la fel și în cazul dv. Telefoanați-mi sau reveniți printr-o scrisoare.

NICOLAE CALOTĂ, Timișoara. Încotro vă îndreptați, tovarășe Calotă? Întreb aceasta pentru a ști ce asigurare să vă recomand. În principiu, cred că vă poate fi utilă, ținînd seama de cele ce-mi scrieți, Asigurarea familială de accidente. Iată cîteva amănunte despre aceasta: se încheie cu persoane în vîrstă de la 16 la 70 de ani inclusiv și cuprinde (fără nici un adaos de prime), pe lîngă asiguratul principal, soția (în vîrstă de pînă la 70 de ani) și copiii (în vîrstă de la 5 la 16 ani neîmpliniți). Suma asigurată pentru fiecare persoană este de 10 000 de lei pentru invaliditate permanentă totală și de 5 000 de lei pentru deces din accident. Asigurarea se încheie pe durata de 3 luni, existînd posibilitatea ca — pentru aceeași perioadă — să se încheie pînă la 3 contracte de asigurare. Un ultim amănunt: prima de asigurare pentru un contract este de 25 de lei.

OLGA CUTESCU, Vaslui. La Asigurarea «Turist», Administrația Asigurărilor de Stat se obligă să plătească pînă la 25 000 de lei pentru invaliditate permanentă sau 15 000 de lei pentru deces, dacă acestea au rezultat ca urmare a unor accidente de circulație automată. Pentru pagube la bunuri, despăgubirea maximă este de 20 000 de lei.

GH. CHIRILĂ, București. Nu aveți încredere în sfaturile unor cunoscuți. Ei știu destul de puține amănunte despre asigurări. Poștașul ADAS are la dispoziție un vraf de pliante și prospecte, precum și numeroase reglementări legale din care se inspiră. La nevoie apelează la conducători de compartimente din Direcția generală ADAS și la alți specialiști în asigurări. Despre problema ridicată de dv. am discutat cu NICOLAE MAZILU, director adjunct al Direcției organizare-popularizare, care ne-a confirmat cert că agenții de asigurare au dreptul să contracteze, în numele Administrației Asigurărilor de Stat, orice fel de asigurări, astfel că nu este necesar să mergeți la punctul operativ de lucru al sectorului sau la direcția ADAS a Municipiului București, așa cum ați fost rău sfătuit.

MARIN SOCIU, Caransebeș. Și dv. vă pregătiți de călătorii. Vă felicit că nu ați uitat de asigurare și mă bucură încrederea dv. Îmi cereți un sfat: ce asigurare să încheiați? Cu riscul de a mă repeta, trebuie să recunosc imposibilitatea de a vă satisface dorința. Sînt atîtea posibilități, încît numai dv. puteți alege. Vă trimit cîteva prospecte care prezintă Asigurarea complexă a gospodăriilor cetățenilor, Asigurarea de accidente, Asigurarea autovehiculelor și alte măsuri de prevedere.

Documentați-vă și — dacă mai aveți nelămuriri — reveniți.

LIBLICITATE

**GEAMURI SECURIZATE** — rezistente la șocuri termice și mecanice — cu multiple utilizări în industria constructoare de mașini pentru parbrize auto, geamuri protecție. În industria construcțiilor pentru glasvanduri, uși, ghișee, panouri despărțitoare, plăci placare pereți.

Geamurile securizate se pot oferi din geam tras, geam șlefuit (cristal) și geam laminat.

La indicația beneficiarilor, geamurile securizate se pot livra emailate într-o gamă variată de culori și de dimensiuni pînă la 1800/2500.

## ÎNTRERINDEREA DE GEAMURI — BUZĂU

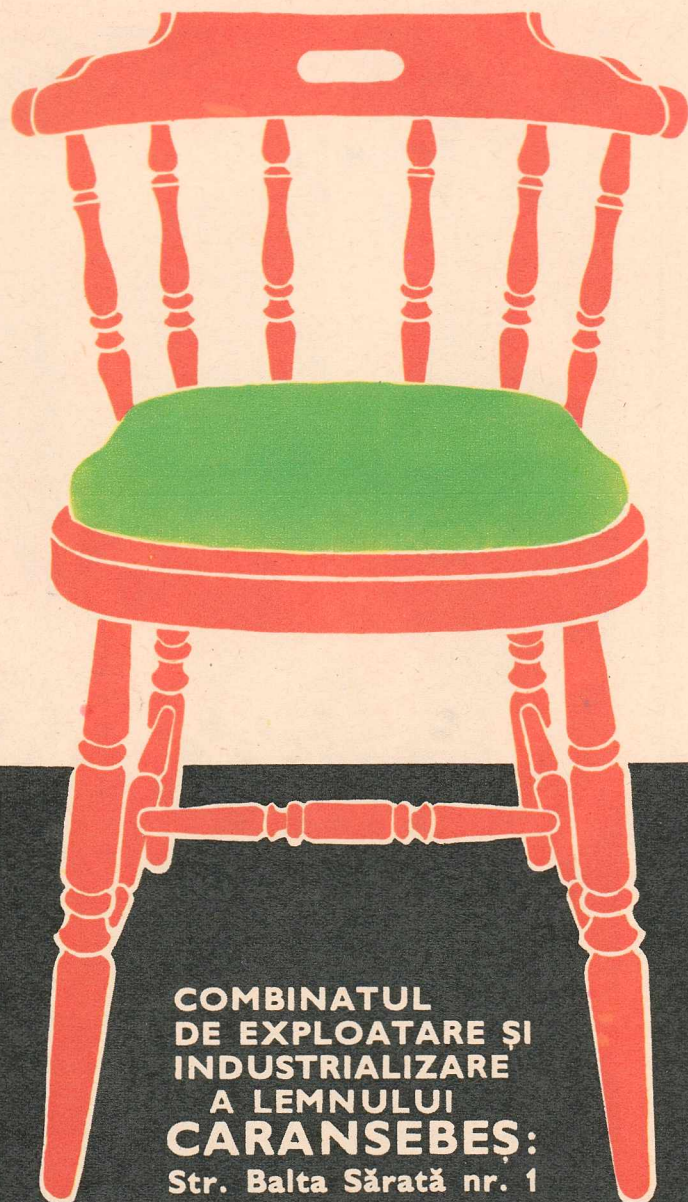


**Produsele  
Întreprinderii de geamuri-Buzău  
satisfac cele mai înalte  
și variate exigențe  
ale cumpărătorilor,  
oferindu-le o gamă largă  
de articole din geamuri.**



**OGLINZI DIN GEAM TRAS ȘI CRISTAL** —  
garantate calitativ  
avînd o durată de utilizare  
înelungată,  
păstrîndu-și proprietățile optice  
datorită unei protecții  
suplimentare  
prin cuprare chimică  
și lac plastic.  
Oglinzile se produc  
la dimensiunile  
și formatele solicitate  
de beneficiari.





COMBINATUL  
DE EXPLOATARE ȘI  
INDUSTRIALIZARE  
A LEMNULUI  
**CARANSEBES:**  
Str. Balta Sărată nr. 1

PRODUCE ȘI LIVREAZĂ:

- mobilier curbat (diferite tipuri de scaune)
- garnituri «Club»

- furnire estetice de diferite esențe
- plăci aglomerate din lemn

Iată doar câteva dintr-o gamă de peste 50 de produse realizate în cadrul combinatului, produse ale căror calități superioare sînt apreciate de beneficiarii interni și externi.





Silviu BRUCAN

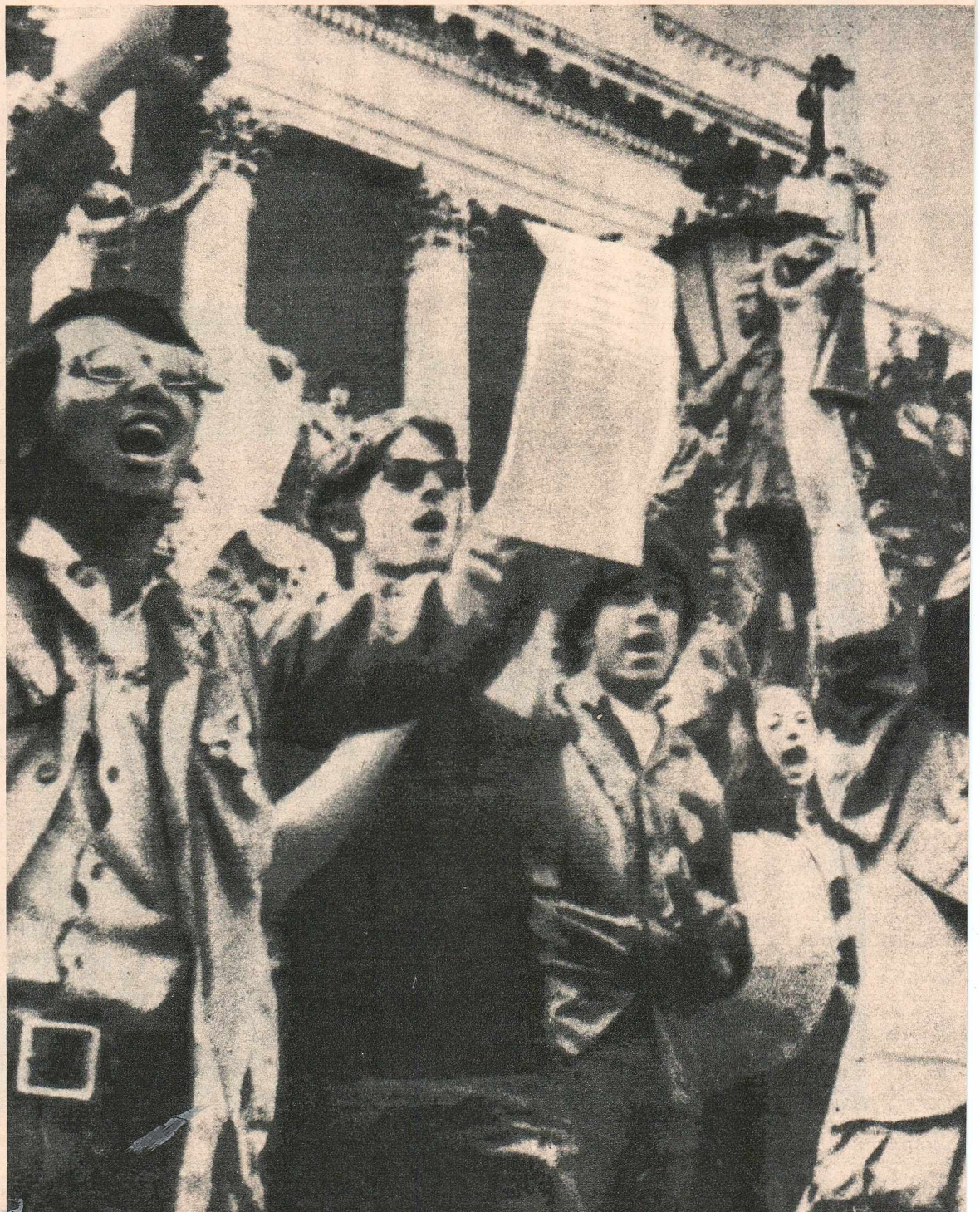
## de 1 Mai

Anul acesta sărbătoarea muncii găsește țările occidentale sub apăsarea tragicei dileme moderne — inflație sau șomaj. De fapt, dilema obsedează mai curînd cercurile economice influente, deoarece în viața socială s-a găsit o ieșire: ambele conviețuiesc și prosperă.

Comisia executivă a Pieței comune prevede o creștere a prețurilor bunurilor de consum cu 5 la sută în 1971 față de 4,6 la sută în anul trecut, iar în Anglia și în S.U.A. economiștii oficiali ar fi fericiți să poată face prognoze tot atât de moderate. Deficitul-record atins în acești doi ani atât în bugetul cît și în balanța de plăți a S.U.A. a temperat în mod sever capacitatea de prezicere optimistă a consilierilor economici ai Casei Albe. Cît privește Anglia, prețurile, care au cunoscut în anii trecuți o relativă stabilitate, au sporit în 1970 cu 9 la sută, iar guvernul conservator se străduiește din toate puterile ca în 1971 să nu sară și mai sus. Dacă acest curs nu este stăvilit — prezice și totodată alarmează Comisia de la Bruxelles — «nu poate fi exclusă posibilitatea unui proces cumulativ care va tinde să scadă nivelul angajării brațelor de muncă și al activității economice». Cu alte cuvinte: aplicați rețeta politicii de deflație — înghețați salariile, reduceți cheltuielile publice, ridicați impozitele, strîngeți șurubul la credite bancare. Rețeta se dovedește însă ineficientă, iar medicamentul amar. Ineficientă, pentru că nu stăvilește inflația, amar, pentru că reduce inevitabil investițiile și deci sporește șomajul. La aceasta se adaugă, în Europa occidentală, un factor agravant din exterior: influxul surplusului de dolari, prin care fratele mai mare își exportă inflația, anihilează efectul restricțiilor la creditele bancare.

În trecut, asemenea conjuncturi erau rezolvate pe socoteala coloniilor și pe seama oamenilor muncii din metropolă. Același lucru se încearcă și acum, numai că termenii și raportul de forțe s-au schimbat. De pildă, încercarea țărilor consumatoare de petrol de a impune țărilor producătoare, în special arabe, o mărire a producției s-a întors ca un bumerang și le-a silit să accepte de fapt o serioasă creștere a prețului petrolului importat, ceea ce evident va duce la noi mărimi de prețuri în Europa occidentală. Și oamenii muncii din «metropole» sînt mai bine organizați și mai uniți pentru a fi în măsură să respingă tactica tradițională a patronatului. Acțiunile greviste se țin lanț și asistăm din ce în ce mai mult la greve naționale cu obiective social-economice largi, în care organizațiile sindicale își unesc forțele. După evenimentele din mai 1968 din Franța, care au deschis o fază nouă în bătălia de clasă din Occident, au avut loc puternice greve la care au participat multe milioane de salariați în Italia și Anglia. Chiar și în «echilibrată» Suedie, greva celor aproximativ 100 000 de funcționari de stat, extinsă de-a lungul a săptămîni de zile, urmată de greva muncitorilor forestieri, a demonstrat că «echilibrul social» este un deziderat mai curînd decît o realitate.

Oamenii muncii din zilele noastre nu se mai lasă seduși de ambalaje poleite și embleme promițătoare. Ei au învățat să privească conținutul și să militeze pentru o reală egalitate socială și politică. Sînt numeroase semne că acesta este sensul pe care-l capătă sărbătoarea muncii în lumea capitalistă.



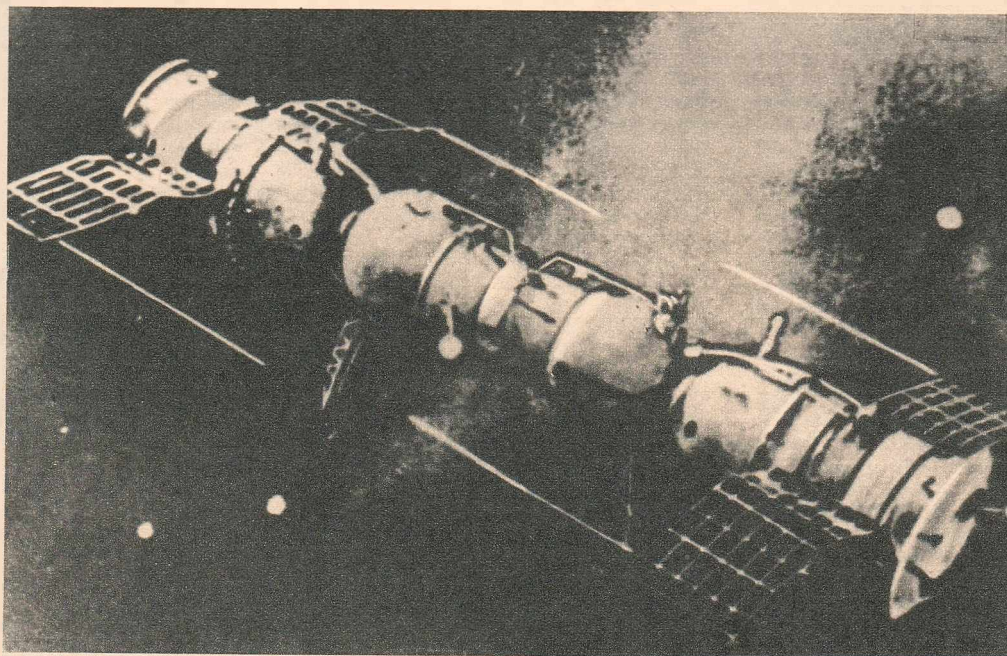
## CAPITOLIUL — MARTORUL VEHEMENTULUI PROTEST

Organizate de «Asociația veteranilor din Vietnam contra războiului», marile acțiuni desfășurate în cadrul «ofensivei de primăvară pentru pace în Indochina» au culminat cu impunătoarele marșuri de protest de la 24 aprilie din capitala americană și de la San Francisco. Amplificarea, în rîndurile opiniei publice americane, a stării de spirit ostile războiului — stimulată de recente evenimente din Cambodgia și Laos ce au dovedit o dată în plus falimentul «politicii de vietnamizare» — s-a reflectat în largă participare la aceste demonstrații, alături de numeroșii foști combatanți în războiul din Indochina și de familiile americanilor uciși acolo, de delegațiile organizațiilor pacifiste, a sute și sute de mii de reprezentanți ai organizațiilor de femei, sindicale, religioase, ai mișcării pentru drepturile civile, ai cercurilor de afaceri. Dar poate mai impresionantă și mai semnificativă decît cifra de 2,5 mi-

lioane de participanți la manifestările desfășurate sub lozincă: «Retragerea imediată și necondiționată a tuturor trupelor din Indochina și stabilirea unei date apropiate pentru încheierea acestei acțiuni»; decît sprijinirea lor de către numeroase personalități de seamă ale vieții politice americane — între care primarul orașului New York, John Lindsay, senatorii Mike Mansfield și Hugh Scott, fostul ministru al justiției, Ramsey Clark, dramaturgul Arthur Miller, savantul dr. Linus Pauling, de două ori laureat al Premiului Nobel, actrița Shirley MacLaine ș.a.; decît mulțimea celor ce și-au petrecut nopțile în saci de dormit și corturi în jurul monumentului lui Lincoln sau pe malul Potomacului, în vederea marșului de la 24 aprilie, a fost imaginea acelor foști «G.I.» — mulți dintre ei mutilați — sosiți în capitală din toate colțurile țării și care ajunși în fața Capitolului, în uniformă de campanie sau de paradă, și-au smuls de pe piept decorațiile primite în Vietnam și, punîndu-le într-un sac ce servește îndeobște ca giulgiu pentru soldații morți pe cîmpurile de luptă din Indochina, le-au depus pe treptele clădirii ce adăpostește Congresul S.U.A. Era, cum spunea cineva la Washington, adresîndu-se veteranilor, «mai mult decît orice, o mărturie vie a necesității ca America să pună capăt acestei intervenții militare».



## «saliut» — etapa 1



Sărbătorirea unui deceniu de la primul zbor al omului în Cosmos a fost marcată de succesul celei mai recente experiențe spațiale sovietice — realizarea primei etape a programului general de lucrări cu stația științifică orbitală «Saliut». Zborul comun cu nava cosmică «Soiuz-10», având la bord pe cosmonauții V. Șatalov, A. Eliseev și N. Rukavișnikov, a prilejuit un complex de cercetări menite să verifice capacitatea de funcționare a sistemelor de căutare reciprocă, de apropiere de la mari distanțe, de cuplare și decuplare. Cele două vehicule spațiale au evoluat cuplate într-un sistem cosmic «stație-navă» — așa cum se vede în această imagine — 5 ore și 30 de minute, timp în care au fost verificate sistemele de bord și apreciate caracteristicile dinamice.

Prezența foștilor combatanți, a mutilaților din războiul din Vietnam a constituit, «mai mult decât orice, o mărturie vie a necesității ca America să pună capăt acestui război».

Profilate pe clădirea Congresului simbolurile amplului protest al opiniei publice americane împotriva intervenției militare din Indochina și al încrederii în victoria celor ce luptă pentru încetarea acestei intervenții și retragerea neîntârziată a trupelor americane.



În preajma marilor demonstrații din capitala americană, un grup de foști combatanți a simulat pe străzile orașului Boston o «misiune de căutare și distrugere», în semn de protest față de misiunile de acest gen desfășurate de soldații americani în Vietnam.



## chiar în parlament..

Cea mai tânără membră a Parlamentului danez, deputata Lene Bro, este totodată și cea care introduce în cadrul auster al Folketingului ecourile celor mai noi curente vestimentare. Când Lene Bro și-a făcut prima apariție în minifustă, colegii ei deputați au acuzat-o de lipsă de respect față de Parlament. «Consider Parlamentul un loc de muncă — a replicat ea — și lucrez mai bine când îmbrăcăminte pe care o port mă avantajează». Consecvență acestui principiu, tânăra deputată a arborat în această primăvară ultima descoperire a modei — șortul.

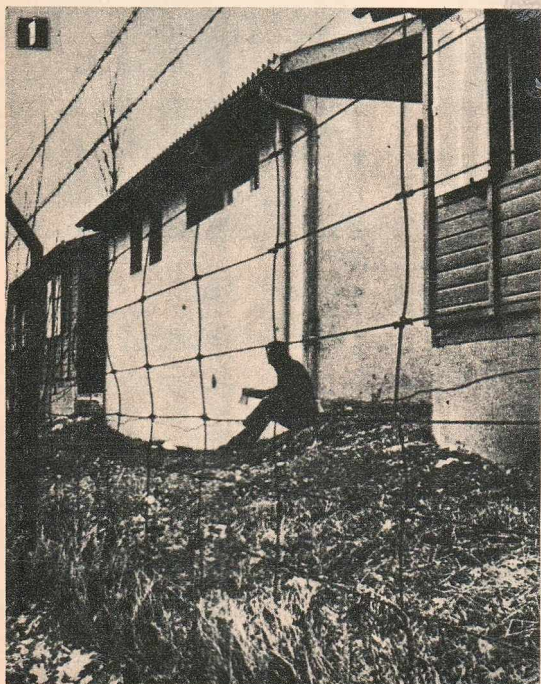


## drăma imigranților ilegali...

În Franța imigrarea clandestină a fost adusă pentru prima oară pe banca acuzației. Acuzații, frații Pierre și François Garat, cetățeni francezi, și Essa Ducouray, cetățean gambian (toți trei în fotografia de jos), au organizat trecerea ilegală peste granița franco-spaniolă a 73 oameni de culoare, proveniți din diverse țări din centrul Africii. Autoritățile franceze au mai reținut în ultimele două luni câteva zeci de negri care încercau să intre ilegal în țară. Traficul a continuat și după arestarea celor trei, deducându-se existența unei rețele organizate. Din 1962 și pînă în prezent se pare că peste 10 000 de africani au fost trecuți clandestin peste graniță. Se afirmă că sute de negri s-ar afla în Barcelona, Valencia, Pamplona, Bilbao, precum și în diverse localități spaniole de la granița cu Franța, așteptînd ca traficanții — care, contra unui tarif de 800-1 000 de franci, le făgăduiesc să-i treacă clandestin peste Pirinei — să-și îndeplinească promisiunile. Tragedia negrilor pe care sărăcia din țările de origine îi face să consimtă la orice sacrificii și riscuri ca să găsească o soartă mai bună — reușind, în cel mai fericit caz, să îngroașe armata forței de muncă necalificate din Franța — a impresionat puternic opinia publică franceză, care cere adoptarea urgentă a tuturor măsurilor ce se impun pentru lichidarea acestui trafic inuman.



Dormitoare-lagăr în apropiere de Zürich pentru muncitorii străini (foto 1) și «orfanii frontierei» (2), copiii familiilor de muncitori italieni din Elveția, adăpostiți în cămine-lagăr pe teritoriul italian la frontiera dintre cele două țări.



## ...dar și a celor legali

Cazul muncitorului italian Alfredo Zardini, ucis la Zürich prin lovituri de pumn în stomac și de picioare în cap, continuă să rețină atenția opiniei publice italiene. Primului moment, al emoției și indignării, i-au luat loc, acum, neliniștea, preocuparea ce se manifestă în Italia față de soarta muncitorilor siliți să caute de lucru dincolo de hotare — și îndeosebi în vecinată Elveție — sentimente reflectate de majoritatea presei italiene. Italianii constituie grupul cel mai numeros — 700 000 din cei 1 200 000 muncitori străini de aci. Li se dă de lucru — arăta Miriam Mafai într-un serial de reportaje în «Paese Sera» — «pentru că muncitorul străin, italian, spaniol sau grec costă puțin... Poate dormi în barăci sau adăposturi improvizate... De asemenea nu poate beneficia de un loc în spital și nici în cimitir... Nu-i este permis să-și aducă aici familia și copiii...» Toate aceste discriminări, politica de neacordare a celor mai elementare drepturi muncitorilor — menționează ziarele și revistele italiene — sînt, în ultimă instanță, rasism — evidențiat și mai mult de șirul de manifestări xenofobice, culminînd cu asemenea linșaje ca asasinarea lui Zardini. Care — se afirmă de asemeni — nu este întâmplătoare în acest oraș, unde majoritatea locuitorilor s-au pronunțat în vara trecută pentru adoptarea așa-numitei «legi Schwarzenbach», de limitare a «suprapopulării străine» a Elveției. După crima de la Zürich, o delegație parlamentară italiană a vizitat Elveția, luînd cunoștință la fața locului de situația, caracterizată drept «intolerabilă», a muncitorilor italieni și recomandînd, la întoarcerea în țară, revizuirea acordului italo-elvețian din 1964. Totodată, însă, presa de stînga din Italia, exprimînd opinia unor largi cercuri, se pronunță pentru rezolvarea radicală a acestei situații prin asigurarea de locuri de muncă în țară.



Alfredo Zardini, muncitorul italian venit de foarte curînd în Elveția și de pe urma căruia au rămas soției... 5 000 franci oferiți de autoritățile elvețiene pentru cheltuielile de înmormîntare.

Asasinul feroce al lui Zardini — Gerhard Schwizgebel. «E cunoscut în întregul Zürich — scrie săptămînalul italian «Epoca» — pentru ura sa împotriva italienilor și ca unul dintre oamenii de nădejde ai lui Schwarzenbach».



## londra-șanghai după 22 de ani

Vă prezentăm în fotografia aceasta momentul cînd, pentru prima dată după 22 de ani, o operatoare a centralei telefonice din Londra stabilește legătura între capitala britanică și metropola chineză Șanghai. Cel dintîi solicitant: British Broadcasting Corporation. Întreruptă în mai 1949, legătura telefonică directă dintre Marea Britanie și R.P. Chineză a fost recent reluată, funcționînd timp de trei ore pe zi.





## acordul de la bengahazi

Un larg ecou continuă să suscite în lumea arabă rezultatele reuniunii tripartite de la Bengahazi, la care au participat delegații conduse de președinții Libiei — Moamer El Gedafi (în fotografie, prezidind întrunirea), Siriei — Hafez Assad (în dreapta președintelui libanez) și R.A.U. — Anwar Sadat (al doilea din dreapta președintelui El Gedafi), rezultate concretizate în principal în acordul privind crearea Federației Republicilor Arabe, având drept scop, potrivit declarației președintelui Sadat, «eliberarea teritoriilor arabe ocupate». Statutele fundamentale ale Federației vor fi supuse unui referendum la 1 septembrie 1971, simultan în fiecare republică.

## împotriva războiului nuclear

În Marea Britanie a avut loc tradiționalul Marș de primăvară pentru pace și înțelegere între popoare, pentru dezarmare nucleară. Iată un grup de demonstrați, purtând pelerine negre și cagule cu semnul simbolic al luptei împotriva armelor atomice, în Trafalgar Square din Londra. Textele de pe pancarte exprimă protestul împotriva războiului nuclear, a armelor de distrugere în masă, a amenințării permanente la care existența acestor arme expune omenirea, necesitatea imperioasă ca primejdia războiului total să fie neîntârziat înlăturată.



## cronica de trei secunde

### UN SIMBOLIST

De vreo lună de zile, anchetatorii își bat capul să dezlege condițiile în care s-a petrecut această enormă ciudățenie din preajma orașului francez Lille: dl. Marcel Degroote, om la 51 de ani, s-a întors acasă noaptea târziu cu un cuțit înfipt în spate, fără să-și dea seama. Doamna Degroote a descoperit uimită cuțitul, dl. Degroote nu știa nimic. Dinsul a venit acasă lipa-lipa pe cărare, cum vine bărbatul de la bistrău, unde băuse cu fiul și ginerele său. Într-adevăr, cam pe la miezul nopții, socrul primise din partea ginerelui o lovitură în omoplat, dar nu o luase în seamă, socotind că ar fi ceea ce noi am numi «o bătaie prietenească pe umăr». Și după ce a mai băut două coniacuri s-a dus acasă, plîngîndu-se soției că-l cam doare în spate. La 50 de ani ai dreptul la o nevralgie, la un reumatism. Era un cuțit.

Nu știu la ce concluzie vor ajunge anchetatorii. Chestia li se pare peste măsură de curioasă. Mie, nu. Să te plimbi noaptea c-un pumnal în spate, fără să-ți dai seama, luînd durerea drept o nevralgie — nu-i altceva decît o formă de a face poezie simbolistă, inconștient, așa cum un concetățean al d-lui Degroote făcea proză fără să-și dea seama. Dl. Degroote, omul înjunghiat care merge liniștit pe stradă, noaptea, e un simbolist. Iar simbolurile — chiar cînd sînt translucide — nu e permis a fi dezlegate nici de poliția polițistă, nici de poliția literară, numită critică. Ele fac parte din vraja, din «corola de minuni a lumii» care — cum spunea un alt confrate al d-lui Degroote, un poet care a mers și el ani de zile cu un cuțit în spate — nu trebuie nicicum sfărîmată.

### RA, RA, TARARA...

Dr. Santiago Genoves, antropologul expediției RA-2, a-

mintește într-un articol interesant în «Le Monde» că, «după cum se știe, dacă am trasa o linie imaginară formată din morții ultimelor războaie, această linie ar face de cinci ori înconjurul planetei... După cum se știe?... Articolul domniei-sale se dorește însă o replică la teoriile larg difuzate ale unor antropologi vestiți ca Lorenz și Ardrey care susțin că «omul, din instinct, e o creatură agresivă, dominată din naștere de o tendință spre violență ceea ce ar explica toate cauzele agresiunilor individuale și colective... Nu — zice domnul doctor. Noi am fost pe RA opt oameni — de naționalități diferite, de origini diferite, cu caractere deosebite, cu orientări intelectuale divergente, în împrejurări dificile, apte să dezvolte agresivitatea. Și, iată, ne-am înțeles perfect, nu ne-am certat, nu ne-am lovit, nu ne-am omorât. «Primele concluzii antropologice trase din experiența RA-2 dovedesc că agresivitatea și violența între oameni nu au origini biologice... Dar — adaugă imediat domnul doctor — experiența noastră umană pe nava ceea din papirus e «modestă, umilă și probabil că nu va avea ecou», deși «e valabilă și necesară». Modestă — da. Umilă — da. Fie și valabilă. Dar și necesară? Cum? Poate că n-ar mai exista războaie, crime și asasinat dacă am avea posibilitatea să imbarcăm oamenii, opt cite opt, pe un vas științific din hîrtie, lansat pe Atlantic sau Pacific. Dar de unde hîrtie? De unde papirus? De unde apă? Și de unde oameni? Să vedeți ce război mondial s-ar declanșa numai din discutarea numărului de oameni necesar a fi imbarcați. De ce opt? De ce nu șapte?

Linia aceea de morți — de ce imaginară? — ar mai face încă o dată, a șasea oară, înconjurul lumii.

Radu COSAȘU

## Agenda



Congresmanul american FRED R. HARRIS (reprezentant în Senat din partea statului Oklahoma), care a vizitat recent România, este membru al Comitetului financiar al Senatului S.U.A., calitate în care a inițiat o legislație comercială privind autorizarea președintelui Statelor Unite de a acorda «clauze națiunii celei mai favorizate» unor țări socialiste europene.



Într-un interviu acordat agenției France Presse după alegerea sa ca președintă a juriului Festivalului internațional al filmului de la Cannes (12-17 mai), cunoscuta actriță franceză MICHELE MORGAN a declarat: «Nu cer unui film decît să-mi placă. Tinerii cineaști din noul val ne-au plictisit un timp cu filme grave și triste... Acum au devenit profesioniști și își dau seama că cinematografia e o artă care costă prea mult ca să-ți poți permite să disprețuiești publicul».



KLAUS SCHÜTZ a fost recent reales în funcția de primar al Berlinului occidental. Membru al partidului social-democrat, Klaus Schütz a obținut cu prilejul alegerilor desfășurate în cadrul Adunării municipale a Berlinului occidental 72 de voturi — cu 19 voturi mai mult decît principalul său rival, Peter Lorenz, candidatul Uniunii creștin-democrate.

Noul șir de incidente dintre unitățile guvernamentale iordaniene și forțele palestiniene a dus la demisia lui BAH LADGHAM, președintele Comitetului Superior Arab însărcinat cu supravegherea respectării acordurilor de la Cairo și Amman privind normalizarea situației din Iordania. Evenimentele s-au agravat într-o asemenea măsură — a subliniat Ladgham — încît misiunea organismului pe care-l conducea s-a dovedit depășită, devenind necesară o reconsiderare completă a situației și adoptarea unor măsuri adecvate.



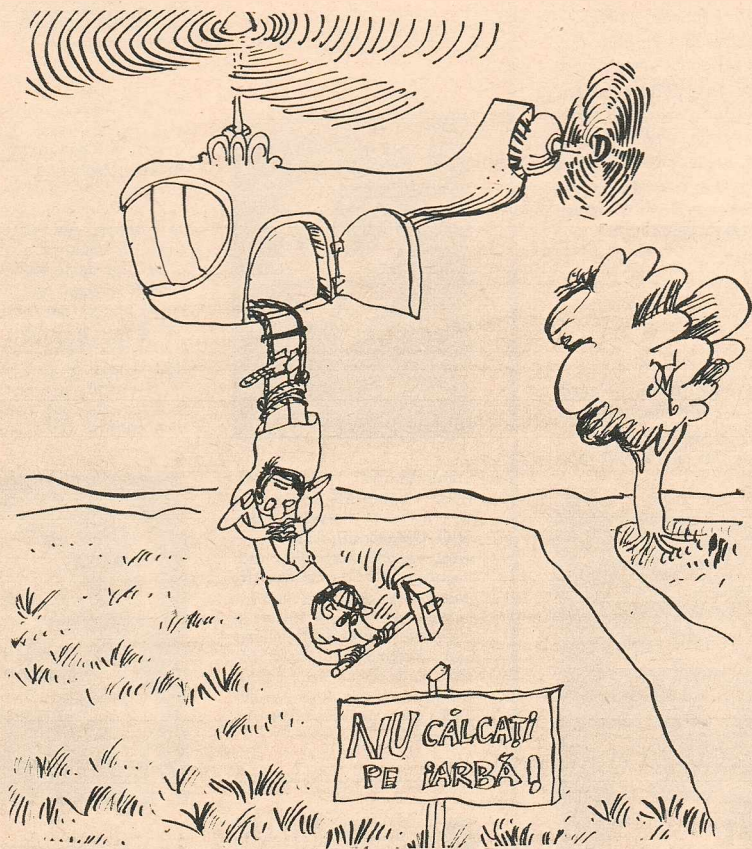
La scurtă vreme după ce familia dictatorului haitian «Papa Doc» a făcut să se vorbească de ea, datorită demnității fiului lui Duvalier, Jean-Claude, ca succesor al acestuia, iată că din nou face obiectul unor zvonuri și comentarii. Se afirmă astfel că după moartea lui François Duvalier, în vîrstă de 64 de ani, deși atribuțiile prezidențiale au fost preluate oficial de fiul său, sora acestuia, MARIE DENISE DOMINIQUE, ale cărei ambiții politice sînt sprijinite de soția lui Duvalier, pune la cale o lovitură de... familie, pentru a acapara puterea.

În S.U.A. a luat amploare campania împotriva Biroului Federal de Investigații — F.B.I. — și a șefului acestuia, Edgar Hoover, declanșată de liderul majorității democratice din Camera Reprezentanților, HALE BOGGS. Revoltat de interceptarea convorbirilor sale telefonice și a altor 70 de congresmeni, Boggs a cerut demisia lui Hoover. «Dacă legea și ordinea — a menționat Boggs — înseamnă suprimarea drepturilor, infiltrarea agenților F.B.I. în colegii și universități, urmărirea convorbirilor telefonice ale membrilor Congresului Statelor Unite, atunci situația e foarte sumbră».

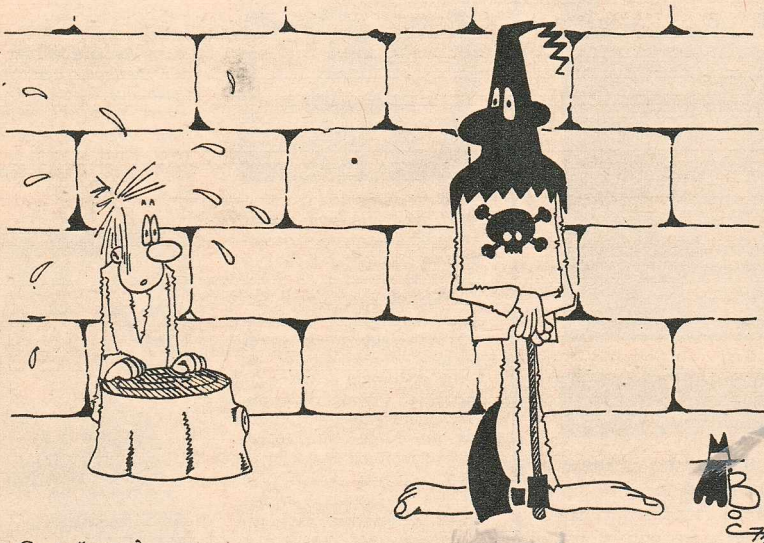


# UMOR DE:

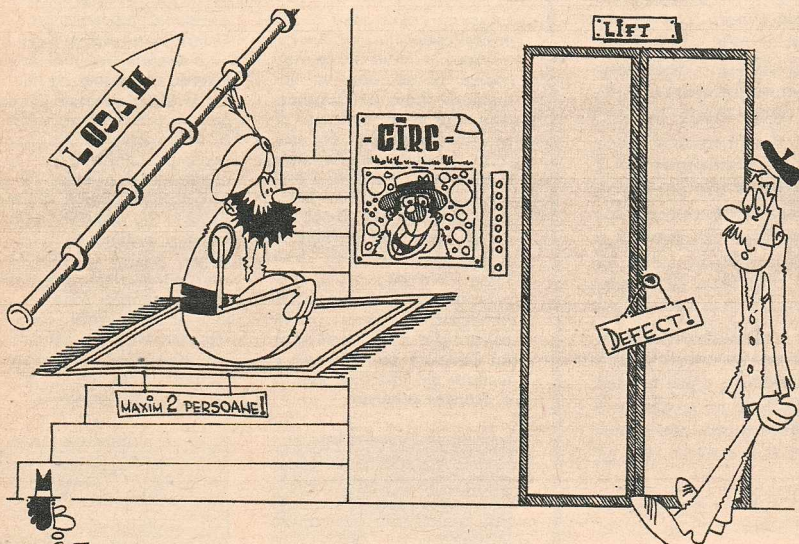
## CRĂIȚĂ MÎNDRĂ VASILE



## CONSTANTIN BOTEZATU



— Cum să stai?...  
— Stai și tu, cum te taie capu'!



JUVENES  
DUM  
SUMUS

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
2									
3									
4									
5									
6									
7									
8									
9									
10									
11									
12									

**ORIZONTAL:** 1) Elevii de azi, constructorii de miine (sing.) — Cere monial. 2) Specifică vârstei viselor și elanului fără margini. 3) Exemplu viu în muncă, învățături și disciplină — Aluminiu. 4) Sună goarna-n zori de zi. 5) Aceștia — lar din cronici. 6) La intrarea în oțelărie! — Mamifer tibetan — Răsărit. 7) Comună în Tirol — Cunoscut club sportiv arădean — Primele vocale. 8) În perspectiva realizărilor — Figură geometrică. 9) Avînt caracteristic tinereții. 10) Simbol gingaș al purității — Curajos într-o accepție a superlativului. 11) Împreună — Lună la începutul căreia se sărbătorește Ziua copilului (abr.) — Sat în județul Alba. 12) Îndrumă pașii tinerelor vîrstare.

**VERTICAL:** 1) Atribut al tinerilor dornici de învățură — Cupa Cam-

pionilor Europei (abr.). 2) «...și dă mai departe», cunoscut îndemn din presa comunistă în anii ilegalității — Copil (fig.). 3) Un om îndrăgostit de adevăr — Toc de piele. 4) Ore de curs în limbaj strict școlăresc — Cu caracter național. 5) Un fragment dintr-o operă — Mari sălașe ale științei — Unu și una! 6) Datorat de tineri celor mai vîrstnici — Prezent în haine ostășești! 7) Poet comic roman — Muncitor feroviar. 8) Curs! — Nu duce lipsă — A face cinste. 9) Primul zburător spre soare — În plină desfășurare a construcției socialiste. 10) Tineri foarte dotați (fig.) — Fapte deosebite.

Toma MICHINICI

Dicționar: SEE, RET, ETUI, ATTA.

Dezlegarea jocului «LA SOARE», apărut în numărul trecut

**ORIZONTAL:** 1) PARASOL — SLIP. 2) AMON — VESTICA. 3) LUMINA — TEMA. 4) ARA — A — SOLARA. 5) RG — ADIERE — US. 6) I — AZURIU — EST. 7) IAT — SACRAL — A. 8) PALID — IRIS. 9) ROSU — II — S — OC. 10) EG — NEANT — CAL. 11) GERAR — AURORA. 12) EUA — FAULKNER.



## FLACĂRA-ALBUM

Un remarcabil actor de teatru pe care filmul l-a descoperit cu întârziere: George Motol. Îl vom vedea în filmul Malvinei Urşianu, SERATA.

Fotografie de S. STEINER

